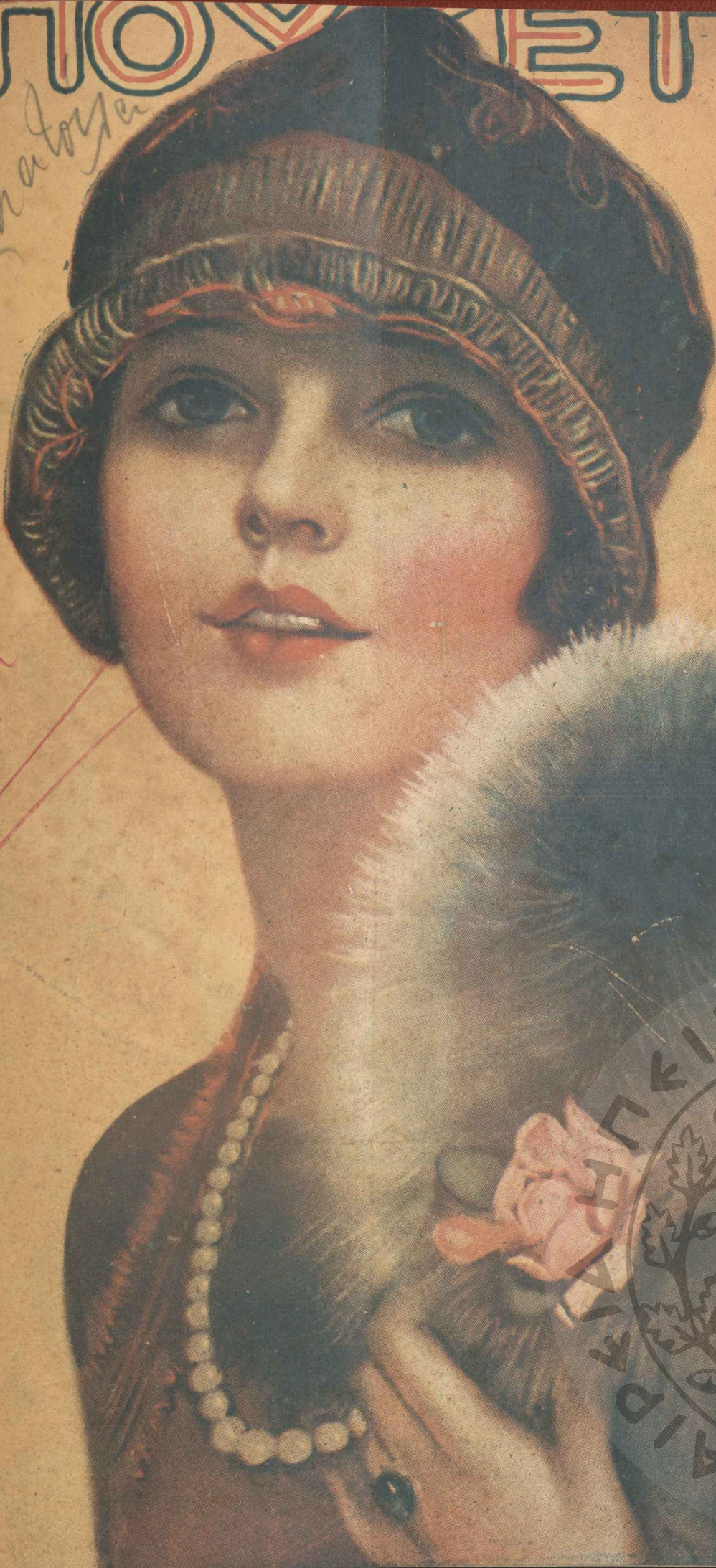


ΜΠΟΛΥΕΤΟ

ΕΤΟΣ 14^{ΟΝ}
ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β.
ΑΡΙΘ. 12·(681)

Handwritten notes:
Hatzoy
Nerida



ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΑΙ ΣΕΛΙΔΕΣ

Το τελευταίος αποβιβάζοντας Ήπειρώ-
του Λογίου ΧΡΗΣΤΟΥ ΧΡΗΣΤΟΒΑΣΙΛΗ

(Τό τελευταίον του διήγημα)

(Συνέχεια από τὸ προηγούμενο καὶ τέλος)

Ὁ Ἀλῆ-ἀγᾶς ἐξακολούθησε:

— ...Ἄμα θῆκαν οἱ Ρωμαῖοι μὲ ὅλα τὰ γυναικῶν παῖδά τους, ριχτήκαμαν οἱ Τούρκοι ἀπάνω τους καὶ σκοτώσαν πολλούς: ἀντρες, γυναῖκες καὶ παιδιὰ, κ' ἀπ' ὅσους γλύτωσαν, οἱ λιγώτεροι τράβηξαν πρὸς τὰ ἔξω, νομίζοντας, πὼς θ' ἀντάμωναν τὸν καπετὰν Καραϊσκάκη, κ' οἱ πλείότεροι ξαναμπήκαν μέσα στὸ κάστρο. Τὴν ἄλλη μέρα, ἐκεῖ ποὺ μάχναμε τὰ κουφάρια τῶν σκοτωμένων, γιὰ νὰ βροῦμε ἀπάνω τους χρῆματα, ἀσημικὰ καὶ χρυσαφικὰ, σ' ἦρα ἑσένα παιδάκι ἐνὸς χρόνου πάνω στὴ σκοτωμένη Σουλιώτισσα γκιαούρισσα μάννα σου — γνωρίζονταν ἀπὸ τὰ φορέματά της, ὅτι ἦταν Σουλιώτισσα — καὶ στὰ σκοτωμένα τ' ἀδερφία σου, πῶκλαιγες, γιὰτὶ δὲν ξυπνοῦσε νὰ σὲ θυζάξη. Σὲ λυπήθηκα, σὰν ἀληθινὸς Τούρκος ποὺ ἤμουν, σὲ πήρα στὴν ἀγκαλιά, σ' ἔδωκα σὲ μιά μικρομάννα, ἀπὸ τίς πολλές ποὺ εἶχαμε πιάσει σκλάβους στὸ ἴδιο μέρος ποὺ τῆς εἶχε σκοτωθῇ τὸ παιδί, γιὰ νὰ σὲ θυζάνη, σ' ὠνόμασα Λεῖλᾶ, σ' ὀνόμα τῆς μερχούμισσας τῆς ἀδερφῆς μου, κ' ὅταν γύρισα ἐδῶ στὰ Γιάννινα, σ' ἔφερα μαζί μὲ τὴν θυζάστρα σου στὸ σπίτι μου καὶ σ' ἔμπασα στὴν ἀληθινὴ πίστι τοῦ Πείγαμπερη τοῦ Μωαμέτη, χωρὶς νὰ πῶ ποτὲ σὲ κανέναν τί ἦσουν, κ' εἶται πέρασες γιὰ θυγατέρα μου, χωρὶς νὰ εἶσαι...

Τὰ τελευταῖα λόγια τοῦ Ἀλῆ-ἀγᾶ κέντρισαν πολὺ θαθεῖα τὴν καρδιά τῆς Λεῖλᾶς καὶ τὴν ἔκαναν νὰ αἰματώσῃ.

Σηκώθηκε ὀρθή καὶ τοῦ εἶπεν ἡσυχὰ κ' ἤμερα:

— Ἐχεις δικη, ἀγᾶ μου, νὰ λὲς ὅτι σοῦ εἶμαι ξένη καὶ δὲν σ' ἔχω πατέρα, ἀφοῦ εἶνε ὅπως τὸ μολόγησες. Ἀλήθεια δὲν σ' ἔχω καὶ δὲν μ' ἔχεις τίποτε! Εἶμαστε ξένοι! ὁ ἕνας πρὸς τὸν ἄλλον, ἐγὼ κ' ἡ ἀφεντιά σου, οὔτε κ' ἡ σχωρεμένη ἡ Νουριγιέ Χανούμ μ' εἶχε τίποτε κ' οὔτε κ' ἐγὼ τὴν εἶχα τίποτε! Καὶ μ' αὐτὴν εἶμαστε ξένοι... Οὔτε μάννα μου αὐτή, οὔτε θυγατέρα τῆς ἐγώ!

Καὶ λέγοντας αὐτὰ ἔκανε νὰ φύγῃ:

— Μὴ φεύγης, Λεῖλᾶ! τῆς εἶπε γλυκὰ ὁ Ἀλῆ-ἀγᾶς. Στάσου! Ἐγὼ νὰ σοῦ εἰπῶ κ' εὐχάριστα. Εἶμαστε ξένοι, ὅπως σοῦ ἀνιστόρησα, κ' ὅπως τὸ κατάλαβες κ' ἐσὺ, ἀλλὰ γι' αὐτὸ τώρα θὰ γένουμε πολὺ δικοί, πλείοτερο ἀπ' ὅτι νόμιζες ὅτι εἶμαστε ὡς τὰ σήμερα ἐγὼ κ' ἐσὺ!... Ἀκουσε... θὰ γένουμε καλύτερα ἀπὸ πατέρας καὶ θυγατέρα... Θὰ ξαναγένῃ δικό σου αὐτὸ τὸ σπίτι... Θὰ γένουμε ἀντρώποι!

Ἀκούοντας ἡ Λεῖλᾶ τίς ὑστερνὲς λέξεις τοῦ Ἀλῆ-ἀγᾶ, ποὺ τὸν θεωροῦσε πατέρα τῆς ὡς λίγες στιγμὲς πρὶν, αἰσθάνθηκε μιά τέτοια ἀποστροφή καὶ μιά τέτοια ἀηδία, ὥστε τῆς ἦρθε νὰ κάνῃ ἐμετό. Δὲν μποροῦσε νὰ θρῆ κατάλληλη ἀπάντησι νὰ τοῦ δώσῃ ἀπὸ τὴν μιά μεριά, καὶ δὲν πίστευε καλὰ-καλὰ στ' αὐτιά της ἀπὸ τὴν ἄλλην. Ἦταν τάχα ἀλήθεια αὐτὰ ποῦγε ἀκούσει; Στέκονταν ἀφωνη καὶ βουβή, σὰν παραλογισμένη κ' ὁ νομιζόμενος πατέρας τῆς, ὡς λίγες στιγμὲς πρὶν, τῆς φαίνονταν ὅτι ἀρχίζε νὰ διαλυεταί, νὰ χάνῃ τὴν ἀνθρώπινή του

μορφή καὶ νὰ μεταμορφώνεται σ' ἕνα πελώριο φεῖδι, ποὺ ἀνοίγε τὸ στόμα του νὰ τὴν φάγῃ κ' αὐτὴ πισωχωροῦσε-πισωχωροῦσε, γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ ἐγῇ ἀπὸ τὸ δωμάτιο καὶ νὰ γλυτώσῃ!

— Γιατὶ τραθιέσαι ἔτσι καὶ δὲν ἀπαντᾷς, Λεῖλᾶ; τὴν ρώτησε ὁ Ἀλῆ-ἀγᾶς. Ποῦ θὰ θρῆς ἐσὺ ἀντρά σου καλύτερον ἀπὸ μένα; Μ' ἐμένα θὰ περάσης καλύτερα, παρὰ μὲ κάθε ἄλλον. Κι' ἐγὼ τὸ ἴδιο μ' ἐσένα, ἐπειδὴ ξερόμαστε ὁ ἕνας μὲ τὸν ἄλλον. Μὲ ξέρεις καὶ σὲ ξέρω.

Ἡ ἀποκάλυψι αὐτὴ στὴν Λεῖλᾶ, ὅτι ἦταν Ρωμιοπούλα, Χριστιανὴ καὶ μάλιστα Σουλιώτισσα κ' ὄχι Τουρκοπούλα, κ' ὅτι οἱ γονεῖοί της καὶ τ' ἀδερφία τῆς ἦσαν σκοτωμένοι ἀπὸ Τούρκους στὴν ἔξοδο τοῦ Μεσολογγίου, τὴν ἔκανε στὴ στιγμὴ ἄλλον ἄνθρωπον. Εἶχε ξυπνήσει μέσα τῆς ὅλος τῆς ὁ θρησκευτικὸς φυλετικὸς φανατισμὸς καὶ καταστρώνοντας τὸ σχέδιο τῆς ἐνεργείας τῆς, ἔδωκε αὐτὴν τὴν ἀπάντησι στὸν Ἀλῆ-ἀγᾶ:

— Ἀλήθεια, ἀγᾶ μου, δὲν θὰ θρῶ ἄλλον καλύτερον ἀντρά ἀπὸ τὴν ἀφεντιά σου... Δέχομαι νὰ γένω γυναῖκα σου, ἀφοῦ δὲν εἶμαι πλεῖα θυγατέρα σου, κ' οὔτε κ' ἐσὺ πατέρας μου.

Ἀκούοντας αὐτὴν τὴν ἀπάντησι ὁ Ἀλῆ-ἀγᾶς ὁ Κοττοφάγος, πέταξε στοὺς οὐρανοὺς ἀπὸ τὴ χαρὰ του κ' εὐλόγησε τὴν ὥρα καὶ τὴ στιγμὴ ποὺ εἶχε θῆ γιὰ μπροστά του ἡ Λεῖλᾶ καὶ τὴν περισυμμάζεψε, ἀκόμα καὶ τὴν ὥρα καὶ τὴ στιγμὴ ποῦχε πεθάνει ἡ γρηὰ γυναῖκα του, ἡ Νουριγιέ...

Τὴν ἴδια νύχτα ἔφυγε ἡ Λεῖλᾶ ἀπὸ τὸ σπίτι τοῦ Ἀλῆ-ἀγᾶ καὶ πῆγε στὴς καλὴς γειτονιάς της, τῆς Φατιμῆς, γιὰ νὰ μεῖνῃ ἐκεῖ ὡς τὴν ἡμέρα τοῦ γάμου τῆς, καὶ τὴν ἄλλη μέρα, ἀν κ' ἦσαν ἀγνωστες ἀκόμα ἐκεῖ ἡ ἐφημερίδες, ἔμαθαν ὅλα τὰ Γιάννινα, ἀπὸ τὴ μιά ἀκρὴ ὡς τὴν ἄλλη, ὅτι ἡ Λεῖλᾶ δὲν ἦταν θυγατέρα τοῦ Ἀλῆ-ἀγᾶ τοῦ Κοττοφάγου, κ' ὅτι ὁ Ἀλῆ-ἀγᾶς ὁ Κοττοφάγος τὴν ἐπαίρει γιὰ γυναῖκα του τὴ Λεῖλᾶ τὴν Παρασκευὴ πόρχουνταν, καὶ δάγκασαν τὰ χεῖλιά τους ἀπὸ ζήλεια ὅλα τ' ἀνύπαντρα Τουρκογιαννιόπουλα.

Ξανάειωσε ὁ ἐξηγητὴς Ἀλῆ-ἀγᾶς ὁ Κοττοφάγος ἀπὸ τὴν ἀνεπάντεχῃ χαρὰ τοῦ! Περπατοῦσε καὶ νόμιζε ὅτι δὲν πατοῦσε στὴ γῆ κ' ὅτι ἀγγίζει τ' ἀστέρια μὲ τὸ κεφάλι του. Ἡαὶ σ' ὅσους τὸν ἀσχαίρονταν γιὰ τὸν μελλούμενο γάμο τοῦ μὲ τὴν Λεῖλᾶ, ἀπαντοῦσε:

Ὁ Θεὸς (*) μὲ πίκρανε, ὁ Θεὸς πάλι μὲ γλυκαίνει.

Καὶ μ' αὐτὸ ἐννοοῦσε τὸν θάνατο τῆς γυναῖκός του Νουριγιέ καὶ τὸν ἐπικείμενον γάμον του μὲ τὴν Λεῖλᾶ...

Τοῦντι τὴν Παρασκευὴ τ' ἀπομεινέρο ἔγινε ἡ θρησκευτικὴ τελετὴ τοῦ γάμου μὲ τὸν ἱμαμὴ τῆς συνοικίας τοῦ Σεραγίου, μὲ ὅλους τοὺς προσκεκλημένους, ὅλα τὰ γαμήλια δῶρα: σκουλαρίκια, καρφίτσες, σαχτυλίδια, φρολόγια, ἀλυσίδες, θραγιόλια κ' ὅλα τὰ συνηθισμένα σεραμπετῖα, γλυκύσματα, κουραμπιέδες καὶ φαγητὰ ἁθροῦν καὶ προπαντὶν κότες, ποὺ τίς ἀγαποῦσε τόσο πολὺ ὁ Ἀλῆ-ἀγᾶς, ἀπὸ τὰ μικρά του χρόνια, ὥστε νὰ παραγκωμιστῇ Κοττοφάγος ἀπὸ τὸν κόσμον.

Ὅταν τέλειωσε ἡ τελετὴ κ' ἀποσύρθηκαν τὴ νύχτα οἱ καλεσμένοι, δικοί, φίλοι καὶ συνοικιώτες γιὰ τὰ σπίτια τους

(*) Οἱ Τουρκογιαννιώτες ἐπρόφεραν τὴν λέξι «Θεός» «Θεγός» γιὰ νὰ μὴ συμπίπτει μὲ τὸν ἐλληνικὸν «θεόν».



κι' έμειναν μονάχοι ο γαμπρός κ' η νύφη, η Λεϊλά έκλεισε γερά την αυλόθυρα και την εξώθυρα του σπιτιού και μπήκε νυφολογισμένη, όπως ήταν στο νυφικό θάλαμο, όπου την περίμενε ανυπόμονος ο Αλή-άγας.

Μπαίνοντας μέσα έκλεισε πίσω της την θύρα του δωματίου και ρώτησε γλυκά-γλυκά τον Αλή-άγα:

— Αλήθεια, αγά μου και γλυκέ μου άντρα, Ρωμαίοι και Χριστιανοί ήσαν οι γονέοι μου;

— Αλήθεια, τζιοβαίρι μου, γκιαούρδες και Ρωμαίοι ήσαν οι γονέοι σου, της απάντησε εκείνος έρωτοτροπώντας.

— Και τ' αδελφία μου; επανέλαθε εκείνη στο ίδιο ύφος.

— Και τ' αδελφία σου — της απάντησε εκείνος — και το συγγενολόγι σου, όπως κι' όλοι οι Σουλιώτες, ήσαν γκιαουρηδες Χριστιανοί και Ρωμαίοι. 'Αλλ' έσένα, που θά γένουσον έτσι καλή κι' όμορφη, σε λυπήθηκε ο Θεός και σ' έρριξε στα χέρια μου, για να γένης Μουσουλμάνα και Τούρκισσα και να σώσης την ψυχή σου!...

— Κι' εγώ Χριστιανή, Ρωμιά και γκιαούρισσα ήμουν αγά μου και γλυκέ μου άντρα;

— Τ' είν' αυτά τα ρωτήματα που μοι κάνεις, Λεϊλά μου; φως των ματιών μου, και δεν έρχεσαι στην άγκαλιά μου; Αυτά όλα τώρα είνε δεκαφτά-δεκοχτώ χρονών δουλειά... Χριστιανή, Ρωμιάισσα και γκιαούρισσα ήσουν, τζούλι της ψυχής μου... Σκόλασε τα αυτά κι' έλα στην άγκαλιά μου!

— Ποιός τούς σκότωσε τους γονέους μου και τ' αδελφία μου, γλυκέ μου άντρα;

— Δεν καταλαβαίνεις ποιός τούς σκότωσε; Έμεις οι Γούρκοι τους σκοτώσαμεν για την πίστι του Μωαμέτη μας και για τη χρυσή σου την τύχη να γένης Μουσουλμάνα και Τούρκισσα, αφέντρα της καρδιάς μου... της απάντησε ο Αλή-άγας με κάποια στενοχώρια, θέλοντας να κέψη τον όληληρό διάλογο.

Στάθηκε λίγες στιγμές η Λεϊλά ακίνητη και δίσουλη κ' ύστερα τώκαμε και την τελευταία έρωτη, περιβάλλοντάς τον μ' όλη την γλυκύτητα της άρρητης όμορφιάς της:

— Τούρκος είσαι κι' αφεντιά σου, αγά μου κι' άντρα μου χρυσε; και τόν σκέπασε ολόθρον μ' ένα μαγικό της χαμόγελο.

— Ά χαμντ-ούλ 'Ιλλάχ (1). Τούρκος είμαι και Γούρκος θά πεθάνω, σουλτάννα μου.

Της απάντησε κομπαστικά ο Αλή-άγας ο Κοττοφάγος κ' η Λεϊλά λήγχε απάνω του, σαν γεράκι που χυμάει στην πέρδικα, κρατώντας στο δεξί της χέρι ένα ολόγυμνο μαχαίρι που τόχε ως τότε κρυμμένο, κάτω από τα φορέματά της, και σε μία στιγμή τώκοψε το κεφάλι και το πέταξε καταγής, σαν κολοκύθι!

— Τό αίμα των γονέων μου και των αδελφών μου, σκυλό-τουρκε!

Βρυχήθηκε σαν λιοντάρι η Λεϊλά, και βουτηγμένη στο τουρκικό τό αίμα, άνοιξε τις θύρες και τις έκλεισε και τρά-βηξε νύχτα ίσια στο έλληνικό προξενείο. Χτύπησε δυνατά την θύρα του προξενείου και περίμενε ν' άνοιξη. Πρόξενος ήταν τότε ένας αγωνιστής του 1821, άνθρωπος με μεγάλον νούν και μεγάλη τόλη, που εξακολουθεί να θαυμάζεται ακόμη τ' όνομά του στα Γιάννινα, αν και πέρασαν ένενήντα τόσα χρόνια από την εποχή πουχε γίνει το δράμα τούτο.

Άνοιξε η θύρα κι' ένας γιασακτοής (2) ζύτηνε τον πρόξενο και την παρουσίασε. Βλέποντάς την ο πρόξενος καταματωμένην την ρώτησε έκπληκτος:

— Τι θέλεις, Τουρκοπούλα εσύ, στο έλληνικό προξενείο τέτοια ώρα; Τι άγριο φονικό έκανες κ'είσαι βουτηγμένη έτσι στα αίματα;

Η Λεϊλά διηγήθηκε με λίγες λέξεις όλη της την ιστορία και στο τέλος τού είπε:

—...Ήρθα να με στείλεις στο Μεσολόγγι, να γίνω Χριστιανή κι' ελεύθερη, να φιλήσω το χῶμα που τό πότισε τό αίμα των γονέων μου και των

(1) Δόξα τῷ Θεῷ. Φράσις τυπική σέ παρόμοιες περιστάσεις.

(2) Θυρωρός, κλητήρας προξενείου.

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

ΟΙ ΩΡΑΙΟΤΕΡΟΙ ΣΤΙΧΟΙ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ ΜΑΣ

ΤΑ ΤΕΙΧΗ

I

Στους έρημους κάμπους που ζώνουν την πόλη
Τά τείχη κοιμούνται θαρεία πληγωμένα,
Έπάλξεις και πύργοι είν' όλα πεομένα
Σειρά χωρίς τέλος, έρείπια όλη.

II

Η τάφος δεν είνε παρά περιβόλι
Άμάρια τις πύλες περνούν φορτωμένα
Γρασιδι και θρύα παι:ού φυτωμένα
Όγκολιθοι, πέτρες, ασθέστινοι θῶλοι.

III

Τά θράδνα οι κοῦκοι θρηνοῦν λυπημένοι
Στά έρημα κάστρα, στους πύργους κρυμμένοι
Βουδά νυχτερίδες πετούνε και γρύλλοι...

IV

Κι' όπότε νυχτώση μακάθριοι θῶ-
(λοι)
Μας λένε πως θγαίνουν νεκροί μ-
(τωμένοι)
Που πάν λιτανεύεις στα άσπρα ν-
(μένοι).

Α. ΑΛΕΞΙΔΗΣ

LACRIMAE HOMINIS

Κυτῶς άπ' τό μπαλκόνι σου γαρ
(μένη)
Θαβεία πέρα τά σύγνεφα τά γκρί-
και κλαίς. Τί άλλο τώρα σ' άπο-
(μένει);
φειδίσια του κισσού γύρω κορινῶ.

Ό κήπος σου πασίχαρο λειβάδι:
γκρενά, μαδιά, λευκά, πυρρά λουλούδια.
Σδυσμένα μιάς φλογέρας τά τραγούδια
σαν πέφτει άργό κι' άμύλητο τό θράδυ.

Προσμένει τό κρεββάτι τόσα χρόνια.
Μά τώρα και νάρθη άργά που θάνε.
(Όδεύουνε τά σύγνεφα και πάνε...)
Στίς μπούκλες τις ξανθές τά ταφοκίονια.

Κ' η νύχτα του θανάτου ως σιγοφταίνει
στην ίδια θά σε θῇ γωνιά γυρμένη
(τ' αστέρια φτιάξαν, λές, χυτό στεφάνι)
νά κλαίς. Τί άλλο τώρα σ' άπομένει;

Άργος τόλι

Π. ΛΑΓΓΟΥΣΗΣ

αδερφιών μου. Νά ξαναγίνω Χριστιανή κι' Έλληνίδα!
Γήν ίδια νύχτα η Λεϊλά μετωνομάσθηκε Έλευθερία, έκο-
ψε τά ώραία μαλλιά της, ντύθηκε εύζωνικές φουστανέλλες,
που φορούσαν οι γιασακτοήδες του έλληνικού προξενείου,

κι' έφυγε από τά Γιάννινα, για την
ελευθερή Έλλάδα, συνοδευμένη από
έναν γιασακτοή, μέσον Άρτας, την
άλλη νύχτα, ύστερα από δεκάξη ώρες

δρόμο, διάβαινε τά έλληνοτουρκικά
σύνορα, ως δῆθεν λιποτάχτης του έλ-
ληνικού στρατού, χωρίς να την έμπο-
δίσουν στο δρόμο οι διάφοροι τούρκοι

και σταθμοί!

ΧΡ. ΧΡΗΣΤΟΒΑΣΙΛΗΣ

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΟΥ ΦΡΑΝΤΣ ΜΟΛΝΑΡ



Σ' ένα άπόμικο δρομάκι του μεγάλου πάρκου περπατούν ένας κύριος και μία ώραία κυρία.

Η ΚΥΡΙΑ.— Καί τώρα άς δώσουμε ένα όριστικό τέλος. Φίλησέ μου τό χέρι για τελευταία φορά. Στο έξής θά είμαστε μόνο δυο καλοί φίλοι.

Ο ΚΥΡΙΟΣ.— Πολύ καλά...
Η ΚΥΡΙΑ.— Έτσι τουλάχιστον θά μάς μείνη μία ώραία άνάμνησι χωρίς καμμία πίκρα στις καρδιές μας... Είχαμε αγαπηθῇ, είχαμε αλλάξει όρκους και φιλήματα... Άλλά τώρα τά θαρεθήκαμε όλα... Άς θάλουμε λοιπόν τελεία και παύλα...

Ο ΚΥΡΙΟΣ.— Ναι...
(Της φιλάει τό χέρι)

Η ΚΥΡΙΑ.— Έγώ τώρα θά προχωρήσω δεξιά. Έσύ θά περιμένης λίγο ακόμα εδώ... Κι' έπειτα θά τραδήξης άριστερό. Δεν θάθελα να μάς δῇ ο άντρας μου άκριβώς σήμερα που άποχαιρετάμε για πάντα ο ένας τον άλλο...

Ο ΚΥΡΙΟΣ.— Άντίο λοιπόν...
(Κανένας όμως άπ' τούς δύο δεν κοινηται από τη θέσι του)

Η ΚΥΡΙΑ.— Μά γιατί δεν φυέγεις;
Ο ΚΥΡΙΟΣ.— Γιατί, πριν χωριστούμε, θά ήθελα να σε ρωτήσω κάτι. Κάτι που μ' ενδιαφέρει έξαιρετικά...

Η ΚΥΡΙΑ.— Σ' άκούω.
Ο ΚΥΡΙΟΣ.— Όταν γνωριστήκαμε στον Σαιν-Μόρις δεν είχα δῇ ποτέ τον άνδρα σου. Είχες πάει μόνη εκεί με μερικές φίλες σου.

Η ΚΥΡΙΑ.— Ναι, έτσι είνε.
Ο ΚΥΡΙΟΣ.— Έπειτα, όταν εξακολουθήσαμε τις σχέσεις μας στη Βουδαπέστη, εξακολουθήσαμε να μη ξέρω έξ ύψεως τον άνδρα σου.

Η ΚΥΡΙΑ.— Πραγματικά.
Ο ΚΥΡΙΟΣ.— Κατόπιν μου έφερες, μία μέρα, τη φωτογραφία ενός ώραιότατου κυρίου και μου είπες πως είνε ο άνδρας σου. Κιτάξα προσεχτικά τη φωτογραφία. Ό άνδρας εκείνος ήταν ώραίος, κομψός, με μαλλιά σγουρά, με φλογερά μάτια, με όφι άρρενωπή. Δεν είπα τότε τίποτε, μά την ήμερα εκείνη έχασα τό κέφι μου.

Η ΚΥΡΙΑ.— Αυτό τό πρόσεξα κι' εγώ.
Ο ΚΥΡΙΟΣ.— Τη νύχτα δεν μπόρεσα να κοιμηθῷ. Ήμουν τότε ξετρελαμένος από έρωτα μαζί σου και γι' αυτό κυτταζόμουν στον καθρέφτη. Έξέταξα προσεχτικά τό πρόσωπό μου. Ήμουν κάπως νόστιμος νέος, αλλά με φυσιογνωμία κοινή. Μοῦ ήρθε τότε πείσμα και παράπονο: Ήθελα με κά-
θε θυσία να γίνω ώραίος.

Η ΚΥΡΙΑ.— Τό έξέρω...
Ο ΚΥΡΙΟΣ.— Κατά τις νύχτες της άγρυπνίας μου, άναρωτιόμουν γιατί τάχα να σου άρέσω, ενώ είχες τόσο ώραίο άνδρα. Σκετόμουν ότι ίσως ο σύζυγός σου να ήταν κουτός. Αυτό με παρηγόρησε λίγο. Έπειτα όμως θυμήθηκα ότι κι' εγώ δεν ήμουν παρά ένας άνθρωπος με κοινό μυαλό, ενώ στο μέτωπο του συζύγου σου, στη φωτογραφία, άχτινοδο-
λούσε η αντίληψις και η έξυπνάδα. Δεν μπορούσα να κατα-
λάβω τί τό ξεχωριστό εύρισκες σε μένα για να μ' αγαπάς. Και έπειδή ζήλευα άνυπόφορα, άρχισα να συναγωνίζομαι τη φωτογραφία εκείνη.

Η ΚΥΡΙΑ.— Τό έξέρω.
Ο ΚΥΡΙΟΣ.— Άρχισα λοιπόν να παραγγέλλω τά σούχα μου στους καλύτερους ράφτες, περιποιόμουν τά μαλλιά μου κι' έκανα περιαντν στα καλύτερα κουρεία. Έκανα με δυο λόγια ότι μπορούσα για να μην ύστερω από τον άνδρα σου. Και όμως η ζήλεια μου δεν λιγόστευε μ' αυτό. Όταν κί-
ποτε μοῦ είπες ότι θά πῆγαινες μαζί του στο χορό, λίγο πείσμα να τρελλαθῷ. Τί θαύμα που θά ήταν αυτός ο άνθρω-

πος με φράκο! Η ΚΥΡΙΑ.— Τό θυμάμαι!
Ο ΚΥΡΙΟΣ.— Μιά μέρα, πρό όλίγου καιρού, μοῦ ανήγγειλεις ότι ο σύζυγός σου ξαναγύρισε από ένα μεγάλο ταξίδι του. Σε παρακάλεσα τότε και σε ίκέτευσα να μοῦ δώσης την ευκαιρία να τον δῶ κάπου. Άλλά εσύ δεν ήθελες και κάποτε — μπουῶ να σου τό πῶ αυτό τώρα — έν' απόγευμα που είχες έρθει να μ' έπισκεφθῇς, ξεχάσες στο διαμέ-
ρισμά μου ένα μπιλιεττάκι. Τό θῆκα όταν πεία είχες φύ-
γει και διάβασα σ' αυτό τά έξής:

«Άγαπητή μου μαμά, έχουμε αύριο ένα θεωρείο στην Όπερα. Θά περ-
σουμε μαζί με τον άνδρα μου να σε πάρουμε...»

Ήθελες να στείλεις στη μητέρα σου αυτό τό μπιλιεττάκι, αλλά τό έχασες σπίτι μου.

Η ΚΥΡΙΑ.— Όστε στο σπίτι σου έχασα τό μπιλιεττάκι εκείνο.

Ο ΚΥΡΙΟΣ.— Μάλιστα. Φαίνεται όμως ότι αυτό δεν είχε σημασία, γιατί τό άλλο θράδυ, όταν πήγα στην Όπερα, σās είδα και τούς τρεις σ' ένα θεωρείο, τη μητέρα σου, έσέ-
να και τον άνδρα σου.

Η ΚΥΡΙΑ.— Λοιπόν;
Ο ΚΥΡΙΟΣ.— Με ρωτάς τόσο άπλά, ενώ ξέρεις τί θέλω να πῶ... Άκουσε λοιπόν: Στην Όπερα απέδειχθη ότι με εί-
χες κοροιδέψει, για να μην πῶ έξαπατήσῃ. Ό άνδρας σου δεν ήταν τό πρωτότυπο της φωτογραφίας που μοῦ είχες δεί-
ξει. Ό άνδρας σου — σωγάρ με που θά στο πῶ, είνε ένας άσχημος άνθρωπος, παχύς κ' ηλικιωμένος, με φαλέκρα και με έκφρασι κουτή.

Η ΚΥΡΙΑ.— Μήν, τά παραλές... Δεν είν' έτσι.
Ο ΚΥΡΙΟΣ.— Όμολογῇς τουλάχιστον ότι ο κύριος ε-
κείνος ήταν ο άνδρας σου;

Η ΚΥΡΙΑ.— Ναι, βέβαια.
Ο ΚΥΡΙΟΣ.— Τότε τί χρειάζοταν όλη αυτή η κουωδία; Και ποιός ήταν ο ώραίότατος εκείνος νέος, τη φωτογραφία του όποιου μοῦ είχες δείξει;

Η ΚΥΡΙΑ.— Τη φωτογραφία αυτή την είχα αγοράσει για ένα σελλιόν στο Λονδίνο. Δεν ξέρω ποιόν παριστάνει. Θά είνε ίσως κάποιος Άγγλος άριστοκράτης.

Ο ΚΥΡΙΟΣ.— (άπορροπώντας).— Άλλά γιατί, γιατί;
Η ΚΥΡΙΑ.— Την απάντησ' αυτό τό γιατί την έχεις δώ-
σει κιόλας στον άνδρα σου. Όπως είδες, τό στρατήγημά μου απέδειχθη περίφημο. Όταν άρχισες να συναγωνίζεσαι τη φωτογραφία, εξέλιχθηκε σ' έναν έραστή πεινήντα τοῖς έκα-
τό καλύτερο από πριν. Η φωτογραφία αυτή σ' έκανε να γί-
νης κομψός, ώραίος, πνευματώδης, όσο μπορούσες περισσό-
τερο. Έτσι κι' εγώ σ' αγαπούσα περισσότερο.

Ο ΚΥΡΙΟΣ.— Τό τεχνάσμα ήταν πολύ έξυπνο, δεν μπουῶ να τό άφήθῷ. Κατά θάθος όμως δεν ήταν παρά μία γυναι-
κεία πονηρία, που δεν έφερε μεγάλα άποτελέσματα.

Η ΚΥΡΙΑ.— Πως αὐτό;
Ο ΚΥΡΙΟΣ.— Επειδή ένα τυχαίο γεγονός, ένα ξεχασμένο μπιλιεττάκι, έκανε όλη αυτή την κουωδία να ναυαγήσῃ. Όταν είδα τον άληθινό σου άνδρα, κατάλαβα ότι με είχες
απατήσει. Και κατάλαβα συγχρόνως ότι ήταν περιττό να κοπιάζω και να βασανίζομαι, γιατί όπωσδήποτε ήμουν κα-
λύτερας από τον άνδρα σου, ακόμα κι' αν έμενα άδύριστος
δδομάδες ολόκληρες... Έτσι, σιγα-σιγα, παραμέλησα τον ε-
αυτό μου, η ζήλεια μου χαλαρώθηκε και μαζί μ' αυτήν κι' ο έρωτάς μου ως ότου παύωσα έντελώς... Και μπουῶ να σου πῶ ότι τό θαύμαίο εκείνο σῶσιμο ενός θερμού παθή-
ματος, όφελεται αποκλειστικῶς στο μπιλιεττάκι. Άν δεν
τό είχες χάσει τότε, σίγουρα θά ήμουν και σήμερα τρελλά
έρωτευμένος μαζί σου. (Πάει νῦν ὁ φῶς θῆκε μ-
(Συνέχεια στή σελίδα 53)

Η ΖΩΗ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

Ο ΔΙΚΤΑΤΩΡ ΤΩΝ ΚΟΙΛΙΩΝ ΤΟΥ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

("Άρθρο του Γάλλου δημοσιογράφου Λουσιέν Κοροζί για τον Πήρλ Κάρεν, τον περιφημο άρχιμάγειρο των αστέρων")

ΑΣΦΑΛΩΣ δεν θα ύπαρχε «άστηρ» πρώτου, δευτέρου και τρίτου μεγέθους στο Χόλλυγουντ που να μη ζει το ρεσιτάλ «Μπρόουν Ντέρμπι» του Λος Άντζελες. Κι' όποιος ξέρει το Μπρόουν Ντέρμπι ξέρει επίσης τον Πήρλ Κάρεν, τον «βασιλέα των μαγειρών» της Χαλιφονίας.

Αντιθέτως προς τους άλλους βασιλείς, η Α. Μ. ο Πήρλ Κάρεν δεν περίμενε να τον εκθρονίσουν καμιά επανάσταση. Παρατήθηκε τελευταία μόνος του και πήρε τη σύνταξή του. Κι' όμως συμβαίνει με τους περισσότερους πρώην βασιλείς, πήγε στη Γαλλία να ξεκουραστεί από τους κόπους της μακράς του βασιλείας, την οποία μερικοί χαρακτηρίζουν ως... δικτατορική.

Τον συναντήσαμε στο χάλι ενός κομψού ξενοδοχείου της Μαντελόν, όπου χαμογελώντας άρχισε να μας μιλάει για την εποχή που η κακώς γλώσσες (στις όποιες συμπεριλαμβάνονται προπάντων οι δημοσιογράφοι) τον αποκαλούσαν «δικτάτορα των κοιλιών του Χόλλυγουντ».

— Στο έξηξ, θα ζήσω με τα εισοδήματά μου και τις αναμνήσεις μου, μας διακηρύσσει με τον ίδιο τόνο που θα χρησιμοποιούσε ο κ. Μουσσολίνι, αν επρόκειτο ν' αναγγείλει στις τέσσερες γωνίες της γης: «Από σήμερα η πολιτική παύει να με ενδιαφέρει...»

— Κι' ασφαλώς η αναμνήσεις σας θα είναι αναρίθμητες, του λέμε... Γνωρίσατε τον Βαλεντίνο, δεν είν' έτσι;

— Αν τον γνώρισα!... μας διακόπτει άναστενάζοντας. Ασφαλώς μόνο η μητέρα του και η έρωμένη του τον γνώρισαν καλά όπως εγώ. Κι' αυτές πάλι γνώρισαν την καρδιά του — αν παραδεχθούμε ότι είχε καρδιά — ενώ εγώ γνώρισα το στομάχι του.

— Θα ήταν χωρίς άλλο, ο καλύτερος και πιο λιχουδής πελάτης σας.

— Απεναντίας, απάντησε ο Πήρλ Κάρεν χωρίς διαταγμό. Άγνοούσε τη γαστρονομία και τη μαγειρική περισσότερο απ' ό,τι άγνοώ εγώ τη στρατηγική τέχνη. Άγνοούσε κι' αυτό άκόμα το μυστικό της καλοφαγίας, μπερδεύει ένα κοτόπουλο, ο μέν χήνα και, άκόμα χειρότερο, μια κυρά-βίδα με έναν άστακό!... Μ' άκούτε, αγαπητή μου κυρία; Συνέχισε τις παραβόλες με τους άστακούς... Αυτό είνε για μένα γλυκίμα καθοσίωσης. Ούτε να φάη ήξερε. Μία μέρα — άκούτε; — τον είδα να θουτά μια μπουκιά ψωμί πρώτα στο δοχείο της μουστάρδας, κι' έπειτα στη... λαχανόσουπα του... Από τη στιγμή εκείνη, άναγκάστηκα να παραδεχτώ ότι ο άνθρωπος αυτός, που ήταν ώστόσο έξυπνος και γοητευτικός, ήταν όριστικά χαμένος για τη γαστρονομία!

— Πού άποδίδετε αυτή την έλλειψη γούστου για την ιερή τέχνη του Μπριγιά Σαβαρέν.

— Την άποδίδω μάλλον στον όνειροπόλο χαρακτήρα του. Ο μεγάλος αυτός καλλιτέχνης ήταν ή προσοποποίησις της άφηρημάδας. Έτρωγε πάντα χωρίς μεγάλη όρεξη, με ύφος άφηρημένο... Έτρωγε τα ώραιότερα φαγητά και συγχρόνως κάπνιζε, διάβαζε κανένα βιβλίο ή έκανε σκίτσα από τον προσεχή του ρόλο... Είμαι βέβαιος ότι τις περισσότερες φορές δεν ήξερε τί ήταν μέσα στο πιάτο του. Έν τούτου περιπτώσει πώς να εκτιμήσει την άξία των όρντ' έξερ μου, των σαλτών μου, των ψητών μου;

— Ποιά ήταν ώστόσο τ' αγαπημένα του φαγητά;

— Λάτρευε τις ρομπες, από τις όποιες έτρωγε δυο-τρία πιάτα γεμάτα. Όσο για τα ψάρια, περιφρονούσε τα πανάκριβα ψάρια των ιχθυοτροφείων και προτιμούσε τις θγαίνες... μαριδίτσες, πράγμα που εξηγείται βέβαια από την Ιταλική του καταγωγή και από τη συνήθειά της νεότητός του να τρώη φτηνά φαγητά. Από τα επιδόρπια ξετρελαινόταν με τα «πές-Μελμπά». Συχνά, φεύγοντας από το ρεσιτάλ



Ο Ροδόλφος Βαλεντίνο.

ράν μου, έπαιρνε δυο-τρία «πές-Μελμπά» μαζί του για να τα φάη, όπως έλεγε, όταν θα έφτυνouse τη νύχτα...

— Κ' οι άλλοι, κύριε Κάρεν; ρωτάμε τον περιφημο άρχιμάγειρο. Μιλήστε μας λίγο για τους ένδοξους πελάτες και πελατίδες σας;

— Θα έπρεπε μάλλον να γράψω ένα βιβλίο σχετικά, πράγμα που λογαριάζω να το κάνω τον ερχόμενο χρόνο. Ξέρω τα γούστα στα φαγητά όλων των «αστέρων» κι' άρα τα γούστα τους μαντεύω το χαρακτήρα τους και τις άδυναμίες τους. Ο Σαρλώ είνε πολυφαγός και καλοφαγός. Μποτε στοιχημάτισε με μερικούς φίλους του ότι θα μπορούσε να φάη ένα διάνο ολόκληρον ψητό... και τον έφαγε ο άσος φόβος!... Γενικά δέ του άρέσουν τα πιο παράδοξα φαγητά, φαγητά δικής του επινόησης, που δεν τα έχει φάει κανείς ποτέ και που αν τα έτρωγε, θα τα εύρισκε πολύ άσχημα.

Ο μακαρίτης Γουίλ Ρότζερ, ο όποιος έπαισε θύμα άσχημορικού δυστοχήματος, ήθελε να του σερβίρω κάθε μέρα όμελέττα σουφλέ και κάθε φορά την ήθελε με περισσότερη σιρόπι.

Η Λούπε Βελές προτιμάει δυο λουκάνικα από το πιο όπεροχο ψητό παπύ.

Ο Γκάρο Κούπερ έχει δυο άγάτες: τη μπιφτέκια και τη μαρμελάδα με μήλο.

Η Γκρέτα Γκάρμπο περιφρονεί τα κωριώς φαγητά και φυλάει την όρεξή της για τα επιδόρπια και προπάντων για τα γλυκύσματα.

Η Μαρλέν Ντήτριχ αγαπάει πολύ τα κρέας με... κρεμμυδάκια και η Κάθριν Χέμπμουντ τον μπακαλιάρο στο φούρνο.

Μία τελευταία έρώτηση, κύριε Κάρεν, του λέμε: Σείς, ο «άστηρ» των μαγειρών και ο μάγειρος των «αστέρων» δεν συλλογιθήκατε ποτέ σας να παίξετε στον κινηματογράφο;

Ο συνομιλητής μας χαμογελάει και μας απαντάει:

— Ναι. Πρό όχτώ-έννέα χρόνια μου έ πρότειναν να παίξω ρόλο μαγειρού σ' ένα φίλμ, του όποιου πρωταγωνιστής ήταν ο Άδόλφος Μανζού. Φαντάζεστε πόσο ήμουν συγκινημένος. Άρχισα να μακιγιαρώμαι δυο μέρες προτού άρχισή η προβολή του φίλμ. Γύρισα μάλιστα μερικές σκηνές, τις όποιες επρόβαλαν... Μα τότε...

— Τότε;

— Ο σκηνοθέτης διακήρυξε ότι ο σκίτσορ μου του μαγειρού, αυτόν που φορούσε πράσινα έφτα χρόνια τώρα, δεν ήταν αυτός που οι θεαταί έχουν συνηθίσει να βλέπουν στα φίλμ, ότι φαινόμουν να έχω τράκ μέσα στην κουζίνα μου κι' ότι δεν έκανα καθόλου την έντύπωση μαγειρού...

— Και τότε;

— Τότε, επειδή με θεωρούσαν άνικανο ως ήθοποιό, έδωσαν το ρόλο μου σ' ένα κομπάρσο, που είχε διακριθεί σ' ένα προηγούμενο φίλμ ως κάου-μπ'υ.

Και, αντιθέτως, προς τους άλλους υποηφιούς άστέρες — πρόσθεσε ο κ. Πήρλ Κάρεν σφίγγοντας μας το χέρι με καρδιότητα, — δεν έπέμεινα να γίνω κι' εγώ «άστηρ».

ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΦΙΛΑΝΘΕΙΣ

ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

Γιά να έχετε καλές καμελίες:
α') Να τις τοποθετήτε σέ τόπο δροσερό.
β') Να τις φυτεύετε έντός έλαφροτάτης γής.
γ') Να μην τις ποτίζετε πολύ, να μην τις αφήνεται ξηρές και να μην αφήνεται νερό στις ρίζες τους.
δ') Να μην τους αφήνεται πολλά άνηθ επάνω.
ε') Να τις ψεκάζετε με καθαρό νερό το θέρος και μέλι στα με βρόχινο, και, η') ν' αλλάζετε τις γλάστρες όταν στενοχωρούνται ή ρίζες.

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΜΑΣ

Του ΠΑΥΛΟΥ ΝΤ'ΑΙΚΚΕΜΟΝ

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

Ο κ. Ζερβάλ έφευγε, αφήνοντας αυτή τη φορά τις δυο γυναίκες γεμάτες χαρά κι' έλπίδα.

Φτάνοντας στο γραφείο του, βρήκε ένα τηλεγράφημα του Μαρτίνου Μπριέ, που το είχαν έφειρε πρό όλίγου.

Ο άστυνομικός τον πληροφορούσε ότι είχε φτάσει στο Σαντάντερ χωρίς να του συμβή τίποτε το έκτακτο.

Επειδή δεν υπήρχε καμιά άκόμα είδησις ότι το «Μπεάτους» είχε φανή, είχε τριγυρίσει όλη την πόλι και δεν είχε συναντήσει κανέναν ύποπτο, έκτός από κάποιον άνθρωπο που προσπαθούσε να συνδεθή μαζί του και του έκανε ένα σωρό περιποιήσεις.

Η πληροφορία αυτή κίνησε την προσοχή του άρχηγού της Δημοσίας Ασφάλειας.

Κάλεσε τον γραμματέα του, έναν έξυπνότατο νέο, ο όποιος τον άντικαθιστούσε όταν άπουσίαζε και στον όποιο είχε άπέραντη έμπιστοσύνη.

Μας ζήτησε η Εισαγγελία ή κανέναν από τους άνακριτές, κανένα πράκτορά μας για να τον στείλουν στις έπαρχιες; ρώτησε.

— Όχι, άρχηγέ, του άπάντησε εκείνος. Έκτός από τον Μαρτίνο Μπριέ που έστάλη από οάς στην Ισπανία, όλο το προσωπικό μας είνε εδώ.

Ο κ. Ζερβάλ άρκέστηκε στην πληροφορία αυτή. Είχε ύποψιαστή στην άρχή μήπως ο Μωρίς ντε Κομθρεμόν είχε ζήτησει κανένα πράκτορα για λογαριασμό της κ. ντε Ροσέλ, αλλά κατόπιν σχημάτισε την πεποίθησι ότι ήταν άδύνατον να είχε κάνει ένα τόσο τολμηρό διάδημα. Έξ άλλου, ούτε ή νοημοσύνη, ούτε ή άποφασιστικότητα έλειπε από τη Ναόνα για να ένεργήση έντελώς μόνη της και να βρή με τα χρήματα που διέθετε ένα καλό λαγωνικό, έκτός από το προσωπικό της άστυνομίας.

Όστόσο, το τηλεγράφημα του Μπριέ τον ένίσχυσε στην άπόφασή του να φύγη ο ίδιος για το Σαντάντερ, άφου μόλις είχε όλον το διαθέσιμο καιρό.

Άφου λοιπόν διεκπεραίωσε όλες τις ύποθέσεις της τρεχούσης ύπηρεσίας, πήγε στο πρακτορείο των υπερώκεανών.

Η τύχη τον έξοδησε με το παραπάνω. Έμαθε εκεί ότι το «Μπεάτους» είχε πάρει μία μικρή βλάβη στις μηχανές του και γι' αυτό καθυστέρησε 48 ώρες.

Ετσι θα προσήγγιζε έπειτ' από τρεις ήμέρες στο Σαντάντερ.

Έκτός αυτού, αντί να σταματήσει, όπως πάντα, έξω απ' το λιμάνι, το «Μπεάτους» θαύπαινε σ' αυτό και θα σταματούσε μπροστά στην αποβάθρα γιατί είχε να ξεφορτώσει πολλά έμπορεύματα.

Ο κ. Ζερβάλ έστειλε άμέσως ένα τηλεγράφημα στο Μαρτίνο Μπριέ με λεπτομερείς οδηγίες. Τον είδοποιούσε ότι θα έφαινε το ίδιο βράδυ απ' το Παρίσι κι' έτσι θα έφτανε στο Σαντάντερ εικοσιτέσσερες ώρες πριν από το πλοίο με το όποιο ταξίδευε ή Άθηνά Κασάρα. Παράγγειλε επίσης στον ύφιστάμενό του να τον περιμένει, όχι στο Σαντάντερ, αλλά σέ μία μικρή γειτονική πόλι όπου σταματούσε το τρένο. Έτσι, αν το έτομο το όποιο ύποπτευτόν ο Μπριέ, ήταν πραγματικά πράκτωρ της Ζουανέττας, δεν θ' αντίλαμβανόταν την άφει το άρχηγού της Δημοσίας Ασφάλειας Παρισίων.

Άφου κατέστρωσε έτσι το σχέδιό του, πήγε και βρήκε τον διευθυντή της έταιρίας των υπερώκεανών με τον όποιο συνδέταν φιλικά. Αυτός του έδωσε για τον Ντούνκαν, τον πλοίαρχο του «Μπεάτους», μία έπιστολή, στην όποια το ύ συνιστούσε να ύπακούη τυχόν σπόν άρχηγό της Δημοσίας Ασφάλειας.

Όλα έγιναν όπως τα είχε προσγειώσει ο κ. Ζερβάλ. Στόν τελευταίο σταθμό πριν από το Σαντάντερ, ο άρ-



Τά γραφεία του «Μπουκέτου» έχουν μεταφερθή εις την όδον Γερμανού Παλαιών Πατρών 56' (έναντι πλατείας Κλαυθυμώνος) εις την διεύθυνσιν αυτήν πρέπει ν' απευθύνωνται οι φίλοι άναγνώσταιμας, όσοι επιθυμούν ν' άποκτήσουν τάς έκδόσεις μας ή παλαιότερα φύλλα του «Μπουκέτου», κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Αριθμός Τηλεφώνου 26-135

Ο κ. Ζερβάλ έφευγε, αφήνοντας αυτή τη φορά τις δυο γυναίκες γεμάτες χαρά κι' έλπίδα.

Φτάνοντας στο γραφείο του, βρήκε ένα τηλεγράφημα του Μαρτίνου Μπριέ, που το είχαν έφειρε πρό όλίγου.

Ο άστυνομικός τον πληροφορούσε ότι είχε φτάσει στο Σαντάντερ χωρίς να του συμβή τίποτε το έκτακτο.

Επειδή δεν υπήρχε καμιά άκόμα είδησις ότι το «Μπεάτους» είχε φανή, είχε τριγυρίσει όλη την πόλι και δεν είχε συναντήσει κανέναν ύποπτο, έκτός από κάποιον άνθρωπο που προσπαθούσε να συνδεθή μαζί του και του έκανε ένα σωρό περιποιήσεις.

Η πληροφορία αυτή κίνησε την προσοχή του άρχηγού της Δημοσίας Ασφάλειας.

Κάλεσε τον γραμματέα του, έναν έξυπνότατο νέο, ο όποιος τον άντικαθιστούσε όταν άπουσίαζε και στον όποιο είχε άπέραντη έμπιστοσύνη.

Μας ζήτησε η Εισαγγελία ή κανέναν από τους άνακριτές, κανένα πράκτορά μας για να τον στείλουν στις έπαρχιες; ρώτησε.

— Όχι, άρχηγέ, του άπάντησε εκείνος. Έκτός από τον Μαρτίνο Μπριέ που έστάλη από οάς στην Ισπανία, όλο το προσωπικό μας είνε εδώ.

Ο κ. Ζερβάλ άρκέστηκε στην πληροφορία αυτή. Είχε ύποψιαστή στην άρχή μήπως ο Μωρίς ντε Κομθρεμόν είχε ζήτησει κανένα πράκτορα για λογαριασμό της κ. ντε Ροσέλ, αλλά κατόπιν σχημάτισε την πεποίθησι ότι ήταν άδύνατον να είχε κάνει ένα τόσο τολμηρό διάδημα. Έξ άλλου, ούτε ή νοημοσύνη, ούτε ή άποφασιστικότητα έλειπε από τη Ναόνα για να ένεργήση έντελώς μόνη της και να βρή με τα χρήματα που διέθετε ένα καλό λαγωνικό, έκτός από το προσωπικό της άστυνομίας.

Όστόσο, το τηλεγράφημα του Μπριέ τον ένίσχυσε στην άπόφασή του να φύγη ο ίδιος για το Σαντάντερ, άφου μόλις είχε όλον το διαθέσιμο καιρό.

Άφου λοιπόν διεκπεραίωσε όλες τις ύποθέσεις της τρεχούσης ύπηρεσίας, πήγε στο πρακτορείο των υπερώκεανών.

Η τύχη τον έξοδησε με το παραπάνω. Έμαθε εκεί ότι το «Μπεάτους» είχε πάρει μία μικρή βλάβη στις μηχανές του και γι' αυτό καθυστέρησε 48 ώρες.

Ετσι θα προσήγγιζε έπειτ' από τρεις ήμέρες στο Σαντάντερ.

Έκτός αυτού, αντί να σταματήσει, όπως πάντα, έξω απ' το λιμάνι, το «Μπεάτους» θαύπαινε σ' αυτό και θα σταματούσε μπροστά στην αποβάθρα γιατί είχε να ξεφορτώσει πολλά έμπορεύματα.

Ο κ. Ζερβάλ έστειλε άμέσως ένα τηλεγράφημα στο Μαρτίνο Μπριέ με λεπτομερείς οδηγίες. Τον είδοποιούσε ότι θα έφαινε το ίδιο βράδυ απ' το Παρίσι κι' έτσι θα έφτανε στο Σαντάντερ εικοσιτέσσερες ώρες πριν από το πλοίο με το όποιο ταξίδευε ή Άθηνά Κασάρα. Παράγγειλε επίσης στον ύφιστάμενό του να τον περιμένει, όχι στο Σαντάντερ, αλλά σέ μία μικρή γειτονική πόλι όπου σταματούσε το τρένο. Έτσι, αν το έτομο το όποιο ύποπτευτόν ο Μπριέ, ήταν πραγματικά πράκτωρ της Ζουανέττας, δεν θ' αντίλαμβανόταν την άφει το άρχηγού της Δημοσίας Ασφάλειας Παρισίων.

Άφου κατέστρωσε έτσι το σχέδιό του, πήγε και βρήκε τον διευθυντή της έταιρίας των υπερώκεανών με τον όποιο συνδέταν φιλικά. Αυτός του έδωσε για τον Ντούνκαν, τον πλοίαρχο του «Μπεάτους», μία έπιστολή, στην όποια το ύ συνιστούσε να ύπακούη τυχόν σπόν άρχηγό της Δημοσίας Ασφάλειας.

Όλα έγιναν όπως τα είχε προσγειώσει ο κ. Ζερβάλ. Στόν τελευταίο σταθμό πριν από το Σαντάντερ, ο άρ-

χηγός της Δημοσίας Ασφάλειας είδε στην αποβάθρα την έξυπνη φυσιογνωμία του Μαρτίνου Μπριέ.

Έσπευσε άμέσως να τον συναντήσει και τον έρώτησε:

— Είσαι μόνος;

— Μάλιστα, άρχηγέ.

— Μήπως σέ παρακολούθησε κανείς;

— Όχι, άρχηγέ.

— Ξέρεις ότι θα ήταν πολύ δυσάρεστο αν τυχόν γελιόσαι;

— Ήσυχαστε, άρχηγέ. Ο φίλος που περιμένει το «Μπεάτους», όπως τον περιμένω κι' εγώ, είνε άπασχολημένος όλη την ήμέρα με την πιο άξιολάτρευτη κοπέλλα του Σαντάντερ κι' αυτή δεν θα τον αφήση να της ξεφύγη τόσο εύκολα.

Σέ ποιό μέρος θα μπορέσουμε να κουβεντιάσουμε άφοβα;

— Είν' εδώ κοντά μία μικρή ταβέρνα, όπου θα είμαστε αρκετά καλά.

Μετά ένα τέταρτο, οι δυο άντρες καθόντουσαν μπρός σ' ένα μικρό τραπέζι και προγευμάτιζαν κουβεντιάζοντας συγχρόνως.

Τί είδους άνθρωπος είν' εκείνος που σοι φάνηκε ύποπτος χθές;

— Είνε ένας πράκτωρ του οίκου Χέρμπαχ, ενός ύπόπτου πρακτορείου άναζητήσεων.

Κ' αϊ περιμένει κι' αυτός το «Μπεάτους»;

— Μάλιστα, άρχηγέ.

Ξέρεις αν ο κατάσκοπος αυτός είνε έξυπνος;

— Έξυπνότατος, άρχηγέ. Άλλά συγχρόνως είνε το αίσχροτερο άγγείο που συνάντησα στη ζωή μου. Ο Φράντς Μάγιερ, έτσι τον λένε, είνε από τους άχρείους εκείνους που μπορούν ν' αναλάβουν οποιαδήποτε ύπόθεσι και να τη φέρον εις πέρας. Ένεργητικός, άποφασιστικός, χωρίς καμμία τύψη συνειδήσεως, έχει φυσιογνωμία γνησίου κακούργου και δολοφόνου. Προσθέστε ότι έχει και το πορτοφόλι του γεμάτο.

Ωραία εικόνα...

Και δεν είνε καθόλου υπερβολική. Άν ήλθε εδώ για να ύποδεχτή την Άθηνά Κασάρα, ή γνώμη μου είνε ότι σέ μας αυτή θα χρωστάη τη ζωή της.

Ο κ. Ζερβάλ άνασκήρτησε. Η ιδέα που εξέφραζε ο πράκτωρ ήταν και δική του ιδέα: ήταν βέβαιος πως ή Ναόνα είχε στείλει τον πράκτορα της στο Σαντάντερ για να ξεπαστρέψη την Άθηνά Κασάρα.

Και πως μάντεψε πως ήταν αυτός ο Φράντς Μάγιερ; ρώτησε ο κ. Ζερβάλ.

— Άκούσατε: Μόλις ήρθε εδώ, ο άνθρωπος αυτός έκανε ό,τι μπορούσε για να σχετισθή μαζί μου... Έγώ τον άφησα για να μπορέσω να τον παρακολουθήσω καλύτερα. Όλες αυτές τις ήμέρες στενοχωριόταν πολύ, γιατί δεν μπορούσε να το ρίξη έξω, όπως ήταν συνηθισμένος. Άλλά χθές το βράδυ, όταν έμαθε πως το «Μπεάτους» θα φτάση αύριο, δεν κρατήθηκε πειά και στο έστιατόριο όπου περνούσαμε μαζί τα βράδια, άρχισε να πίνει. Τα Ισπανικά κρασιά που είνε γλυκά, πίνονται εύκολα, αλλά γυπνάνε άσχημα και κάνουν τον άνθρωπο να μην ξέρη τί λέει. Έτσι, όταν έφτασε στην τρίτη μπουτίλια, ο Φράντς Μάγιερ έπαισε άναίσθητος κάτω απ' το τραπέζι και άρχισε να ροχαλίζει.

Και πριν φτάση σ' αυτή την κατάσταση, δεν έφλυάρησε καθόλου;

— Με το παραπάνω.

Και τί είπε;

— Στην άρχή άσήμαντα πράγματα. Σέ ύψυπνος που είνε, κρατιόταν. Άλλά σιγά-σιγά, κατάντησε να μην ξέρη τί λέει, και τότε φλυάρησε τόσο όστε έμαθα ό,τι ήθελα να μάθω. Μου είπε ότι έστάλη από το πρακτορείο του στο Σαντάντερ για να παραλάβη από το «Μπεάτους» ένα πρόσωπο, το όποιο δεν έσύμφαινε να τ' αφήσουν ν' άποδιδαστή στη Χάβρη.

Και είπε το όνομα του προσώπου αυτού;
— "Όχι. Στάθηκε αδύνατον να τον πείσω να μου το πη-
— Και σὺ πῶς δικαιολόγησες τὴν παρουσία σου ἐδῶ;
— Τοῦ εἶπα ὅτι εἶμαι ὑπάλληλος ἐνός παραγγελιοδοχι-
κοῦ οἴκου τῶν Παρισιῶν καὶ ὅτι περίμενα τὸ «Μπεάτου»
γιὰ νὰ προσπαθῶ νὰ μπάσω λαθρεμπορικῶς στὴ Γαλ-
λία ἀπὸ τὰ Πυρηναῖα μεταξωτά.
— Καὶ τὸ πιστεύεις;
— Ναί.
— Λαμπρά. Τότε πρέπει νὰ ἐξακολουθήσεις αὐτὸ τὸ παιγ-
νίδι καὶ φρόντισε προπάντων νὰ μὴν τὸν χάσης ἀπόψε καὶ
αὔριο.

— Καλὰ, ἀρχηγέ, θὰ σὰς ὑπακούσω.
— Ἐξῆς, ἀγαπητέ μου Μπριε, εἶπε ὁ κ. Ζερβαί, ὅτι μπο-
ρῶ νὰ ἔχω μεγάλη ἐμπιστοσύνη σὲ σένα καὶ γι' αὐτὸ θὰ
σοῦ διηγηθῶ τὸ σχέδιό μου γιὰ νὰ μπορέσης νὰ με βοη-
θήσεις ἀποτελεσματικώτερα. Ἐνῶ ἐοῦ θὰ ἐπιτηρῆς ἀπὸ
κοντὰ τὸν Φράντς Μάγιερ, ἐγὼ θ' ἀναχωρήσω ἀπόψε κιό-
λας πηγαίνοντας νὰ συναντήσω τὸ «Μπεάτου».
— Θὰ φύγετε, ἀρχηγέ. Καὶ με ποῖο τρόπο;
— Ὑπάρχει στὸ λιμάνι τοῦ Σαντάντερ ἓνα ἀγγλικὸ
πλοῖο ταχύτατο. Ὁ ιδιοκτήτης τοῦ πλοίου δὲν μοῦ ἀρνεί-
ται ὅτι κι' ἐν τοῦ ζητήσω. Ἀπόψε θὰ
παί νὰ με φιλοξενήσῃ. Τὸν εἰδοποίησα
καὶ με περιμένει. Ὅποια ὥρα θελήσω,
θὰ βαλῇ ἀμέσως φωτιά στὶς μηχανές
καὶ χωρὶς ἐξηγήσεις, θὰ ἀκολουθήσῃ
τὸ δρόμο πού θὰ τοῦ ὑποδείξω. Ἡ θά-
λασσα εἶνε γαλήνια;

— "Ω! ἐξαιρετικὰ γαλήνια, ἀρχηγέ.
Δὲν ὑπάρχει οὔτε ἡ παραμικρὴ πνοὴ ἀ-
νέμου στὴν ἀτμόσφαιρα...

— Ὁ Θεὸς νὰ δώσῃ νὰ ἐξακολουθή-
σῃ ὁ καιρὸς αὐτὸς ὡς αὔριο καὶ τότε
ἡ Ἀθηνᾶ Κασσάρα θ' ἀποβιβαστῇ ἀ-
σφαλῶς ὑπὸ τὴν προστασία μου. Κι' ἐ-
νῶ ἐοῦ θὰ ἐπιτηρῆς στὸ Σαντάντερ
κάθε πράξι καὶ κάθε κίνησι τοῦ Φράντς
Μάγιερ, ἡ μαῦρη κι' ἐγὼ θὰ ταξιθεύου-
με γιὰ τὸ Παρίσι, πρὸς θρίαμβο τῆς
δικαιοσύνης καὶ τῆς ἀληθείας.

Ὁ Μαρτίνος Μπριε ξαναγύρισε μόν-
ος στὸ Σαντάντερ, ἐφωδιασμένος με-
τὰ τὴ διαταγὴ νὰ τὸν εἰδοποιήσῃ ἂν ἔ-
θελεπε τυχόν τὸ Φράντς Μάγιερ νὰ ἐκ-
τελῇ ὡς τὴν ἄλλη μέρα τὴν παραμικρὴ
ὑποπτικὴ κίνησι. Ἔτσι, ὁ κ. Ζερβαί ἦ-
ταν ἡσυχος ὡς πρὸς τὸν πράκτορά του.
Ὁ ἀρχηγὸς τῆς Δημοσίας Ἀσφα-
λείας θὰ μάθαινε μ' αὐτὸν τὸν τρόπο
κάθε τι πού θὰ μπορούσε ν' ἀποπειραθῇ
ὁ πράκτορ τῆς Ζουανέτας.

Ὁ κ. Ζερβαί πῆρε ἓνα νυχτερινὸ
τραῖνο καὶ πῆγε μ' αὐτὸ στὸ Σαντάν-
τερ. Μετὰ τὸ καστορένιο μαῦρο καπέλλο
του, κατεβασμένο χαμηλὰ μπρὸς στὰ
μάτια του γιὰ νὰ κρύβῃ ὅσο τὸν δυνα-
τὸν τὸ πρόσωπό του σὲ περίπτωσι καμ-
μίας ὑποπτικῆς συναντήσεως, διέσχισε
τὴν πόλιν μετὰ γρήγορο βῆμα, μὴ δίνοντας καμμιὰ προσοχὴ
σὲ ὅ,τι ἔθελεπε γύρω του.

Ὅλη του τὴν προσοχὴ τὴν εἶχε συγκεντρωμένη στὸ σκο-
πὸ πού ἐπεδίωκε. Βάδιζε κατὰ μῆκος τῶν κρητιδωμάτων
τῆς προκουμίας, ὡς ὅτου συνάντησε ἓνα κύριο ἡλικίας
σαράντα περίπου χρόνων, πού φοροῦσε ναυτικὴ στολὴ καὶ
κασκέτο στὸ ὅποιο ἦταν χαραγμένο τὸ ἔμβλημα τοῦ «Ναυ-
τικοῦ Γαλλικοῦ Ὁμίλου». Ἦταν πολὺ κομψὸς μετὰ τὸ κο-
στοῦμι αὐτὸ καὶ τὸ αὐστηρὸ πρόσωπό του τὸν ἔδειχνε γιὰ
ἄνθρωπο ἐξαιρετικὰ εὐγενῆ.

Ἀναγνώρισε ἀπὸ μακρὰ τὸν κ. Ζερβαί καὶ προχώρησε
πρὸς αὐτὸν ἀπλώνοντας τοῦ τὸ χέρι του. Συγχρόνως τοῦ
εἶπε:

— Οἱ ἄνθρωποι μου εἶν' ἐκεῖ, ἔτοιμοι νὰ ἐπιβιβαστοῦν.

— Ἀπὸ πότε με περιμένετε; ρώτησε ὁ κ. Ζερβαί.

— Χθὲς ἔλαθα τὸ τηλεγράφημά σας στὸ Μπιαρριτζ, ὅ-
που περνᾶω ἓνα μέρος τοῦ καλοκαιριοῦ. Ξεκινήσαμε ἀπὸ
σας ἀπὸ σήμερα τὸ πρωί.

— "Ω πρίγκηψ!... Σὲ πόσους κόπους ὑποβλήθηκατε γιὰ
μένα.

Τὰ μάτια τοῦ πρίγκηπος ἔλαμψαν.



Τὸ αὐστηρὸ πρόσωπό του τὸν ἔδει-
χνε γιὰ ἄνθρωπο ἐξαιρετικὰ εὐγενῆ.

— Μοῦ σώσατε τὴν τιμὴ, εἶπε. Δὲν εἶνε καθήκον μου νὰ
σὰς βοηθήσω γιὰ νὰ σώσετε ἴσως τὴν τιμὴ καὶ κανὼν
ἄλλου.

— Κάτι τέτοιο ἀκριβῶς θὰ συμβαίνει.

— Δὲν σὰς ἀπευθύνω ἐρωτήσεις. Εἶμαι μόνον εὐτυχὴς γιὰ
τὴ μόλις λάβατε τὴν ἀνάγκη ἐνός φίλου ἀφωσιωμένου, σκε-
φθήκατε ἐμένα.

Ἐνῶ μιλοῦσαν ἔτσι, ἐξάδιζαν μαζὺ καὶ εἶχαν φτάσει στὸ
μέρος ὅπου ἦταν ἀραγμένο τὸ πλοῖο.

Ὁ πρίγκηψ ντὲ Χ... πῆδηξε πρῶτος μέσα στὴ βάρκα
πού τὸν περίμενε κι' ἔπειτα, ἀπλώνοντας τὸ χέρι του στὸν
κ. Ζερβαί, τὸν ἐβοήθησε νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ.

Ὁ πρίγκηψ πῆρε στὰ χέρια του τὸ τιμόνι καὶ στὸ πρῶτο
γνέψιμό του, ἔξη ρωμαλεῖοι ναῦτες ἔσκυψαν πάνω ἀπ' τὴν
κουπιὰ τους κ' ἡ στενόμελη βάρκα ξεκίνησε, ἀνάσσει-
σάν βέλος.

Ἔπειτ' ἀπὸ μερικὲς στιγμὲς, ἡ βάρκα διπλάρωσε σὲ μὴ
ῶμορφη θαλαμῶν, κομψὴ καὶ μεγαλοπρεπῆ.

— Ποιὰ ὥρα θέλετε ν' ἀναχωρήσουμε καὶ σὲ ποῖο μέ-
ρος θέλετε νὰ πάμε; ρώτησε ὁ πρίγκηψ τὸν κ. Ζερβαί, ὁ
πού τὸν τοποθέτησε στὸ πίσω μέρος τοῦ καραβιοῦ, ὅς ἔνα
μικρὸ σαλόνι.

Ὁ ἀρχηγὸς τῆς Δημοσίας Ἀσφα-
λείας ἔρριξε ἓνα γρήγορο βλέμμα γύ-
ρω του καὶ εἶδε ὅτι ἦταν μόνος μετὰ
τὸν πρίγκηπα. Μετὰ σιγήν ἑκατοντάς
τότε ἐξέθεσε στὸν πρίγκηπα περὶ τίνος
ἐπρόκειτο.

Ὅταν τελείωσε, ὁ πρίγκηψ τοῦ ἔ-
σφιξε τὸ χέρι καὶ τοῦ εἶπε:

— Σὰς ἐπαναλαμβάνω μετὰ περισσό-
τερη ζεοὶ ἀκόμα, ὅτι σὰς εἶπα πρὸ ὀλί-
γου. Ἦμουν κιόλας πρὶν ἀπὸ πόλιν
καιρὸ στὴ διάθεσί σας. Σήμερα χαίρο-
μαι διπλάσια, ἐν πρώτοις γιὰ τὸ πού πα-
ρουσιάζεται περίστασις νὰ σὰς δεῖξω
τὴν εὐγνωμοσύνη μου κι' ἔπειτα γιὰ
τὸ πού με παίρνετε συμμέτοχο σ' αὐτὸ τὸ ἐγ-
γο... Θέλετε λοιπὸν νὰ πάμε νὰ συναν-
τήσουμε τὸ «Μπεάτου»;

— Ναί, ὁ σκοπὸς μου εἶνε νὰ πλησι-
άσουμε τὸ πλοῖο, νὰ μιλήσω στὸν πλοί-
αρχο καὶ ὑπὸ τὴν ιδιότητά μου ὡς ἀρ-
χηγοῦ τῆς Ἀσφαλείας καὶ χάρις στὴ
συστατικῇ ἐπιστολῇ τοῦ γενικοῦ διευ-
θυντοῦ τῆς εταιρίας, νὰ πετύχω ἀπ' αὐ-
τὸν ἀπόλυτη ὑπακοὴ στὶς διαταγές μου
καὶ ἀπόλυτη ἐχειμύθια.

— Περιφάνεια. Θὰ ξεκινήσουμε ἀμέ-
σως πρὸς συνάντησιν τοῦ «Μπεάτου».

Ὁ πρίγκηψ ντὲ Χ... ἦταν ἓνας με-
γάλος καὶ πλούσιος ἀριστοκράτης.
Ἡ σύζυγός του πού ἔφερε τ' ὄνομα
του, τὸ εἶχε ἐκθέσει καὶ, χωρὶς τὴ με-
σολάβησιν τοῦ κ. Ζερβαί, θὰ ἐδημοσι-
γεῖτο ἓνα τρομερὸ σκάνδαλο.

Ἐκείνη ἀπὸ τὴ ντροπὴ τῆς καὶ τὴν
ἀπελπισία τῆς εἶχε ἀποκτονήσει.

Ἀλλὰ πρὶν ξεψυχῆσαι πρόφτασε νὰ
ἐξομολογηθῇ στὸ σύζυγό της τὰ σφάλματά της καὶ συγ-
χρόνως τοῦ διηγήθηκε πῶς χάρις τῇ συνδρομῇ τοῦ κ.
Ζερβαί, σώθηκε ἡ τιμὴ τῶν παιδιῶν της.

Ὁ πρίγκηψ πῆγε τότε καὶ βρῆκε τὸν ἀρχηγὸ τῆς Ἀ-
σφαλείας καὶ τοῦ εἶπε:

— Χάρις σὲ σὰς, τὰ παιδιά μου δὲν θὰ κοκκινίσουν γιὰ
τὴν ὑπερτά τους. Δὲν θὰ τὸ ἐχθῶς ποτέ... Ἀν τύχῃ λοι-
πὸν καὶ λάθαιε ποτὲ τὴν ἀνάγκη μου καὶ στὴν ἄκρῃ τοῦ
κόσμου ἂν βρισκόμην, νὰ με εἰδοποιήσετε ἀμέσως κι' ἐ-
γὼ θὰ τρέξω νὰ σὰς ἐξυπηρετήσω.

Πέρασαν πολλὰ χρόνια ἀπὸ τότε.

Ὁ κ. Ζερβαί δὲν ξαναεἶδε ἀπὸ τότε τὸν πρίγκηπα.
Φανταζόταν ὅτι, ἀπελπισμένος ἀπὸ τὸν τραγικὸ θάνατο
τῆς συζύγου του, τὴν ὅποια λάτρευε, εἶχε ἐγκαταλείπει
τὸν κόσμον, τὶς σκέψεις του κι' αὐτὰ ἀκόμη τὰ παιδιά του,
τὰ ὅποια θάχε κλείσει σὲ κάποιο λύκειο, γιὰ νὰ ζῇ μόνος
στὸ πλοῖο του, μετὰξὺ οὐρανοῦ καὶ γῆς, μετὰ τὴν ἀνάμνη-
σιν πεθαμένης.

Μονάχα αὐτὸ τὸ τελευταῖο δὲν ἦταν ἀληθινὸ.

Ὁ πρίγκηψ ζοῦσε μόνος, ὅχι ὥσως μετὰ τὴ γλυκειὰ ἀνά-
μνησιν τῆς συζύγου του, ἀλλὰ γεμάτος μίσος ἐναντίον τῆς
γιατί τὸν εἶχε κάνει τόσο δυστυχισμένο.

Κατὰ τίς δύο μετὰ τὰ μεσάνυχτα, ὁ πρίγκηψ πού πρὶν
ἀπὸ μιά ὥρα ἐρισκόταν κοντὰ στὸ τιμόνι, διέκρινε πολὺ μα-
κριά, στὸ βάθος τοῦ ὁρίζοντος, ἓνα φῶς.

Ἡ νύχτα, πού ἦταν θεοσκότεινη, ἐπέτρεπε νὰ διακρίνῃ κα-
νεὶς ἀπὸ μεγάλη ἀπόστασι τὸ φῶς αὐτό.

— Νὰ τὸ «Μπεάτου»! εἶπε στὸν κ. Ζερβαί, ὁ ὁποῖος κά-
πνιξε βυθισμένος σὲ σκέψεις κοντὰ του.

Τὴν ἴδια στιγμὴ, ὁ σκοπὸς ἀπὸ τὸ κατάρτι φώναξε:

— Φανάρι ἀριστερά!

— Δὲν γελάστηκε, εἶπε ὁ πρίγκηψ.

Ἔπειτ' ἀπὸ μισή ὥρα, καὶ κατόπιν ἀνταλλαγῆς σημάτων,
τὸ «Μπεάτου» σταμάτησε καὶ μιά θάρκα τῆς θαλαμηγοῦ
τοῦ πρίγκηπος μετὰ τὸν κ. Ζερβαί μέσα, πλησίασε σ' αὐτό.

Ὁ πλοίαρχος Ντούκαν ὑποδέχθηκε ὁ ἴδιος τὸν κ. Ζερβαί,
μόλις ἀνέβηκε ἐπάνω στὸ πλοῖο.

Μερικοὶ ἐπιβάται φοβισμένοι ἀπὸ τὸ ξαφνικὸ σταμάτημα
τοῦ καραβιοῦ, παρουσιάστηκαν ἀπ' ὅλες τίς μεριές, μετὰ ἀλλό-
κοτα νυχτερινὰ ντυσίματα, μετὰ τὰ μάτια ἐξωγκωμένα ἀκόμα
ἀπὸ τὸν ὕπνο, μετὰ πρόσωπα πού ἐξέφραζαν μεγάλη ἀνησυ-
σία.

— Ἐρχομαι ἐκ μέρους τοῦ γενικοῦ διευθυντοῦ τῆς ἑται-
ρίας σας, εἶπε με σιγανὴ φωνὴ στὸν πλοίαρχο ὁ κ. Ζερβαί.
Θὰ σὰς δώσω μιά ἐπιστολὴν τοῦ ὅταν μείνουμε μόνον. Ἀπο-
μακρυνάτε με ὅποιαδήποτε πρόσαι τὸς ἐπιβάτας, γιὰ τὴν
ἐπρόκειται γιὰ μιά πολὺ σπουδαία ὑπόθεσι.

— Καλὰ, ἀπάντησε με σιγανὴ
φωνὴ ὁ πλοίαρχος.

Καὶ με δυνατὴ φωνή, ἀπευθυνό-
μενος πρὸς τοὺς ἐπιβάτες, πρόσ-
θεσε:

— Ὁ κύριος εἶνε γιαιτρός πού
μὰς τὸν στέλνει ἡ ἰσπανικὴ κυβέρ-
νησις. Ἐκκυκλοφόρησαν φήμες ὅτι
διβὲν ἔχουμε κίτρινο πυρετὸ στὸ
πλοῖο. Ξαναγυρίστε λοιπὸν ὅλοι
στὶς καμπίνας σας καὶ κοιμηθῆτε
ἡσυχᾶ. Θὰ ἐπιδείξω στὸν κύριο τὰ
ναυτικά μου ἔγγραφα κι' ἔτσι
ἐλπίζω νὰ μὴν ἀργοπορήσουμε,
γιὰτι ἀλλοιῶς μορεῖ νὰ ὑποβλη-
θῶμε σὲ διατυπώσεις, ἡ ὁποῖες θὰ
διαρκέσουν ἐπὶ δύο-τρεῖς ἡμέρες.
Γι' αὐτὸ, σὰς παρακαλῶ, ἀφήστε
μὰς μόνους γιὰ νὰ ξεμπερδεύουμε
γρήγορα.

Ἡ σκέψις ὅτι ἦταν δυνατόν νὰ
μὴ τοὺς ἐπιτρέψουν ν' ἀποβιβά-
στούν ἀμέσως στὸ Σαντάντερ μόν-
ος θὰ ἔφταναν, ἂν ἐν τῷ μεταξύ
δὲν ἀνεκοίνωνε ὁ γιαιτρός ὅτι δὲν
ὑπῆρχε λόγος νὰ τοὺς ὑποβάλουν
σὲ καθαροί, τοὺς ἔκανε ὅλους ν'
ἀποσυρθοῦν σάν σκίες.

— Ἐλάτε, κύριε, εἶπε τότε ὁ
πλοίαρχος Ντούκαν στὸν κ. Ζερβαί.

Καί, προπορευόμενος, διευθύνθηκε πρὸς τὴν καμπίνα του.
Μόλις θρῆθηκαν ἐκεῖ μόνον, ὁ κ. Ζερβαί ἔδωσε στὸν πλοί-
αρχο τὴν ἐπιστολὴν τοῦ Γενικοῦ Διευθυντοῦ τῆς ἑταιρίας.

Ἐκεῖνος, ἀφοῦ τὴν διάβασε, εἶπε:

— "Ὅστε, ἔχω τὴν τιμὴ νὰ μιλάω μετὰ τὸν ἀρχηγὸ τῆς Δη-
μοσίας Ἀσφαλείας Παρισιῶν;

— Μάλιστα, κύριε.

— Καὶ ὁ διευθυντὴς μου μοῦ γράφει ὅτι πρέπει νὰ σὰς
ὑπακούσω τυφλά.

— Κι' αὐτὸ εἶνε ἀλήθεια.

— Περὶ τίνος πρόκειται;

— ἔχετε στὸ καράβι σας μιά μαῦρη πού ἐπιβιβάστηκε
ἀπὸ τὴ νησι τοῦ Ἀγίου Θωμᾶ;

— Τὴν Ἀθηνᾶ Κασσάρα!... Ναί!... "Ω τὴ δυστυχισμένη!...

— Γιατί τὴν λέτε δυστυχισμένη;

— Γιατί, ταξιδεύω τριανταεφτά χρόνια τώρα καὶ ποτέ μου
δὲν εἶδα ἄνθρωπο νὰ τὸν πιάσῃ τόσο πολὺ ἡ θάλασσα...

— Ὑπόφερε λοιπὸν τόσο στὸ ταξίδι;

— Ὑπόφερε τόσο ὥστε οἱ ἄλλοι ἐπιβάται φοβήθηκαν μὴ
πὺς πάσχει ἀπὸ τίποτε ἄλλο...

— Πολὺ εὐχάριστη ἡ σύμπτωσις αὐτὴ, μὰ τὴν ἀλήθειαν...

— Τί θέλετε νὰ πῆτε;

— "Ὅρσα ἐπιτήδες γιὰ νὰ μοῦ παραδώσετε τὴν Ἀθηνᾶ
Κασσάρα; Ὑπάρχουν σπουδαῖοι λόγοι πού καθ' ἑκάστην ὥραν
καὶ τὴν παράδοσι αὐτὴ καὶ θὰ χρειάζομαι πολὺ γρήγορα νὰ
ἀνακαζοῦμαι νὰ σὰς τοὺς ἐξηγήσω τώρα...



Κάπνιζε, βυθισμένος σὲ σκέψεις.

— Ὅπωςδήποτε θὰ εἶνε πολὺ σπουδαῖο γιὰ νὰ μοῦ παρα-
φῇ μ' αὐτὸ τὸ πνεῦμα ὁ διευθυντὴς μου.

— Οἱ ἴδιοι λόγοι ἐπιβάλλουν νὰ μοῦ παραδώσετε τὴν Ἀθηνᾶ
μετὰ κάποια μυστικότητα. Τώρα, τὸ νὰ παραδοθῇ ἔχει
ἓνα ἄτομο ἀπὸ ἓνα πλοῖο σάν τὸ δικό σας, γιὰ τὸν ἄνθρωπο
ληφθοῦν ὅλοι τὴν ἀναχώρησί του, χωρὶς ν' ἀναζητήσῃ
αὐτὸ, καὶ χωρὶς νὰ ρωτήσουν τὴν αἰτία, μοῦ φαίνεται ὅτι
σκολώτατο. Εὐτυχῶς τὰ χάλια στὰ ὅποια τὴν ἔφεραν, ἡ ὑπό-
τις θὰ μὰς διευκολύνουν σ' αὐτὸ καὶ θὰ χρησιμεύουν γιὰ
νὰ μὴ γίνουν καθόλου σχόλια γιὰ τὴν ἀναχώρησιν ἀπὸ τὸ
πλοῖο τῆς Ἀθηνᾶς Κασσάρας.

— Ἀρχίζω νὰ σὰς καταλαβαίνω...

— Βεβαίωτατα... Ἡ τύχη θέλησε νὰ ἀναγγεῖται πρὸς ὅτι
γιὰ τοὺς ἐπιβάτας σας ὅτι ἡ ἰσπανικὴ κυβέρνησις ἔχει
ὅτι ἔχετε ἐπιβάτες μετὰ κίτρινο πυρετὸ στὸ πλοῖο σας. Θὰ
τοὺς ἐξηγήσετε λοιπὸν ὅτι ἡ κατάσταση τῆς Ἀθηνᾶς Κασ-
σάρας ἦταν ἡ ἀφορμὴ τῆς φήμης αὐτῆς κι' ὅτι γιὰ νὰ ἐπι-
τρέψετε νὰ προσεγγίσουν στὸ Σαντάντερ χωρὶς φόβον, ὑπο-
σὰς ὑποβάλουν σὲ καθαροί, προτιμήσατε νὰ μοῦ τὴν παρα-
δώσετε μόνος σας, γιὰ νὰ πεισθῶ ἐξ ἰδίας ἀληθείας ὅτι
δὲν πάσχει ἀπὸ κίτρινο πυρετὸ. Ἔτσι, θὰ τοὺς πῶτε ὅτι
τὸ ὕγιονομιο τοῦ Σαντάντερ δὲν θὰ φέρῃ καμμιὰ δυσκο-
λία στὴν ἀποβίβασίν τους.

— Μάλιστα. Καὶ θὰ προσέσω ἀκόμα ὅτι, ἐπειδὴ ἡ ἰσπανικὴ
ὑπέφερε τόσο, σὰς τὴν ἔδωσα καὶ γιὰ λόγους φιλικότητας
ἀκόμα γιὰ ν' ἀποβιβάσῃ γρηγορώτερα καὶ νὰ μὴν ἐπι-
φέρῃ περισσώτερο...

— Λαμπρά! Αὐτὸ ὅσο ποτε
νὰ τὸ ὑποστηρίξετε καὶ κατὰ τὴν
ἀφίξί σας στὴ Χάκρη, ὅσο ποτε
ἀκόμα σὰς ρωτήσῃ καὶ ἐν τῇ ἐπι-
τιμῇ τῆς δικαιοσύνης καὶ τῆς ἀλη-
θείας.

Ὁ πλοίαρχος δὲν ἀνέβηκε καὶ
κύτταξε καλὰ τὸν κ. Ζερβαί, τὸ
πρόσωπο.

— Εἶστε πρὸς αὐτὴν ὁ ἀρχηγὸς
τῆς Δημοσίας Ἀσφαλείας, δὲν εἶν'
ἔτσι; ρώτησε.

— Ὁ κ. Ζερβαί, χαρμενέως, ἔ-
δωκε τὸ χέρι τοῦ καπνιστοῦ καὶ ἔ-
δειξε τὴν λεπτὴν μικρὴ τσάντα τοῦ
σηματός του, πού προκάλεσε κε-
ραυνόβολο ἀπὸ τοὺς ὄρους τὴν
ἐδειχνε.

— Νὰ μὴν ἀποβιβάσῃ τὸν γιαιτρόν μου,
εἶπε ὁ πλοίαρχος.

— Σὰς πιστεύω, ἀπάντησε ὁ κ. Ζερβαί.
Ὁ κ. Ζερβαί ἔβλεπε ὅτι
ὁ πλοίαρχος ἦταν ἀνθρώπος ἀν-
τιπρόσωπος τῆς δικαιοσύνης καὶ τῆς ἀλη-
θείας.

Ὁ πλοίαρχος δὲν ἀνέβηκε καὶ
κύτταξε καλὰ τὸν κ. Ζερβαί, τὸ
πρόσωπο.

— Εἶστε πρὸς αὐτὴν ὁ ἀρχηγὸς
τῆς Δημοσίας Ἀσφαλείας, δὲν εἶν'
ἔτσι; ρώτησε.

— Ὁ κ. Ζερβαί, χαρμενέως, ἔ-
δωκε τὸ χέρι τοῦ καπνιστοῦ καὶ ἔ-
δειξε τὴν λεπτὴν μικρὴ τσάντα τοῦ
σηματός του, πού προκάλεσε κε-
ραυνόβολο ἀπὸ τοὺς ὄρους τὴν
ἐδειχνε.

— Νὰ μὴν ἀποβιβάσῃ τὸν γιαιτρόν μου,
εἶπε ὁ πλοίαρχος.

— Σὰς πιστεύω, ἀπάντησε ὁ κ. Ζερβαί.
Ὁ κ. Ζερβαί ἔβλεπε ὅτι
ὁ πλοίαρχος ἦταν ἀνθρώπος ἀν-
τιπρόσωπος τῆς δικαιοσύνης καὶ τῆς ἀλη-
θείας.

Ὁ πλοίαρχος δὲν ἀνέβηκε καὶ
κύτταξε καλὰ τὸν κ. Ζερβαί, τὸ
πρόσωπο.

— Εἶστε πρὸς αὐτὴν ὁ ἀρχηγὸς
τῆς Δημοσίας Ἀσφαλείας, δὲν εἶν'
ἔτσι; ρώτησε.

— Ὁ κ. Ζερβαί, χαρμενέως, ἔ-
δωκε τὸ χέρι τοῦ καπνιστοῦ καὶ ἔ-
δειξε τὴν λεπτὴν μικρὴ τσάντα τοῦ
σηματός του, πού προκάλεσε κε-
ραυνόβολο ἀπὸ τοὺς ὄρους τὴν
ἐδειχνε.

— Νὰ μὴν ἀποβιβάσῃ τὸν γιαιτρόν μου,
εἶπε ὁ πλοίαρχος.

— Σὰς πιστεύω, ἀπάντησε ὁ κ. Ζερβαί.
Ὁ κ. Ζερβαί ἔβλεπε ὅτι
ὁ πλοίαρχος ἦταν ἀνθρώπος ἀν-

θήση εκείνον που θα την έβανε από το φριχτό της μαρτύριο.

—Θα κρατήσω βέβαια την επιστολή του διευθυντού της 'Εταιρίας, είπε ο πλοίαρχος Ντούκαν στον κ. Ζερβάλ, ενώ εκείνος κατέβαινε με την 'Αθηνά Κασσάρα τη σκάλα του «Μπεατούς».

—'Εννοείται, αποκρίθηκε ο αρχηγός της Δημοσίας 'Ασφαλείας.

Σε λίγο η βάρκα με τον κ. Ζερβάλ και με την 'Αθηνά Κασσάρα, έφτανε στο πλοίο του πρίγκηπος.

—Ω! τι ώραία που είναι εδώ! είπε η δυστυχισμένη μαύρη, όταν την έβαλαν μέσα σε μία κομψή καμπίνα, όπου ο πρίγκηψ της προσέφερε τονωτικά ποτά και σαμπάνια.

—Τώρα, κόρη μου, της είπε εκείνος, προσπάθησε να κοιμηθείς και, αν δεν σου έρχεται ύπνος, να πάρης τη μικρή αυτή δόση χλωράλης. Χάρης σ' αυτό θα περάσης χωρίς ενοχλήσεις τις λίγες ώρες που θα μείνης ακόμα στο πλοίο.

Επειτ, απευθυνόμενος προς τον κ. Ζερβάλ, πρόσθεσε γερμανικά, για να μην τον καταλάβει η μαύρη:

—'Αν άρχισα να υποφέρω παραπολύ, τότε μπορούμε να προσεγγίσουμε στο πλησιέστερο μέρος της ξηράς. Θα έπιθυμούσα (ωστόσο να σάς αποβιβάσω στο Μπαρρίτζ, γιατί έτσι θα συιτομευόταν κατά εικοσιτέσσερες ώρες το σιδηροδρομικό ταξίδι σας ως το Παρίσι.

—Καλά, αποκρίθηκε ο αρχηγός της Δημοσίας 'Ασφαλείας. Θα κάνουμε ότι μας φανή καλύτερο.

Ευτυχώς η τύχη τους βοήθησε, ώστε να πραγματοποιηθί το δεύτερο σχέδιο του πρίγκηπος, γιατί η 'Αθηνά Κασσάρα, χάρις στις περιποιήσεις με τις οποίες την περιέβαλαν, αποκοιμήθηκε βαθειά, χωρίς καν να πάρη τη χλωράλη.

Ευπηρεσία ήταν το πλοίο έφτασε στο Μπαρρίτζ.

—'Αν και ήταν πολύ εξαντλημένη, βρήκε ωστόσο τη δύναμη να σηκωθεί και να φορέση την πι' όμορφη τουαλέττα της.

—Όταν, έπειτ' από μία ώρα, βρέθηκε μόνη στο σιδηρόδρομο μαζί με τον κ. Ζερβάλ, ο τελευταίος τη ρώτησε:

—Ξέρεις καλά, υποθέτω, για ποιο λόγο σε φέρνουν στο Παρίσι...

—Ναι, ο κύριος... που ήρθε και με βρήκε στον 'Αγιο Θωμά, μου τ'αίπε όλ' α. Θέλουν να μάθουν αν μία γυναίκα που θα μπορούσε να είναι η Ζουανέττα, ή κόρη της Μαχό.

—Και πιστεύεις ότι... θα την αναγνωρίσης έπειτ' από τόσα χρόνια που έχεις να τη δεις;

—Ω κύριε! θέλει ρώτημα αυτό;... "Εξησα περισσότερα από δεκαπέντε χρόνια στο σπίτι της μητέρας της κι' εκεί πέρα μεγάλωσα...

—'Αλλά συμβαίνει και κάτι άλλο. 'Η Ζουανέττα είναι πολύ κακή γυναίκα.

—Ναι, κύριε... Τό ξέρω... αυτό... Ξέρω την κακία της. Μ' έδερνε και με βασάνιζε άλλ' οποτε...

—Τώρα όμως έγινε χειρότερη. Κι' επειδή λοχυρίζεται ότι δεν είναι αυτή η Ζουανέττα, το 'Αγίου Θωμά και έχει μεγάλο συμφέρον να ξεγελάσει τον 'Αλόν τον κόσμο, θα κάνη ό,τι μπορεί για να σ' εμποδίση να μιλήσης.

—Δεν θα το κατορθώση αυτό, όμως. Μπορεί να ξεγελάση όλους τους άλλους, όχι όμως και μένα. 'Αφού έζησα τόσα χρόνια μαζί της, πώς είναι δυνατόν να μην την αναγνωρίσω;

—Σου είπα ότι η γυναίκα αυτή είναι άξια να κάνη ό,τι μπορεί—άκοις; ό,τι μπορεί για να σ' εμποδίση να μιλήσης.

—'Η μαύρη ανατρίχιασε.

Κατάλαβε καλά αυτή τη φορά.

—'Αλλά τότε, είπε, αν διατρέχω τόσο μεγάλο κίνδυνο έδω στη Γαλλία, γιατί δεν μ' αφήνουν στον 'Αγιο Θωμά;

—'Ο κίνδυνος για σένα θα ήταν ακόμα μεγαλύτερος αν βρισκόσουν στις 'Αντίλλες... Στη Γαλλία, η δικαστική αρχή που σε χρειάζεται, είναι κιόλας σε 9 ώρες να σε προστατεύση... Σου όπου χουσι, μάλιστα ότι δεν θα σου συμβή τίποτε, φτάνει να με υπακούης τυφλά.

—Ω! διατάξατε, κύριε... Μπορεί να είστε ήσυχος γι' αυτό...

—'Ο,τι θα με διατάξετε θα το κάνω.

—Όταν φτάσουμε στο Παρίσι θα μείνης σ' ένα σπίτι στο οποίο θα σ' οδηγήσω εγώ... 'Εκεί δεν θα κουδεντιάσης παρά με τα πρόσωπα που θα σου επιτρέψουμε να

δής εγώ και δυο κυρίες, που θα φροντίζουν για σένα. 'Εκτός απ' αυτό, δεν θα βγής καθόλου από το σπίτι ως ότου να τελειώση η υπόθεσις αυτή για την οποία σε φέρωμε εδώ. Ούτε θα γράφω σε κανένα, με οποιαδήποτε πρόβλησ' αυτό το διάστημα.

—Μη φοβάστε, κύριε!... Θα σάς υπακούω κατά γράμμα.

—Βασίζομαι στην υπόσχεσι σου, γιατί αν κάνης διαφορετικά, παρ' όλη τη δύναμί μου, η οποία όωσσο είναι μεγάλη, δεν θα μπορέσω να εμποδίσω τη Ζουανέττα να σε σκοτώση.

'Από τα ρίγη του φόβου που συντάραξαν τη δυστυχισμένη μαύρη από το κεφάλι ως τα πόδια, από την εσφοκή άλλωστε των χειλέων της, ο κ. Ζερβάλ κατάλαβε ότι μπορούσε να βασιστή στην υπόσχεσι που του είχε δώσει η μαύρη.

Τότε, βλέποντας ότι η 'Αθηνά δεν μπορούσε ν' άνιστηθι στον ευεργετικό ύπνο, ο οποίος της έκλεινε πάλι τα βλέφαρα, διέκοψε κάθε συνομιλία μαζί της και εξαπλώθηκε στη θέσι του, ψιθυρίζοντας:

—'Α! όσο καταχθόνια κι' αν είναι αυτή η Ζουανέττα, πιστεύω ότι αυτή τη φορά δεν θα τη γλυτώση.

Ζ'

Η ΕΣΧΑΤΗ ΩΡΑ

'Η ασθένεια του κόμητος Χριστιανού ντε Ροσβέλ, του πατέρα της Τερέζας και της Φράγκας, ο οποίος σ' αυτό το διάστημα έμενε στη Νορμανδία, είχε προοδεύσει σημαντικά.

Και όμως η Ζουανέττα δεν είχε πάψει να τον περιδάλει με κάθε περιποίησι.

Τό έκανε τάχα αυτό από έρωτα ή από ευγνωμοσύνη για ό,τι είχε κάνει ο Χριστιανός γι' αυτήν;

—'Οχι, γιατί εκείνη την οποία αποκαλούσαν ακόμα κόμησσα ντε Ροσβέλ, είχε την καρδιά της έντελως κλειστή σε κάθε αίσθημα.

'Η παράτασις της ζωής του κόμητος ήταν γι' αυτή παρτασις και της δικής της πολυτελούς ζωής, κατά την οποία είχε θριαμβεύσει σαν αληθινή βασίλισσα, όχι μόνο μέσα στην οικογένειά της, αλλά και στην ανώτερη παρισινή αριστοκρατία.

—Όταν θα πέθαινε εκείνος, ο πλούτος και η πολυτέλεια που προερχόντουσαν από τ' άπειρα εισοδήματα της περιουσίας του δόν Ζοζέ, θα χανόντουσαν γι' αυτήν...

Γιατί η Τερέζα ήταν τρελλή, αλλά δεν είχε πεθάνει...

Και, το πιο τρομερό για τη Ζουανέττα—ή μαρκησία ντε 'Ανζελύ θα ξαναγύριζε θεραπευμένη Ισως.

Τέλος—και η υπόθεσις αυτή την έκανε τρελλή από φόβο—ένδω ο κόμης Χριστιανός Ζουσε, ή Φράγκα ή όποια ένοιωθε εξαιρετικό σεβασμό, για ό,τι σχετιζόταν με την πόληψι της οικογενείας της, θα δίσταζε να την καταγγείλει για τ' εγκλήματά της, αν τ'α μάθαινε γιατί κάποιος το αυτό, θα γινόταν άφορμή ν' άτιμασθί τ' όνομα του πατέρα της, ο οποίος ήταν συνένοχος σ' αυτά τ' εγκλήματα...

—'Αλλ' άια πέθαινε ο κόμης, ή νέα κόρη σίγουρα θα προπαθούσε να την αποκαλύψη με κάθε τρόπο.

—'Ενα πρωί, ή Φράγκα ή όποια είχε ακόμα φίλους άσυνειωμένους ανάμεσα στο προσωπικό του μεγάρου του πατέρα της, έλαβε τό έξης τηλεγράφημα από έναν υπηρέτη:

«Κύριος κόμης πολύ άσχημα. 'Α τρώς Ισχυρίζεται ότι δεν θα ζήσιν περισσότερο 48 ώρες».

—'Η νέα κόρη έτρεξε άμέσως κι' έδειξε τό τηλεγράφημα στη βαρόνη Γιάκομπσεν.

—Τι να κάνω, μαμά; τη ρώτησε.

—Να φύγης άμέσως, της άποκρίθηκε ή βαρόνη. 'Ισως κατά τις τελευταίες του στιγμές, ο μεγάλος αυτός άμαρτωλός, μετανοώντας, ν' αποκαλύψη τί έκανε τη δυστυχισμένη μητέρα σου...

—'Ω νουνά... άγαπημένη μου νουνά... ή μητέρα μου έχει πεθάνει...

—'Εχει πεθάνει από καρό... 'Αν ζούσε, ποιά ανθρώπινη δύναμις θα την έμποδίζε νάρθη να μ'ας βρή...

—Ποιός ξέρει...

(Ακολουθεί)

ΕΘΙΜΑ ΤΩΝ ΑΓΡΙΩΝ ΚΑΙ ΜΟΔΕΣ ΤΩΝ ΑΜΕΡΙΚΑΝΩΝ

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΣΤΙΓΜΑΤΙΣΜΟΥ

Τό «τατουάρισμα» στην Πολυνησία. Ο στιγματισμός των χριστιανών και τ'α σύμβολά τους. 'Ο περίφημος κεντητός σταυρός στο στήθος των σταυροφόρων. 'Η «φορεσιέ» των Ιθαγενών των νησιών Μαρκέζι. Οι φημισμένοι στιγματιστά της 'Ισπανίας κλπ. κλπ.

Ο στιγματισμός, τό περίφημο «τατουάρισμα», τό όποιο σήμερα έχει κατακτήσει κι' αυτήν ακόμη την αριστοκρατία της 'Αγγλίας, έχει μία εξαιρετικά ενδιαφέρουσα ιστορία. Έχει επίσης τους μεγάλους εξιστοχένους του, μά την αλήθεια, είναι αξιοθαύμαστοι καλλιτέχνες. Γι' αυτό τό λόγο δεν θεωρούμε άσκοπο να σ'α διηγηθούμε σήμερα μερικά περιστατικά από περασμένες εποχές, κατά τις οποίες ο στιγματισμός δεν ήταν μόνο μόδα, αλλά και καθήκον διαφόρων ανθρώπων.

Οι διάφοροι επιστήμονες που άσχολήθηκαν με τό στιγματισμό, υποστηρίζουν ότι αυτό τό... έθιμο έκανε πρώτα την εμφάνισι του στην Πολυνησία. 'Εκεί πέρα, οι Ιθαγενείς, ανάλογως της άξιας τους, της πολεμικής Ικανότητός τους και του πλούτου τους, στόλιζαν τό κορμί τους με πολυάριθμες παραστάσεις. 'Εννοείται ότι αυτή ή δουλειά χρειάζαταν μεγάλον ήρωισμό, γιατί γινόταν με πυρακτωμένο σίδερο, τό όποιο έκαιγε τις σάρκες! 'Ωστόσο κανένας κάτοικος της Πολυνησίας δεν σκεφτόταν ν' ου πόνους που θα τραβούσε. 'Ο όνειρο του μάλιστα ήταν ν' αυξήση τους στιγματιστάς που στόλιζαν τό σώμα του κι' έκανε ένα σωρό άνδραγαθίες για να τό επιτρέψουν αυτή τη μεγάλη τιμή.

'Ο στιγματισμός στην Πολυνησία ήταν τίτλος ευγενείας. 'Ενας μάλιστα εξερευνητής, ο 'Αγγλος δόκτωρ 'Εμιλ Ρήκμαν, άναφέρει σ' «'Απομνημονεύματά» του ότι οι πιο ήρωικοί πολεμιστά ήταν τόσο άποκρουστικά στιγματισμένοι, ώστε ήταν άδύνατο να τους άντικρύση κανείς χωρίς να φρικιάσει.

Οι πρώτοι χριστιανοί, πάλι, τον καιρό των φοβερών διωγμών, για να μπορούν να διακρίνονται μεταξύ τους, είχαν στιγματίσει στο μπράτσο τους ένα σταυρό ή τ'α γράμματα «I.N.B.I.», δηλαδή την Ιστορική επιγραφή που έφερε ο μαρτυρικός σταυρός του Χριστού.

'Αλλοι επίσης, που φοβόντουσαν μήπως ανάκαλυφθούν και όπιστούν τό ιστοριο της φωτιάς ή μήπως συρθούν στον Ιππόδρομο δεμένοι πίσω από τ' άρματα των σκληρών Ρωμαίων, ζωγράφιζαν στο μπράτσο τους ένα ψάρι.

Για ποιο λόγο; Γιατί ή λέξις Ιχθύς άποτελείται από τ' αρχικά της φράσεως «'Ιησούς, Χριστός, Θεός υμών, Σωτήρ». Κι' έτσι μ' αυτή την πονηριά, γλύτωναν τό θάνατο.

Τόν καιρό πάλι των σταυροφόρων, οι περισσότεροι άνθρωποι που έλαζαν μέρος στην Ιερή έκστρατεία για την άπελευθέρωσι των 'Αγίων Τόπων, είχαν στιγματισμένο τό στήθος τους μ' ένα μεγάλο σταυρό, οτις τέσσερες δε γωνίες του άλλους τέσσερες μικρότερους. Αυτός ο σταυρός ήταν τό φυλαχτό τους.

Αυτοί όμως που έχουν τρομαχτική μανία με τό στιγματισμό είναι οι Παπούα, οι Ιθαγενείς των Μαρκεσιών Νήσων κι' οι κάτοικοι της Νέας Ζηλανδίας και της Γροιλανδίας. Οι Ιθαγενείς της Νέας Ζηλανδίας έχουν τη μανία να «τατουάρουν» όλο τό πρόσωπό τους και να τό μεταβάλλουν σε μία φιλική μάσκα. 'Όσο για τους κατοίκους των Μαρκεσιών Νήσων, αυτοί είναι... άνοικονόμητοι. Στιγματίζουν τό δέρμα όλου του σώματός τους τόσο άριστοτεχνικά, ώστε από μακριά δίνουν την εντύπωσι ότι φοράνε μία παράδοξη και ζωηρόχρωμη στολή γεμάτη αξιοθαύμαστα κεντήματα.

Επίσης οι 'Εσκιμώοι έχουν τό έθιμο του στιγματισμού. Μ'α σ' αυτούς τό «τατουάρισμα» είναι περισσότερο διαδεδομένο στις γυναίκες, για τις οποίες αποτελεί αληθινά όμορφο στολίδι, όπως για μία πολιτισμένη γυναίκα ένα κορμί.

—'Εκεί όωστόσο που ο στιγματισμός είναι όλόκληρη επιστήμη...



Ιθαγενής της Νέας Ζηλανδίας, με καταστικό πρόσωπο.

μη, είναι ή χώρα του ανατέλλοντος ήλιου. Στην 'Ιαπωνία, πράγματι, τ'α μυστικά της τέχνης του στιγματισμού είναι κληρονομικά: Διδάσκονται δέ από τον πατέρα στο γιό και ο άνθρωπος που κάνει αυτή τη δουλειά, άπολαύει μεγάλης εκτίμησας. 'Όσο πειά για τό εργαστήριό του, αυτό είναι ένα εκπληκτικό εργαστήριο αλχημιστού, από τό όποιο βγαίνει κανείς άγνώριστος.

Οι στιγματιστά της 'Ιαπωνίας είναι Ικανοί να ζωγραφίσουν πάνω στο δέρμα σας τ'α πάντα. 'Όσο για τ'α σχέδιά τους, είναι, μά την αλήθεια, άριστοτεχνικά. Θέλετε μήπως ένα παράδειγμα; Στό ανθρωπολογικό μουσειό του Βερολίνου φυλάγεται ένα κομμάτι από τό δέρμα του εύγενεστάτου Γιάο-Μι-Σού, στο όποιο είναι ζωγραφισμένη ή σκηνή της Ιεροτελεστίας του ταγιαού, τό όποιο προσφέρουν οι γονείς της νύφης στον υποψήφιο γαμπρό τους. Είναι δέ με τόση τέχνη κεντημένη, ώστε νομίζει κανείς ότι είναι φτειαγμένη επάνω σε πάνω από τό χέρι ενός μεγάλου ζωγράφου.

'Ωστόσο, από όλους αυτούς τους έπαγγελματίες στιγματιστάς, δυό είναι σήμερα οι πιο γνωστοί κι' οι πιο φημισμένοι: 'Ο 'Ιταλός Λεονάρντο κι' ο 'Αγγλος Σούτερλαντ Μακντόναλντ. Στην 'Αμερική πάλι, οι πιο καλύτεροι στιγματιστά είναι οι Νεοϋρκέζοι άδελφοί Ρίλεϋ.

Τό σημερινό έντονο «τατουάρισμα» μπορεί βέβαια να είναι περισσότερο πολύπλοκο, δεν είναι όμως και τόσο όδυνηρό γιατί γίνεται με ειδικό ηλεκτρικό μηχάνημα. 'Όταν στιγματίζετε, έχετε την εντύπωσι ότι... σ'α γαργαλάει μία μυγα! Γι' αυτό τό λόγο κιόλας ή μόδα του στιγματισμού κυριέψι όλες τις 'Αμερικανίδες. Χαρακτηριστικό αότης της μανίας τους δέ, είναι ότι στη Νέα 'Υόρκη οι άδελφοί Ρίλεϋ κάνουν χρυσές δουλειές κι' έχουν δικό τους ένα όλόκληρο σαρανόζιστή. Τό περίφημο 'Ινστιτούτο Στιγματισμού των Ρίλεϋ βρίσκεται στην αρχή της 33ης λεωφόρου. 'Ενας μάλιστα 'Αμερικανός δημοσιογράφος έδω και λίγον καιρό είχε την έπισημύσι να τους πάρη μία συνέντευξι στην οποία έκείνοι του άπεκάλυσαν ένα σωρό περίεργα πράγματα. 'Ιδού τ'α πλέον παράδοξα απ' αυτά:

—'Η 'Αμερικανίδες έχουν τη συνήθεια να στιγματίζουν τό σώμα τους με τ'α σκίτσα των ανθρώπων που λατρεύουν.

—'Εάν κάποιος θέλησιν ζήτση... φιλοτιμίας να «τατουάρουν» τό δέρμα τους με τό σκίτσο του και την Ιστορική ήμερομηνία του «καταρρώματός» του, 'Αλλες πάλι έχουν τη μανία να κεντούν στο δέρμα του στήθους των ή των χειλέων τους τον «χόητα» της θόνης ο οποίος είναι ή δουλειά τους.

—'Ετσι σε πολλά όμορφα στήθη αναπαύεται σήμερα ο Κλάου Γκέιμπλ, ο Ντούγκλας Φαίρμπανκς ο νεώτερος, ο Γκαστ Κόπτερ κι' ο Ριχάρδος Κρότς.

—Πολλές 'Αμερικανίδες, επίσης, κάθε καλοκαίρι που εκκπορούν μ' ένα μικρό μαγιό στις όμορφες άμμουδιές έχουν την άδυναμία να έκβέτουν τους φίλους τους ζωγραφίζοντας τό σκίτσο τους στο πόδια τους. Οι άδελφοί Ρίλεϋ μάλιστα διηγούνται τό άκόλουθο σχετικό επεισόδιο:

—'Ενας βιομήχανος της Νέας 'Υόρκης, που σφηνόταν για την νοικοκυρτική ζωή του, πήγε την περασμένη άνοιξη στο Μαϊάμι με τη γυναίκα του για να ξεκουρασθί. 'Αλλωστε ήθελε ν' άπολαύση καλύτερα τό ταξίδι του μέλιτος, τό όποιο δεν του είχαν επιτρέψει ή άσολήσε του να κάνει τό χειμώνα που παντρεύτηκε. Τις πρώτες ήμέρες, πράγματι,

(Συνέχεια στη σελίδα 53)

ΠΩΣ ΕΒΛΕΠΑΝ ΟΙ ΞΕΝΟΙ ΤΟΝ ΤΟΠΟ ΜΑΣ

ΕΝΑ ΤΑΞΙΔΙ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

(Τοῦ Γάλλου περιηγητοῦ καὶ συγγραφέως ΑΝΡΥ ΜΠΕΛ, ὁ ὁποῖος ἐπεσκέφθη τὴ χώρα μας κατὰ τὰ ἔτη 1861—1868—1874)

Γ'

“Ένα ἀκρωτήριο κατάξερο μᾶς κρύβει ἔξωφρα ἀπὸ τὸ ὑπέροχο θέαμα καὶ μπαίνουμε πειὰ στὸ λιμάνι τοῦ Πειραιῶς.

ΙV

“Ο Πειραιεὺς τὸ 1835, τὸ 1861 καὶ τὸ 1874.— Τεράστιες πρόοδοι.— Τὰ κυριώτερα ἐργαστήρια.— Πρόσκλησις σὲ χορὸ.— Τὰ σαλόνια τοῦ Πειραιῶς.— Ἀπὸ τὸν Πειραιᾶ στὰς Ἀθήνας.— Πρώτη ἀπόφωσις τῶν Ἀθηναίων.

“Απὸ τὰ λιμάνια ποὺ εἶχαν αἱ Ἀθῆναι κατὰ τὴν ἀρχαιότητα, τὸ Φάληρο ποὺ ἦταν πολὺ ἀνοιχτό, τὴ Μουννυχία ποὺ ἦταν πολὺ μικρὴ καὶ τὸν Πειραιᾶ, μονάχα τὸ τελευταῖο χρησιμοποιοῦνται σήμερα.

Εἶνε πολὺ μεγάλο, μὰ κακοδιατηρημένο καὶ στὴ βορεινὴ γωνία του, ἓνα μεγάλο του μέρος καλύπτεται ἀπὸ ἓνα νοσογόνον βάλτο, κάτω ἀπ’ τὸν ὁποῖο ξαναθρίσκουν ἀκόμα μεγάλες μαρμάρινες πλάκες ποὺ ἀποτελοῦσαν, κατὰ τὴν ἀρχαιότητα, τὸ βάθος μιᾶς ὁμορφῆς δεξαμενῆς γιὰ τὰ πολεμικά πλοία τῶν Ἀθηναίων.

Ἡ δεξαμενὴ αὐτὴ, ποὺ τὴ σκεπάζει τώρα ἡ λάσπη τοῦ βάλτου, βρίσκεται πλάι στὸ σιδηροδρομικὸ σταθμὸ καὶ θὰ μπορούσε νὰ χρησιμοποιηθῇ. “Ένας ἀξιωματικὸς τοῦ γαλλικοῦ ναυτικοῦ ἐπρότεινε νὰ τὴν καθαρίσῃ μὲ μέσα δικῆς του ἐφευρέσεως, μὰ βρέθηκε ἀντιμέτωπος πρὸς τὴν ἐχθρότητα τῶν ἐντοπίων, οἱ ὁποῖοι δὲν εὐνοοῦν καθόλου τὶς δουλειὲς ποὺ ἀναλαμβάνουν οἱ ξένοι.

Τὸ λιμάνι τοῦ Πειραιῶς εἶνε διαρκῶς γεμάτο ἀπὸ πολεμικά πλοία διαφόρων ἐθνικότητων ποὺ ἀγκυροβολοῦν ὅπου τοὺς ἀρέσει, μὴ λαβαίνοντας καθόλου ὑπ’ ὄψιν τοὺς τὶς διατάξεις τοῦ λιμεναρχείου. Συχνὰ μάλιστα πᾶνε κι’ ἀράζουν μπρὸς στὴν εἴσοδο τοῦ λιμανιοῦ, ἐμποδίζοντας τὸ πέρασμα στὰ ἄλλα πλοία. Εἶδαμε, ἔξωφρα, ἓνα μεγάλο πλοῖο 100 μέτρων μᾶκρους νὰ παρουσιάζεται στὴν εἴσοδο τοῦ λιμανιοῦ καὶ ν’ ἀποφεύγει μὲ χίλιες δυὸ ἐπιτήδειες μανοῦθρες νὰ συγκρουστῇ μὲ μιὰ ρωσικὴ φρεγάδα ποὺ ἐφράζε ἀμέριμνα τὸ πέρασμα.

Τὸ 1835, τὸν Πειραιᾶ τὸν ἀποτελοῦσαν καμμιά δεκαρία καλῶδες ὄλες-ὄλες, σὲ μιὰ βρωμερὴ ἀκτὴ. Τὸ 1861, δταν ἀποθιβάσθηκαν ἐκεῖ γιὰ πρώτη φορὰ, εὐρύχωρα μαγαζεῖα καὶ μεγάλα σπιτία εἶχαν ἀρχίσει νὰ χτίζονται. Δρόμοι εἶχαν χαραχθῇ κι’ ἓνα δημόσιο πάρκο ἐσχώριζε, γεμάτο κιάλας πρασινάδα. Αὐτὰ τὰ δημόσια ἔργα καὶ προπάντων τὸ πάρκο, ὠφείλοντο κυρίως στὸ γαλλικὸ σῶμα κατοχῆς ποὺ ἔμεινε στὸν Πειραιᾶ, κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ Κριμαϊκοῦ Πολέμου. Τὸ πάρκο μάλιστα ἔχει τὸ ὄνομα τοῦ Γάλλου ναυάρχου Τινάν, ὁ ὁποῖος τὸ χάραξε καὶ τὸ φύτεψε.

Οἱ συμπατριῶτες μας μ’ αὐτὰ τὰ ἔργα θέλησαν νὰ κάνουν τοὺς Ἕλληνες νὰ ξεχάσουν τὴν κάπως ἐξευτελιστικὴ «προστασία» ποὺ τοὺς ἐπέβαλαν ἡ Γαλλία καὶ ἡ Ἀγγλία κατὰ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, συγκρατώντας τοὺς μὲ τὴν κατοχὴ γιὰ νὰ μὴν ἐπιτεθοῦν κατὰ τὸν Τούρκον.

Ἡ τελευταία φορὰ ποὺ εἶδα τὸν Πειραιᾶ ἦταν τὸ 1874, σαράντα χρόνια μετὰ τὴν ἐποχὴ ποὺ ἓνας ξένος πρεσβευτῆς, ὁ ὁποῖος ἀποθιβάσθηκε ἐκεῖ ἓνα βράδυ, ἀναγκάστηκε νὰ κοιμηθῇ σὲ μιὰ καλύβα χωρὶς στέγη καὶ δὲν μπόρεσε νὰ βοῇ λίγο νερὸ γιὰ νὰ σβύσῃ τὴ δίψα του. Αὐτοὶ ποὺ πιστεύουν ἢ κάνουν πῶς πιστεύουν ὅτι ἡ Ἑλλὰς εἶνε μιὰ χώρα χωρὶς μέλλον, θὰ ἔπρεπε νὰ ἱ-



Στερεοελλαδίτης νοικοκύρης τοῦ 1850 (Σκίτσο τοῦ Α. Ντερουά)

δοῦν σ’ αὐτὲς τὶς δυὸ ἐποχὲς τὴν πόλιν τοῦ Πειραιῶς γὰρ κρύνουν λιγώτερο αὐστηρὰ τὸ νεαρὸ βασίλειο. Παραμένει ὅτι μονάχα ἐκεῖ, ὅπως καὶ στὰ λιμάνια τῶν Παριζιῶν καὶ τῆς Σύρου, φαίνεται ἡ πρόοδος. Μὰ εἶνε δυνατόν νὰ σημειώθηκε μιὰ τέτοια μεγάλη ἐξέλιξις σ’ αὐτὰ τὰ τρία ἢ πόμερα σημεία, χωρὶς ἡ ἐξέλιξις αὐτὴ νὰ ἐπιδράσῃ καὶ σ’ ἄλλα μέρη τοῦ τόπου;... Αὐτὸ θὰ ἦταν ἓνα πρᾶγμα ἀντιθετὸ πρὸς ὅλους τοὺς οικονομικοὺς νόμους.

“Όταν ἀποθιβάζεται κανεὶς σήμερα στὴν προκυμαία τοῦ Πειραιῶς, δὲν τοῦ κάνει ἐντύπωσι μόνον ἡ ἐμπορικὴ κίνησις. Ἡ τεραστία αὐξήσις τῶν σπιτιῶν δείχνει ἀρκετὰ καλὰ τὸ μεγαλῶμα τῶν ἐργασιῶν καὶ τῶν περιουσιῶν. Ἐργασίαι, τῶν ὁποίων ἡ ὑψηλὴ καπνοδόγος σφαιρακονοῦται ἀπὸ σύννεφα καπνῶν, θυμίζουν τὶς μεγάλες βιομηχανικὲς πόλεις. Ὁραῖες καὶ ἀνετες κατοικίαις μὲ κόκκινες στέγες, μὲ παράθυρα πράσινα, ὠφάνονται στὸν ἄλτοτε ἀκατοῦστο κι’ ἔρημο γῶρο ποὺ ἀπλώνεται μετὰ τὸν λιμάνιο τοῦ Πειραιῶς καὶ τῆς Μουννυχίας.

Πολλὲς ἐκκλησίαι, χρηματιστήριον τοῦ ὁποῖο τοῦ ἐπάου πάτωμα χρησιμοῦν ὡς λέσχη τῶν ἐμπόρων, στολίζουν τὸ πᾶν τοῦ λιμανιοῦ. Μολοντὶ πολλὲς συνοικίαι διατηροῦν ἀκόμα πρωτόγονο χαρακτῆρα, οἱ πλατεῖς δρόμοι ποὺ περάζονται σήμερα, οἱ ὑπόνοιμοι ποὺ σκάβονται, τὰ ἐξυλιστικὰ ἔργα ποὺ συνεχίζονται, ἡ δεινροφυτεῖς ποὺ ἐξακολουθοῦν, ὅλ’ αὐτὰ ἀποδεικνύουν ὅτι ὁ Πειραιεὺς ἔχει δημοτικούς ἀρχοντας ποὺ ἐνδιαφέρονται γιὰ τὴν πρόοδόν του, ποὺ ἐνδιαφέρονται γιὰ τὴν πόλιν τοὺς περισσότερο ἀπὸ τοὺς δημοτικούς ἀρχοντας τῶν Ἀθηναίων.

Συγχρόνως, κι’ ὁ πληθυσμὸς τοῦ μεγαλώνει ὁλοένα. Στὸ 1835, εἶχε ἐκ τὸ μόνο κατοίκους, στὸ 1871 ἔντεκα χιλιάδες καὶ στὸ 1875 δεκατρεῖς χιλιάδες τοῦλάχιστον, μετὰ τῶν ὁποίων συμπεριλαμβάνονται δυόμισι χιλιάδες ἐργάται καὶ ἐργάτριαι.

“Εἰς τὰ δέκα χρόνια, ἔχουν ἰδρυθῇ στὸν Πειραιᾶ πολὺ λα μεγάλα ἐργαστήρια: ἓνα μεταξουργεῖο, ἓξ βαμβακοϋργεῖα, ἑπτὰ ἀτμόμυλοι, δυὸ ἐργαστήρια γιὰ τὸ κομίσματα τοῦ βαμβάκιου, τρία σπουδαῖα διηλεκτρικά, ἓνα βελουρνεῖο, ἓνα ἐργαστήριον καρποβολοποιίας, τρία ἐργαστήρια κατασκευῆς ἐπιπλῶν κτλ.

Ὑπάρχουν ἐν συνόλῳ στὸν Πειραιᾶ τριάντα βιομηχανικὲς ἐγκαταστάσεις, κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἦσαν σπουδαῖες ποὺ χρησιμοποιοῦν κινήτριον δύναμιν μεγαλύτερη τῶν χιλιῶν ἵππων.

Δυὸ μονάχα ἀπ’ αὐτὲς ἀνήκουν σὲ ξένους. Ὅλες ἡ ἄλλες εἶνε ἀποκλειστικῇ ἰδιοκτησίᾳ τῶν ἐντοπίων Ἑλλήνων. Τὸ ἐργαστήριον τῆς καρποβολοποιίας διευθύνεται ἀπὸ ἓνα Γάλλο. Οἱ συμπατριῶται μας ἄλλωστε εἶνε λιγοστοὶ στὸν Πειραιᾶ καὶ μόλις ὀκτὼ-δέκα Γάλλοι ἐργάτες δουλεύουν ἐκεῖ.

“Όλοι οἱ ἐργάται τοῦ βελουρνεῖο καὶ ὁ μηχανικὸς ποὺ βρίσκεται ἐπικεφαλῆς τοὺς εἶνε Πρώσοι. Ὅσο γιὰ τὶς ἀτμομηχανές, ἐκτὸς μιᾶς ποὺ εἶνε ἀγγλικὴ, ὅλες ἡ ἄλλες προέρχονται ἀπὸ τὰ γαλλικὰ ἐργαστήρια φαρῶ.

Μόλις πατάει κανεὶς τὸ πόδι του στὸ μαρμάρινα σκαλοπάτι τῆς ἀποβάσεως, περιστοιχίζεται ἀπὸ ἓνα πῦθος ἐπιμνηνῶν ποὺ σὲ μιὰ ἰταλογαλλοῦστικῇ διάλεκτο, προθυμοποιοῦνται νὰ τοῦ προσφέρουν τὶς ὑπηρεσίες τους.

“Ο Γάλλος πρόξενος ποὺ ἦρθε νὰ μᾶς ὑποδεχθῇ, ἔστειλε στὸν προστάτη τῶν δηλαδὴ στὸ διάβολο, ὅλους αὐτοὺς τοὺς ὀχληροὺς καὶ μᾶς πρότεινε ἐπὶ τόπου νὰ μᾶς γνωρίσῃ στὴν καλὴ κοινωνία τοῦ Πειραιῶς.

“Εἶσι τὸ ἴδιο κιάλας βράδυ, πῆγαμε

σ’ ἓνα χορὸ ποὺ ἔδινε ἡ πειρατικὴ ἀριστοκρατία στὰ σαλόνια τῆς ἐμπορικῆς λέσχης.

Ἡ σάλλες τῆς ἐορτῆς ἦσαν λαμπρὰ φωταγωγημένες καὶ διακοσμημένες. Θὰ νομίζαμε πῶς βρισκόμαστε σὲ χορὸ κάποιας μεγάλης πόλεως τῆς μεσημυρινῆς Γαλλίας, ἂν ἡ χηρὴ καὶ ρυθμικὴ φράσις τῆς γλώσσας τοῦ Δημοσθένους δὲν χτυποῦσαν στ’ αὐτιά μας. Ὑπῆρχαν ἐκεῖ κυρίως πολὺ ὥραιες ποὺ φοροῦσαν παρισινὲς τουαλέτες μ’ ἐξαιρετικὸ γούστο. Οἱ ἄντρες ἦσαν μὲ μαῦρο φράκο. Φαινόταν λίγο ἀγροῖκοι ἴσως μὲ τὶς χοντρές ἀλυσίδες τῶν ρολογιῶν τους, μὰ ἦσαν πολὺ φιλόξενοι καὶ περιποιητικοί.

Ἡ ὀρχήστρα ἦταν λαμπρὴ καὶ τὰ παγωτὰ ἐξαιρετά. Τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρῶτ, ἔπειτ’ ἀπὸ ἓνα μικρὸ περίπαιτο στὸ λιμάνι, ξεκίνησα γιὰ τὰς Ἀθήνας.

“Ο δρόμος ποὺ συνδέει τὰς Ἀθήνας μὲ τὸν Πειραιᾶ εἶνε ὀκτὼ περίπου χιλιόμετρα. Σκιάζεται ἀπὸ δέντρα στὸ μεγαλύτερο μέρος του. Ἀνάμεσα ἀπ’ αὐτὰ, διακρίνουμε τὶς τριανταφυλλένες κορυφές τῆς Πάρνηθος φωτισμένες ἀπὸ τὸν ἥλιο ποὺ ἀντέλλει.

“Εκείνο ποὺ κάνει φριχτὸ αὐτὸν τὸ δρόμο γιὰ τὸν ταξιδιῶτ, εἶνε τὰ σύννεφα μιᾶς ψηλῆς καὶ λευκῆς σκόνης, ποὺ ὠφάνονται στὸ πέρασμα τοῦ καὶ ποὺ τὸν πουντροφίζουν ἀπὸ τὸ κεφάλι ὡς τὰ πόδια.

Δεξιὰ μας, ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ χωράφια καὶ τ’ ἀμπελῖα, ἓνας σιδηρόδρομος περνάει μὲ μετρία ταχύτητα.

“Αφοῦ σταθίκαμε, σύμφωνα μὲ τὴν παράδοσι, στὴ μέση τοῦ δρόμου, σ’ ἓνα μικρὸ καφενεῖο, ὅπου ἦπιαμε ἓνα ποτήρι ρακί, ἀντικρύσαμε τὸν Παρθενῶνα, ποὺ ἐξωρίζεῖ πάνω ἀπ’ τὸ θρόνο τῆς Πνυκῆς, στὸ γαλάζιο φόντο τοῦ οὐρανοῦ.

Τὰ λευκὰ σπιτὶ τῶν Ἀθηναίων ἐξωρίζουν τώρα ἀνάμεσα ἀπ’ τὸ Λυκαβηττὸ καὶ τὴν Ἀκρόπολιν. Μιὰ πλατεῖα λεωφόρος φυτεμένη μὲ νεαρὰ δέντρα ποὺ μαραινόνται στὴ σκόνη, μᾶς ὁδηγεῖ ὡς τὸ ξενοδοχεῖο τῆς «Μεγάλης Βρετανίας».

“Απὸ τὰ παράθυρά μας, ποὺ δεσπόζουν τῆς πλατείας τοῦ Συντάγματος καὶ μιᾶς ἄλλης μικρότερης πλατείας, φυτευμένης μὲ πορτοκαλλίαις καὶ βελανιδιῆς, διακρίνουμε τὸν βασιλικὸν καὶ ἄλλο ὄγκο τῶν βασιλικῶν ἀνακτόρων, τὸν κήπο τους, καὶ, ἀκριβῶς ἀπέναντι τὸν πελώριο θρόνο τῆς Ἀκροπόλεως, στεφανωμένο μὲ τὰ ὑπέροχα ἐρείτιά του.

V

Ἐπὶ τῆς τοῦ κλίματος τῶν Ἀθηναίων.

— Γενικὴ ἀπόφωσις τῆς πόλεως.— Κυβερνητικὴ ἀδιαφορία καὶ ἰδιωτικὸς πατριωτισμός.— Τὸ Πανεπιστήμιον καὶ ἡ ὑπηρεσία του ποὺ προσφέρει.— Ἡ ἀξιοβλητὴ κατάστασις τῶν ἀρχαιολογικῶν μνημείων.— Ἡ θυεραντὶς ἐκκλησία τῶν Ἀθηναίων.

Κατὰ τὴν νύχτα, δυνατὸς θοῆς σηκώθηκε, σφυρίζοντας κάτω ἀπὸ τὶς κλειστὲς πόρτες καὶ χτυποῦντας τὰ τζάμια. “Ε-φανε ἀπὸ τὰ θοῦνὰ τῆς Φθιωτίδος, ποὺ τὰ σκεπάζαν ἀκόμα τὰ χιόνια μιᾶς διαπεραστικῆς παγωνιάς, ποὺ μ’ ἔκανε ν’ ἀνατριχιάζω κάτω ἀπ’ τὸ χειμωνιάτικο παλτό μου.

Τὰ χαράματα ἄρχισε νὰ θρέψη καὶ ἡ θροχὴ σκέπασε μὲ τὸ γκοῖζο καὶ θαμπὸ τῆς χρώμα τὸν ὑπέροχο πίνακα ποὺ θαύμαζα χθές.

“Ο Ὑμητιὸς δὲν ἦταν πειὰ παρά ἓνα θουναλάκι μὲ κοινὲς καὶ μονότονες γραμμὲς κι’ ὁ Παρθενὼν ἓνας σωρὸς ἀπὸ μαυρισμένα ἐρείτια.

Ἐπὶ τρεῖς ἡμέρες εἶχαμε, ἂν καὶ θροσκόμεστε στὰ τέλη Ἀπριλίου, ἓνα καὶρο Δεκεμβριανὸ γιὰ τὸ Παρίσι.

Ἡ Ἑλλὰς ἔχει ἀνάγκη καλοῦ καιροῦ γιὰ νὰ τὴν ἐκτιμῇ κανεὶς ὅπως τῆς ἀξίζει. Πρέπει ἡ γραμμὲς τῶν θουναίων τῆς νύ-

ξεχωρίζουν στὸν καθαρὸ γαλάζιο οὐρανὸ κι’ ὁ ἥλιος νὰ λουζῇ μὲ τὰ ζωηρὰ τοῦ χρώματος τὸ γυμνὸ ἔδαφος τῆς. “Ο Μαρτῆς κι’ ὁ Ἀπρίλης ἄλλωστε εἶνε σχεδὸν κατὰ κανόνα οἱ πῶ δυσάρεστοι μῆνες γιὰ τὴν Ἑλλάδα (!!) Πολλὲς φορὲς, ἡ πορτοκαλλίαις τοῦ βασιλικοῦ κήπου, τῶν ὁποίων τὰ λουλούδια ἀνοίγουν ἀπὸ τὸ Γενάρη, παγώνουν καὶ καταστρέφονται τὸν Ἀπρίλη. Τὰ πῶ διαπεραστικά κρύα τὰ διαδέχονται ἔξωφρα ἡ καλοκαιρινὲς ζέστες. Ἀπὸ τὶς ἑννέα τὸ πρῶτ ὡς τὶς ἑπτὰ τὸ θράδυ, τὸ ἔδαφος, φλογισμένο ἀπὸ τὸν ἥλιο, σὰς καίει τὸ πρόσωπο. “Ο οὐρανὸς κι’ ἡ γῆ εἶνε ὅλο φωτιά. Ἡ ζεστὴ σκόνη ξεραίνει κι’ ἐρεθίζει τὸ λαρυγγί. Ναιὼνδὲ κανεὶς ἀσφυξία στοὺς πνεύμονες καὶ τὸ μυαλὸ νε-ρουλιάζει.

Ὑπάρχουν ὡστόσο σ’ αὐτὸ τὸ κλίμα τῶν ἀναποδίων ὥραι-ες ὥρες, ποὺ δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ τὶς κακολογήσῃ: τὸ πρῶτ τῆ στιγμῆς ποὺ ὁ ἥλιος ἀνατέλλοντας φωτεινὸς σ’ ἓνα τριανταφυλλένιον οὐρανὸ, δὲν ἔχει σβῶσει ἀκόμα τὴ δροσιὰ τῆς νύχτας, καὶ τὸ θράδυ, ὅταν ἐξαφανίζεται πίσω ἀπ’ τὰ θοῦνὰ τῆς Πελοποννήσου σὲ μιὰ ἀποθῆσσι χρυσῶν ἀχνῶν.

Σ’ αὐτὲς τὶς στιγμὲς μόνον πρέπει νὰ βγῇ κανεὶς ἔξω γιὰ νὰ ἐκτιμῇσῃ ὅλη τὴ γοητεία τῆς ἀττικῆς γῆς.

Ἐδῶ κι’ εἴκοσι χρόνια, ἡ γενικὴ ἀπόφωσις τῶν Ἀθηναίων ἔχει μεταβληθῇ ἐξαιρετικὰ.

Στὰ 1850, αἱ Ἀθῆναι ἦσαν ἓνα εἶδος μεγάλου χωριοῦ. Σήμερα, αἱ Ἀθῆναι εἶνε μιὰ ὥραία πόλις, πρόσχαρη, καθαρή, μὲ μεγάλες λεωφόρους, μὲ κομψὰ σπιτία ποὺ τὰ περιβάλλουν ὥραιοι κήποι. Οἱ μαρμάρινοι στῦλοι τῶν προσόψεων τῶν σπιτιῶν αὐτῶν, τὰ μαρμάρινα στολῖδια τους στὶς πόρτες καὶ στὰ παράθυρα, τοὺς δίνουν κατὰ τὸ ἐντέλως ἐξωριστό.

Κάθε οἰκὸγένεια ἔχει σχεδὸν πάντα χωριστὴ κατοικία ποὺ χωρίζεται ἀπὸ τὶς ἄλλες ἀπὸ ἓνα περιβόλι ἢ μιὰ αὐλὴ φυτεμένη μὲ πορτοκαλλίαις καὶ ροδοδάφνες.

Στὸ ἐσωτερικὸ τῶν σπιτιῶν, τὰ δωμάτια εἶν’ εὐρύχωρα, πολὺ ὑψηλά καὶ καλὰ ἀερισμένα. Ἐχουν λίγα καὶ στοιχειώδη ἐπιπλα, μὰ τὸ κλίμα ταῖριά-ζει μ’ αὐτὴ τὴ γυμνότητα.

Τὸ καλοκαίρι ἡ οἰκὸγένειες ἐγκαθίστανται στὰ ὑπόγεια τῶν σπιτιῶν, ὅπου ἡ θερμοκρασία εἶνε πάντα μικρότερη τρεῖς-τέσσερες βαθμοὺς ἀπ’ ὅτι εἶνε ἂπάνω.

“Όλη ἡ πρόοδος ποὺ συνετελέσθη πρὸ μερικῶν ἐτῶν στὴν πρωτεύουσα, ὅπως ἄλλωστε καὶ σὲ ὅλο τὸ βασίλειο, ὀφείλεται ἀποκλειστικῶς στὴν ἰδιωτικὴ πρωτοβουλία.

“Όταν θελήσῃ νὰ δῇ κανεὶς τὸ ρόλο ἔπαιξε ἡ κυβέρνησις ἢ ἡ δημοτικὴ ἀρχὴ σ’ αὐτοὺς τοὺς ἐξωραϊσμούς, ἀντιλαμβάνεται μ’ ἐκπληξὴ ὅτι δὲν ἔκαναν τίποτε κι’ ὅτι μᾶλλον ἐμπόδια ἔφεραν στὴν πρωτοβουλία τῶν ἰδιωτῶν.

Οἱ δρόμοι διατηροῦνται ἀσχημα, εἶνε γεμάτοι γούδες καὶ λάσπες καὶ χαλίκια, ἀπάνω στὰ ὁποῖα τραντάζονται ἀπαίσια τ’ ἀμάξια. Μερικοὶ μάλιστα εἰν’ ἐντελῶς ἀδιάβατοι ἀπὸ τοὺς λάκκους ποὺ θὰ ἔφταναν μερικὲς φτυαριὲς χῶμα γιὰ νὰ τοὺς σκεπάζουν καὶ ποὺ, χωρὶς τὴν ἀδιαφορίαν τῶν ἀρχῶν, γίνονται καθε μέρα καὶ πῶ ἑαθεῖς.

Τὰ πεζοδρόμια, στὰ πῶ κοινὰ λουστῶνται μέρη καὶ στὶς καλύτερες συνοικίαι, εἶνε τὸσο ἀσχημα πλακοστρωμένα καὶ ἱσοπεδωμένα, ὥστε πολλὲς φορὲς τὴ νύχτα κινδυνεύει κανεὶς νὰ σπᾶσῃ τὸ κεφάλι του ἢ τὸ πόδι του, σκοντάφτοντας στὶς πλάκες ποὺ προεξέχουν.

Οἱ ὑπόνοιμοι φράζουν κάθε τόσο καὶ γεμίζουν δυσωδία τὰ περὶχωρα.

(Ἀκολουθεῖ)



Χωριατοπούλες τῆς Ἀττικῆς (Εἰκὼν τοῦ Α. Ντερουά)

Από τότε που θυμάμαι τον έαυτό μου, βλέπω αυτόν το χρυσό σταυρό κρεμασμένο στο λαιμό μου σά φυλαχτό. Τα χρόνια και η χρήση του τον είχαν εκλεπτύνει, είχαν σβύσει τα σκαλίσματά του, του είχαν δώσει μια γλυκερά γυαλάδα, μια λάμψη κάπως θαυμάσια. Μου άρεσε να τον βλέπω και να φαντάζομαι κάποιους άλλους σταυρούς μεγάλους, πέτρινους που όρθώνονται στα βάθη των δασών και στα έρημα βουνά. Δεν φτάνω βέβαια μέχρι το σημείο να πω ότι η μοίρα μου ήταν δεμένη με αυτό το σταυρό κι ότι το χάσιμό του θά μου έφερνε δυστυχία, αν και κατά βάθος το πίστευα λίγο αυτό.

Και όμως, το κόσμημα αυτό, το μόνο που είχα ποτέ επάνω μου, δεν το έχω πειρά. Διαστάζω ακόμα αν πρέπει να σάς διηγηθώ τη σχετική ιστορία που συνέβη εδώ και πέντε χρόνια—τόσο αλλόκοτη μου φαίνεται.

Ήταν μια μέρα στις αρχές Φεβρουαρίου. Ο χειμώνας είχε άρρησει να έρθει εκείνο το χρόνο. Αφού επί μερικές εβδομάδες αισθανόμαστε να μυρίζω γύρω μας άνοιξη, ξάφνηα το κρύο ξαναγύρισε πιο δυνατό και το χιόνι άρχισε να πέφτει. Επί τρεις ημέρες ο αέρας είχε θαλάσσει από νιφάδες κι όταν τέλος έπαψε, το χιόνι το είχε στρώσει πια για καλά. Έπιπελήθηκα της ευκαιρίας αυτής για να βγώ από την πόλη. Φορώντας παπούτσια όρειθαςίας και μια μπερτα με κουκούλα, ξεκίνησα.

Έπειτα από την αναγκαστική κλεισούρα, ένιωσα την ανάγκη να δω κάτι άλλο από τα προάστια της πόλεως κι από τις ολοκαίνουργες βίλλες που ήταν σωριασμένες εδώ κι εκεί στους λόφους. Μου χρειαζόντουσαν οι κάμποι, ο ανοιχτός ορίζοντας, η αληθινή έσοχη. Πήρα λοιπόν το λεωφορείο επί τρεις λευγές για να απομακρυνθώ το γρηγορότερο από την πόλη. Ο σκοπός μου ήταν να κάνω μια μεγάλη στροφή και να ξαναγυρίσω με τα πόδια. Τα είχα λογαριάσει καλά: ο περίπατος αυτός δεν θα βασιτούσε περισσότερο από τρεις ώρες κι έτσι θα επέστρεφα πριν νυχτώσει.

Από το μεγάλο δρόμο, όπου μ' άφησε το λεωφορείο, ως το γειτονικό χωριό που βρισκόταν λίγο πιο πέρα, υπήρχαν ακόμα μερικά ίχνη από γαλάτσες, από τσόκαρα, από καρφιά και πέταλα. Μα το χωριό ήταν σαν νεκρό. Όλα τα παράθυρα, όλες η πόρτες, τόσο των σπιτιών όσο και των σταύλων, ήταν κατάκλειστα. Μονάχα καπνοί δμοιοί, γαλάζιοι, γαλήνιοι, έβγαιναν από τις καπνοδόχους. Κανένας άνεμος δεν τους λύγιζε, ανέβαιναν χωρίς περηφάνεια, φούσκωναν λίγο κι έπειτα διαλυόντουσαν.

Μετά το χωριό αναγκάστηκε να διασχίσω ένα δάσος. Τα δέντρα ήταν γεμάτα χιόνι, τα πουλιά είχαν κρυφτεί κι μένο κανένα κοράκι ποτέ-ποτέ πετούσε από το ένα δέντρο στο άλλο. Ύστερ από το δάσος, ο δρόμος έβγαινε σε μια έσοχη, ολόγυμνη και κυματιστή. Μα εκείνη την ημέρα φαινόταν ολόσιμα γιατί την είχε ισοπεδώσει το χιόνι.

Βαδίζα με δυσκολία. Τα βήματά μου ήταν τα πρώτα που λέωναν την άσπιλη εκείνη λευκότητα. Κάθε τόσο, γυρίζοντας το κεφάλι μου πίσω έβλεπα, σε κανονικά διαστήματα, τις τρύπες που είχαν ανοίξει τα παπούτσια μου. Φαινόταν τόσο μικρές στην εκτασι εκείνη, ώστε θα σκεφτόταν κανείς πως ήταν τα ίχνη κάποιου μικρού θηράματος.

Ο δρόμος διασταυρωνόταν συχνά με άλλους τόσο δμοιους μ' αυτόν, ώστε τάχυνε κανείς και δεν ήξερε ποιόν απ' όλους ν' ακολουθήση. Έτσι στο τέλος δεν ήμουν πια βε-

ΞΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΤΗΣ ΚΛΑΡΑΣ ΣΑΪΝΤ ΣΟΛΙΝ

Ο ΧΡΥΣΟΣ ΣΤΑΥΡΟΣ

το δρόμο με την έσοχη, τάχυνε και δεν ήξερα πού πήγαινα. Κι όσο προχωρούσα τόσο δεν ξεχώριζε ο δρόμος από τον κάμπο. Και σε κάποια στιγμή αναγκάστηκε να παραδεχτώ πως είχα χάσει οριστικά το δρόμο μου. Και τότε, κουρασμένη από την πορεία, θαμπωμένη από το χιόνι, είχα την εντύπωση πως ήμουν μόνη, ολομόναχη στην έσοχη. Κι η νύχτα άπλωνόταν...

Δεν ήξερα πια τί να κάνω, όταν ξάφνηα αντίκρουση μπροστά μου δυο-τρεις οικοδομές μέσα σε μια μάντρα, κάποια άγροικία χωρίς άλλο. Τράβηξα κατ' ευθείαν προς αυτή με το σκοπό να ζητήσω φιλοξενία.

Δεν είχα φτάσει ακόμα, όταν ή πόρτα άνοιξε και μια γυναίκα παρουσιάστηκε στο σκαλοπάτι, ξανθή, ψηλή, πολύ όμορφη, με γιορτινή φορεσιά. Δεν πίστευα στα μάτια μου. Νόμιζα πως έβλεπα κάποια βασιλοπούλα των παρανομών με το μακρύ μαύρο βελουδένιο φόρεμά της και με τα φουσκωτά φαρδιά μανίκια του. Φορούσε ακόμα γαλάζια μεταξωτή ποδιά και μαργαριτάρια έλαμπαν στα μαλλιά της. Στο πρόσωπό της ζωγραφίζονταν μια μεγάλη και γαλήνια ευτυχία. Τα είχα τόσο χαμένα, ώστε ζύγωσα και της είπα:

— Συγχωρήστε με, μά σας βεβαιώνω ότι δεν περιμένα ποτέ μια τέτοια εμφάνιση σ' αυτή την άπομη έσοχη.

— Φυσικά, μου απάντησε, δεν είναι κάθε μέρα γιορτή.

Και με προσκάλεσε να μω μέσα. Μ' ωδήγησε σε μια μεγάλη σάλλα καπνισμένη, που τη φωτίζε η δυνατή φωτιά του τζακιού. Καμιά δεκαετία πρόσωπα ήταν συγκεντρωμένα εκεί, γύρω από ένα μεγάλο τραπέζι. Όλοι είχαν τη γερή κορμοστασιά και τη λάμψη της επιδερμίδος που χαρακτηρίζει τους Πολωνούς χωρικούς. Οι άντρες φορούσαν βελουδένια ρούχα κι η γυναίκες το υπέροχο εθνικό κοστούμι μας. Το βελούδο, το μετάξι και η δαντέλλα έλαμπαν μέσα στην άγροτική κάμαρη κι η φωτιά έδινε στα κοσμήματά τους διάφορους χρωματισμούς.

Μόλις μπήκα μέσα, όλων τα πρόσωπα γύρισαν με περιέργεια προς το μέρος μου και σιωπή άπλωθηκε. Έπειτα από τις ώρες της μοναξιάς που είχα περάσει, το αντίκρισμα αυτών των ανθρώπων με έσφηνιζε, μ' άφηνε άφωνη.

— Αγοράσαμε αυτή την άγροικία, μου εξήγησε η γυναίκα, και γιορτάζουμε συγχρόνως την έγκατάστασή μας στο σπίτι και τη βάφτισι της μικρής μας Βάνδας.

Την ακολουθήσα κοντά στο λίκνο, ενώ τα μάτια όλων έξακολουθούσαν να είναι καρφωμένα επάνω μου. Μια έλλογη ατμόσφαιρα βασιλευε σ' αυτό το σπίτι. Όλοι φαινόταν να σάν κάτι να περίμεναν με αγωνία, σχεδόν έπι θαύμα.

Σε τέτοιες στιγμές φτάνει πάντα ο ξένος! είπε ένας γέρος (Συνέχεια στη σελίδα 54)

βαία αν ακολουθούσα το δρόμο που έχω πάρει από την έσοχη.

Όλα τα πράγματα άλλωστε ήταν υπερδεμένα την ημέρα εκείνη: η γη, έσφαζε άχτινοβόλους από λάμψη και καθαρότητα, ενώ ο ούρανός ήταν μουντός και λερμένος.

Ένας θόρυβος από λαφους σαν το τραγούδι ενός γρόλλου άπηχούσε στη σιωπή της έσοχής: ήταν το χιόνι που έτριζε κάτω απ' τα βήματά μου. Προχωρούσα πάντοτε χωρίς να σκεπάζω ψυχή. Κι ενώ έλλοζε ή μοναξιά της έσοχης μου άνοιγε την καρδιά, εκείνη την ημέρα μου έφερνε κάποιο φόβο, το αγωνιώδες και γοητευτικό συναίσθημα του μυστηρίου. Τα δέντρα φαινόταν πια πιο μεγάλα και τα γράμια τους ήταν σπιδαν μαύρο. Εκεί που το χιόνι έκανε έπα-

ΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ ΤΩΝ ΙΠΠΟΤΩΝ

του MICHAEL MORPHY,
του συγγραφέα της «ΜΗΝΙΟΝ»



Η ΛΕΥΚΗ ΚΥΡΙΑ



(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

— Μαρία! τραύλιζε ο Βάλτερ. *Ω Μαρία!...

Αυτό μόνο βρήκε τη δύναμη να πη...

Φρίκη! Η Μαρία δεν του απαντούσε.

Η Μαρία τον κύτταζε με ύφος ξαφνιασμένο, με μάτια θαλαμμένα.

— Μαρία! ξαναφώναζε με φωνή πιο φλογερή. Μαρία!

— Ποιός με φωνάζει; ψιθύρισε η πυργοδέποινα.

Της πήρε τα χέρια, την τράβηξε κοντά του, βύθισε τα βλέματά του μέσα στα μάτια της.

— Μαρία!... Είμ' εγώ!... Ο Βάλτερ!...

Εκείνη κούνησε γλυκά το κεφάλι της και απάντησε:

— Ποιός είστε;... Έρχόσαστε εκ μερους του Ίουλιανού; Πού είναι ο δυστυχισμένος μικρός;... *Ω! πώς θα με περιμένη...

Τότε ο Βάλτερ κατάλαθε... Την αγκάλιασε, άρχισε να τη φιλάει και να τη φωνάζει με κραυγές απογνώσεως και άγνης...

Και η σκηνή ήταν σπαραχτική...

Την άλλη μέρα μόνο ο Ιππότης ντ' Αθενέλ μπόρεσε ν' ανακτήσει όχι μόνο τη γαλήνη του, αλλά και τη δύναμη να σκεφθί.

Όλες η δυστυχίες που είχαν ξεσπάσει επάνω του σαν χτυπήματα κεραυνών, δεν μπορούσαν να είναι έργο της τύχης...

Ανθρώποι διεστραμμένοι, δαίμονες κακίας είχαν ξευφάσει στο σκοτάδι όλες αυτές τις καταστροφές... Ήθελε να τους μάθει και να εκδικηθί...

Συνουδευόμενος από τον Κρίστι, βγήκε έξω, πήγε ως ένα γειτονικό δάσος βελανιδιών, κάθησε κι' έγνεψε στον Κρίστι να τον μιμηθί.

Πές τά μου όλα τώρα, είπε με φωνή που ο καπετάνιος δυσκολεύτηκε να την αναγνωρίσει, τόσο είχε μεταβληθί από τους λυγμούς και τους στεναγμούς. Τί συνέβη;... Μίλα!

Ο Κρίστι υπάκουσε...

Είπε όλα όσα ήξερε... είπε πως ο Σόμερσετ ήταν ο έμπροσθεν του πύργου κι ο Στέφαν Μπόλτον, ο δολοφόνος του μικρού Ίουλιανού.

— Όσο για μένα, έπρόσθεσε τελειώνοντας, αν ο εγγενής μου κύριος δεν με χρειάζεται κοντά του, θα φύγω... Θα πάω να ξαναβρώ αυτό το τέρας, αυτό τον καταχθένιο δαίμονα... και τότε...

Μια χειρονομία άγρια κι' αποφασιστική συμπλήρωσε τη φράσι του γίγαντας.

— Φύγε, Κλαίνθιλ! είπε ο Βάλτερ. Φύγε! Μα μόλις βρής το δολοφόνο, μην κάνεις τίποτε πριν με ειδοποιήσης...

Και ο Ιππότης, αφού έσφιξε το χέρι του Κρίστι, ξαναγύρισε μέσα στην καλύβα, μουρμουρίζοντας:

— Σόμερσετ!... Μπόλτον!... Να δυο δνόματα που είναι γραμμένα στη μνήμη μου με αίμα και με φωτιά!... Χαίρε έρωτα απραγματοποίητη πειά! Χαίρε, πατρική στοργή!... Άλλοίμονο! Τί μου μένει τώρα;

Μια φωνή ύψώθηκε τότε από τα βάθη της σκωτσέζικης καρδιάς του:

— Το δικαιο της τιμωρίας!... Η εκδίκησις χωρίς λύπη, γορλι οίκτο!... Ναι, το δικαιο των βουνίσιαν... Οφθαλμόν αντί οφθαλμού και δόντα αντί δόντος...

XLVII

ΟΙ ΔΥΟ ΣΥΝΕΝΟΧΟΙ

Μέσα στο ίδιο μεγαλοπρεπές ανάκτορο, όπου είδαμε το

λόρδο Σόμερσετ, το δικαιο, να παίρνη τις αποφάσεις που του υπαγόρευε η συνείδησις του, ξαναβρίσκουμε το δούκα του Σόμερσετ, το νέο λόρδο αρχιδουκάστης της Αγγλίας.

Ο πολέμαρχος έκοβε βόλτες σκυθρωπός μέσα στο άπειρο γραφείο. Άνθρωπος τών μαχών, της λεηλασίας και τών σφαγών, ο Σόμερσετ είχε αναλάβει παρά τη θέλησι του τα νέα του καθήκοντα. Ένοιωθε ότι τώρα περισσότερο από ποτέ βρισκόταν στο χέρι της βασιλείας του που την έτρεμε παρ' όλον τον έρωτά της, Καταλάβαινε ότι η Έλισσάβετ περίμενε απ' αυτόν μια τυφλή υποταγή κι' ότι ήθελε να τον κάνει όργανο τών εκδικήσεών της.

Και πρώτα-πρώτα, του ζητούσε το κεφάλι του λόρδου Μέρου...

Αυτό έκανε το Σόμερσετ να τρέμη... Φοβόταν μήπως ο γέρο εϋπατρίδης, σπρωγμένος στα άκρα αποκαλύψη την αλήθεια... Ο άπαισιος δούξ θα δολοφονούσε ευχαρίστως κρυφά, μέσ' στο σκοτάδι, τον πατέρα εκείνης που έφερε τ' όνομά του. Μα η σκέψις ότι θα καταδικάσε επίσημως το λόρδο Σόμερσετ κι' ότι θα υπέγραφε ο ίδιος την καταδίκη του, τον έκανε να τρέμη... Κι' αν ακόμα ο εγγενής λόρδος σόπαινε ως το τέλος κι' έπαιρνε μέσα στον τάφο το μυστικό του, οι μάρτυρες του γάμου μπορούσαν να τον αποκαλύψουν!

Κάνοντας αυτές τις σκέψεις, πήγε εκείνη την ημέρα να επισκεφθί την Έλισσάβετ, η οποία, μόλις είδε τον έπιομο εϋνοούμενό της, απομάκρυνε τους αλίκους της και τις κυρίες της τιής.

— Έ λοιπόν; τον ρώτησε η βασίλισσα. Η δίκη αυτού του αναιδους επαναστάτου θα τελειώση γρηγορά;... Θέλω να παρευρεθώ στην εκτέλεσί του...

— Γι' αυτό το ζήτημα ήρθα να συνομιλήσω με την Μεγαλειότητά σας, απάντησε ο Σόμερσετ. Είναι καθήκον μου να σας προειδοποιήσω και να σας κάνω προσεχτική...

— Απεχθάνομαι τις συμβουλές! είπε η βασίλισσα. *Ω! τόσο υποκρισι να μιλήσης... πολυλογασημένη φιλέ!

— Έλισσάβετ, έκανε ο δούξ με φωνή σιγανή και θαυμάσια, ξέρετε πως κι' εγώ κάνω τα πάντα για να σας εξυπηρετήσω και πως όλες μου η σκέψεις εμπερνούνται από τον έρωτά σας... Θα ήθελα το θρόνο σας πιο στερεό απ' ότι είναι τώρα... Θα ήθελα να μ' επιτραχί κανένας ψιθύρος να φτάσει ως τη βασίλισσά μου...

— Τί μ' ενδιαφέρουν οι ψιθύροι! φώναξε η Έλισσάβετ κάνοντας μια απότομη χειρονομία. Ο δούκας είν' εκεί για να επιβάλη σιωπή σ' αυτούς που ψιθυρίζουν...

— Για ποιό λόγο να προδιαθέτετε εναντίον σας τους εϋπατρίδες που είναι πολύ ευαίσθητοι σε μερικά ζητήματα... Είστε δυνατή και γενναία, Έλισσάβετ... Φανήτε και προνοητική!

— Βλέπω ότι βρήκα σε σας ένα καλό σύμβουλο, δούξ! είπε η βασίλισσα με κάποια ειρωνεία. Περί τίνος πρόκειται;

— Για το λόρδο Μέρου...

— Πρέπει να πεθάνη! Αυτό θέλω!

— Θα πεθάνη, αν το θελήσετε... Μα σκεφθήτε... Τί θέλετε; Να τιμωρήσετε αυτόν τον περήφανο και ύποκριτη γέρο, έτσι δεν είναι;... Θανατώνοντας τον, δεν πετυχαίνετε το σκοπό σας... η μάλλον τον προσπερνάτε... Άκούστε με... το μαρτύριο μιας ατελείωτης εγκατεβέως, τα βασανιστήρια της φυλακής, προπάντων αν σ' ενοχλούσε έινε καλό δασκαλεμένο... Αυτή είναι η αληθινή τιμωρία... Ο λόρδος Μέρου βρίσκεται στον Πύργο του Λονδίνου!... *Ας μείνη εκεί για πάντα!... Σε λίγο καιρό, κανένας δεν θα τον συλλογίζεται πια, ενώ η εκτέλεσίς του θα εξερέθιζε εναντίον σας όλους τους εϋπατρίδες του βασιλείου... και ποιός ξέρει τί θα γινόταν τότε...

Η βασίλισσα σηκώθηκε κι' έκανε μερικά βήματα τα-

ραγμένη.

— "Ισως εχετε δικη... ψιθύρισε τέλος. Ναί, τώρα που το συλλογίζομαι, μου φαίνεται πως είνε περιττό, για την ώρα τουλάχιστον, να έρεθίσω έναντιόν μου τους εὐπατρίους, οι οποίοι νομίζουν πως είνε ιεροί...

— "Ενώ, συμπλήρωσε ο Σόμερσετ, είνε τόσο απλό ν' αφήσετε το γέρο λόρδο εκεί που βρίσκεται τώρα.

— Ναί, ξανάπε ή "Ελισάβετ μ' ένα καταχθόνιο χαμόγελο. "Εξ άλλου, μπορεί να πεθάνη κανείς επίσης καλά μέσα σε μία φυλακή, όπως και στο Ικρίωμα...

Μιλώντας έτσι, κύτταζε κατάματα το Σόμερσετ.

"Εκείνος υποκλίθηκε, άρπαξε το χέρι της βασιλίσσης, το φίλησε με πάθος και ψιθύρισε:

— "Το σκέφτηκα κι' εγώ αυτό!...

"Επειτ' από μερικές στιγμές, ο δούξ ξαναγύριζε στο άνακτορό του...

"Αχτινοβολούσε δόκληρος... "Ολα πηγαίνουν σύμφωνα με τις επιθυμίες του... "Ο λόρδος Μέρου θα πέθαινε και κανένας δεν θα το μάθαινε.

Μόλις μπήκε στο γραφείο του, ένας χρυσοστόλιος υπηρέτης παρουσιάστηκε και του είπε:

— "Ηρθε ένας άνθρωπος που επιθυμεί να μιλήση στην έκτακτη στιγμή σου.

— Είπε τ' όνομά του;

— Μάλιστα, μολόρδε... "Ονομάζεται Στέβαρ Μπόλτον...

— "Α! Φέρε τον εδώ!

"Ο υπηρέτης υποκλίθηκε και, σε λίγο, ο Στέβαρ Μπόλτον, ο συνένχος του δούκου, παρουσιάστηκε μπροστά του.

Αυτή ή απροσδόκητη άφιξη του παλαιού επιστάτου του Μελρόζ είχε άνησυχήσει τον Σόμερσετ.

Γι' αυτό τον δέχτηκε κατ' οφειλή και βλοσυρός.

— Τι νέα; τον ρώτησε. Γιατί βρίσκεσαι στο Λονδίνο;... Πότε ήρθες;

— Μολόρδε, απάντησε ο Μπόλτον, είμαι στην πρωτεύουσα από χθές και ή πρώτη μου πράξη ήταν να παρουσιαστώ στην έξοχότητά σας... "Ηρθα εδώ, γιατί δεν είχα πειά να κάνω τίποτε εκεί πέρα...

— Τι λές; τον ρώτησε απότομα ο δούξ.

— Λέω ότι όλα τελείωσαν στο Μελρόζ, μολόρδε, αφού ο πύργος καταστράφηκε, αφού το λυκόπουλο, ο "Ιουλιανός, πέθανε, κι' αφού ή πυργοδέποινα εξαφανίστηκε και σίγουρα θάχει πεθάνει κι' αυτή από την απελπισία της.

— Τι είπες, άθλιε; φώναξε ο Σόμερσετ αναστηδώντας.

"Εκείνη τη στιγμή, το πάθος του για τη Μαρία ντ' "Αθενέλ είχε ανάψει πάλι, γιατί δεν είχε πάψει ποτέ να σκέφτεται να κάνει μία μέρα δική του τη δυστυχισμένη μητέρα του "Ιουλιανού.

"Αρπαξε τον Μπόλτον από το μπράτσο και τον τράνταξε με όλη του τη δύναμη:

— Μίλα! του φώναξε. Τι θέλεις να πής;... Τι έγινε ή πυργοδέποινα;... Μήπως τόλμησες!... "Ω! δυστυχία σου αν της έκανες τίποτε!...

— "Η έξοχότης σας άπατάται!.. απάντησε ο Μπόλτον. "Επειδή δεν ξαναείδα τη λαίδη ντ' "Αθενέλ από τότε που κάηκε το άρχοντικό των Μελρόζ, υπέθετα...

— Κράτα τις υποθέσεις για τον έαυτό σου!... μούγκρισε ο δούξ. "Η λαίδη ντ' "Αθενέλ εξαφανίστηκε, έστω! Μά δεν θ' άργήσει να ξαναγυρίση στο Μελρόζ...

— Αυτή είνε και ή δική μου γνώμη! έσπευσε ν' απαντήσει ο Στέβαρ Μπόλτον. "Ηθελα λοιπόν να πω στην έξοχότητά σας ότι, επειδή ή ύπηρεσία μου τελείωσε εκεί κάτω, ήρθα να τεθώ στη διάθεσή σας... μα υπό νέους όρους...

— "Α! "Α! έκανε ο δούξ κοροϊδευτικά. "Ηρθες λοιπόν να μου επιβάλεις όρους, εσύ... Σίγουρα θα θέλεις να σου διπλασιάσω το μισθό σου...

— "Ηρθα να σας πω ότι, απεναντίας, στο εξής δεν θα δεχτώ ούτε το παραμικρό ποσό από την έξοχότητά σας.

— "Εγίνε λοιπόν πλούσιος; φώναξε ο Σόμερσετ, ρίχνοντας ένα διαπεραστικό βλέμμα στο σύνενοχο των έγκλημάτων του.

"Ο Μπόλτον αντίκρουσε αυτό το βλέμμα χωρίς να χαμολώσει το δικό του και απάντησε ταπεινά:

— "Πλούσιος, δεν είνε ακριβώς ή λέξις... Μά τελειώνουν μόρρεα να βάλω μερικά χρήματα κατά μέρος...

— Καλά, καλά!... Τι θέλεις να μου προτείνης λοιπόν;

— "Ιδού! απάντησε τολμηρά ο άθλιος προδότης. "Εχετε έχθρους να πολεμήσετε, μολόρδε! Μά τη νέα θέσι στην οποία άνουσθήκατε... γιατί έμαθα ότι γίνετε λόρδος άρχοντοδικοστής... είμαι βέβαιος πως ο αριθμός των έχθρών αυτών θα μεγαλώσει! "Η δύναμις προκαλεί το φόβο! Θα χρειαστήτε λοιπόν γύρω σας ανθρώπους άφωτισμένους, έξυπνους, δραστήριους, ικανούς να καταλαβαίνουν τη σκέψη σας με μία λέξι, μ' ένα γνέψιμο, ικανούς να εκτελούν τυφλά τις διαταγές σας χωρίς να τις συζητούν και να ξενοπονηρούν τί έκαναν...

— "Αν θέλετε, μολόρδε-δούξ, άν έκτιμήσατε τις ύπηρεσίες που σας έπρόσφερα ως σήμερα, θα γίνω ένας από τους ανθρώπους αυτούς...

— Διάβολε!... Μιλάς όμορφα, κουμπάρε! έκανε γελώντας ο Σόμερσετ.

— "Η επιθυμία μου να σας εξυπηρετήσω, μολόρδε, μου έμπνέει αυτά τα λόγια... Και μπορώ να σας το άποδείξω: Θά μπορούσα να ζήσω εύτυχισμένος, ήσυχος, άπορημένος σε κάποιο κτήμα που έχω. Μά προτίμησα νάρθω στο Λονδίνο, να τρέξω μπροστά στους κινδύνους και να σας πω:

— "Η έξοχότης σας έχει ανάγκη από κάποιον που ν' άγρυπνή νύχτα και μέρα κοντά της... Θά γίνω εγώ αυτός ο κάποιος... Και, αρχίζοντας τις ύπηρεσίες μου, σας φέρνω τη ζωή ενός από τους πιο σκληρούς έχθρους σας...

— Τη ζωή ενός έχθρου μου;

— Ναί, ενός άθλιου που σας έπρόδιδε, του Τζων Ρόμπυ...

— Το πανδοχέος;

— Μάλιστα, μολόρδε!... "Εξαιτίας του βρήκατε τη μίς "Ελเลน Μέρου εκεί που περιμένατε να συναντήσετε τη λαίδη ντ' "Αθενέλ...

— "Ωστε ο Τζων Ρόμπυ έκανε αυτό... Και λές ότι πέθανε;...

— Τον σκότωσα! απάντησε άπλά ο Στέβαρ Μπόλτον.

"Ο δούξ δεν μόρρεε να μη κυττάξη το συνομιλητή του μ' ένα είδος άγριου θαυμασμού.

"Ο Μπόλτον, με ταπεινότητα και μετριοφροσύνη, περίμενε το αποτέλεσμα των λόγων του.

— Ναί! φώναξε τέλος ο δούξ. Είσαι ο άνθρωπος που μου χρειάζεται! Σε είχα εκτιμήσει άλλωστε από κειρό... Μπόλτον, δεν θα είσαι πειά στο εξής ύπηρετης μου... Θά γίνης σύμβουλός μου... το δεξί μου χέρι στη δράση...

— Βλέπω πως ή έξοχότης σας αρχίζει να με καταλαβαίνει! έπτε ο προδότης υποκλινόμενος, ενώ τα μάτια του έλαμπαν περήφανα.

"Ο Σόμερσετ, ταραγμένος, άρχισε να πηγαίνει στο γραφείο του.

"Εξαφνα στάθηκε μπροστά στο Μπόλτον.

— Δεν θα κρύψω τίποτε από σένα! του έπτε με φωνή βαθεία. Είπες πρό όλιγου πως έχω έχθρους δυνατούς... Αυτό είνε αλήθεια... Θά σου τους ύποδείξω όλους που ένα κατόπιν του άλλου και σ' θα δράσης μέσα στο σκοτάδι...

— Και κανένας δεν θα μάθη ποτέ τίνας ή σέμεις έσπρωξε το χέρι μου!

— Ναί!... "Ετσι σε θέλω! "Αργότερα θα σου φανερώσω τα μυστικά της καρδιάς μου και θα με βοηθήσης να ικανοποιήσω επιτέλους το πάθος που με άφανίζει! Για την όρα, πρέπει ν' άρχισουμε από τα πιο έπείγοντα!... Πρέπει να χτυπήσης. Και, πρώτους-πρώτους, σου ύποδεικνύω δυο ανθρώπους: το Βάλτεο ντ' "Αθενέλ και το λόρδο Μέρου.

— Το Βάλτεο ντ' "Αθενέλ! φώναξε ο Στέβαρ Μπόλτον κατάπληκτος. Μήπως δεν ήκουσα καλά;

— "Οχι. Σο' είπα πως θέλω να χτυπήσης τον Βάλτεο ντ' "Αθενέλ!...

"Αθενέλ!...

— Μά τον κρατάτε! Βρίσκεται φυλακισμένος στον πύργο του Λονδίνου!

— "Ο διάβολος έχωσε την ούρά του!... Και ο Βάλτεο ντ' "Αθενέλ μόρρεε να δραπέτευσή...

— Νά δραπέτευσή! "Ω! τώρα καταλαβαίνω! Αυτός ήταν ο καβαλλάρης που συνάντησα στο δρόμο της Σκωτίας!... "Ω! "Αν ήξερα... Μπορούσα να τραβήξω εκείνη τη στιγμή το πιστόλι μου και να τον σκοτώσω... Μά δεν τον άναγνώρισα και τον άφησα να περάσει...

— Δεν πειράζει! έπτε ο Σόμερσετ. Πρέπει όμως να τον ξαναβρής και αυτή τη φορά να τον σκοτώσης!

— Και ποιόν άλλον μου ύπέδειξε ή έξοχότης σας; ρώτησε ο Μπόλτον.

— "Α! όσο γι' αυτόν το πράγμα είν' εύκολο... Πρόκειται για το λόρδο Μέρου, που βρίσκεται φυλακισμένος στον πύργο του Λονδίνου!... Πρέπει να πεθάνη! Θά έχης κάθε εύκολία για να μπής στον πύργο του Λονδίνου.

— Κατάλαβα! απάντησε ο Μπόλτον με φωνή πένθιμη. Θεωρήστε τον κιάλο για νεκρό!

— Και σ' τί θα μου ζητήσης γι' αντάλλαγμα;

— "Εναν τίτλο! απάντησε ο κακούργος.

— "Α! Και ποιόν; έκανε ο δούξ άναστηδώντας.

— Τον τίτλο του κόμητος!... Θ' αγοράσω την κομητεία!... Είστε τόσο ισχυρός στην Αύλη ώστε δεν είνε καθόλου δύσκολο για σας αυτό...

— Και για ποιόν είνε ο τίτλος;... Για σένα;...

— "Οχι... Για ένα πρόσωπο που θα σας το ύποδείξω όταν θα είνε καιρός... "Εγώ δεν έχω τέτοια φιλοδοξία...

— Διάβολε, Μπόλτον!... έκανε ο Σόμερσετ γελώντας. Βλέπω ότι γίνεσαι επικίνδυνος.

XLVII

MARTYRES!...

"Ας ξαναγυρίσουμε στον Βάλτεο ντ' "Αθενέλ, ο οποίος, μέσα στην καλύβα της Τιμπί, παρακολουθούσε με βλέμμα θλιβερό και τις παραμικρές κινήσεις της συζύγου του Μαρίας με την έλπιδα ν' αντίληφθ' ο' αυτές κάποια ένδειξη επιστροφής του λογικού της. "Επ' τρεις ήμέρες ο ίππότης πέρασε κοντά στη λατρευτή του σύζυγο στιγμές άπερίγραπτης άγωνίας, μιλώντας της γλυκά, ίκετεύοντάς την να του απαντήσει...

Μά ή Μαρία δεν φάνηκε ούτε για μία στιγμή να τον άναγνίζει...

Οι λυγμοί του Βάλτεο, τον όποιο εκείνη τόσες φορές είχ' έπικαλεστή μέσ' από τα βάθη της καρδιάς της την ξάφνιασαν, χωρίς όμως και να τη συγκινούν. Μονάχα όταν άκουγε τόνομα του "Ιουλιανού φαινόταν να ενδιαφέρεται για ό,τι γινόταν γύρω της.

Τέλος ο δυστυχισμένος ίππότης άναγκάστηκε να πάρη μία άποφασι.

Δεν μπορούσε να μένη περισσότερο σ' αυτά τα βουνά. "Επρεπε να ξαναχτίση το άρχοντικό του, να οδηγήση σ' αυτό τη Μαρία και εκεί, μέσα σ' ένα περιβάλλον που θα το έκανε έντελως όμοιο μ' αυτό που είχαν καταστρέψει οι "Αγγλοι, θα μπορούσε να έλπιξη ότι θα έθλεπε μία μέρα την άγαπημένη του να τον άναγνωρίξη και να τον άγαπά...

Αυτός ήταν τώρα ο μοναδικός σκοπός της ζωής του...

Μά ένα σωρό δυσκολίες παρουσιάζόντουσαν σχεδόν άνυπεράβλεπτες. Χρειζόταν καιρός, πολλός καιρός για να καταρθείση ο Βάλτεο να πραγματοποιήση τα σχέδιά του...

"Εν πρώτοις, έπρεπε να άσφαλισή τη Μαρία σε μέρος σίγουρο.

Και συλλογίστηκε να πάη να παρακαλέση να τη φιλοξενή κάποιος μεγαλόμυχος Σκώτος εὐπατρίδης, παληός του φίλος που είχε πολεμήσει πλάι του στη μάχη του Πίνκευ... Μά κατοικούσε μακριά, εκεί ψηλά, στη Σκωτία...

"Αποφάσισε τότε να πάη στο μοναστήρι του "Αγιού "Ιωσήφ, του όποιου ο ήγούμενος ήταν έπιφορτισμένος, κατά

την άπουσία του, να συγκεντρώνη τα εισοδήματα των κτημάτων του Μελρόζ και του "Αθενέλ, θά πήγαινε εκεί για να προμηθευτή χρήματα.

Φίλησε μ' άπελπισία τη σύζυγό του στο μέτωπο, ξεκίνησε ένα πρωί με το χάραμα και, καλπάζοντας με όλη τη δύναμη του άλόγου του, βρέθηκε τη μεθεπομένη μπροστά στη μεγάλη πόρτα του μοναστηριού.

"Ο άδελφός "Ιάκωβος πήγε και του άνοιξε. "Ο καλός μοναχός ήταν θλιμμένος. Τα τελευταία γεγονότα τον είχαν κάμει να χάση το κέφι του.

Μόλις αντίκρουσε τον ίππότη, έκανε μία κίνηση χαράς κι' έτρεξε να είδοποιήση τον ήγούμενο... Αυτός δεν είχε καθόλου ήσυχη την ψυχή του και δέχτηκε τρέμοντας τον άρχοντα του Μελρόζ, ο όποιος είχε επάνω του βασιλικά δικαιώματα.

Διέταξε άμέσως να έτοιμάσουν ένα γεύμα άξιο του εύγενοῦς μεγιστάνος που τιμούσε το μοναστήρι με την έπισκεψή του και προθυμοποιήθηκε να τον εξυπηρετήση... Συγχρόνως βλέποντας τη γεμάτη άπόγνωση φυσιογνωμία του ίππότη, το κατάχλωμο πρόσωπό του, τα κόκκινα μάτια του, έκανε το σταυρό του κι' έβγαλε ένα βαθύ στεναγμό...

"Η συνειδήσις μιλούσε μέσα του.

— Καταραμένη "Αγγλε, μουρμούρισε, γιατί να σ' άκούσω; Γιατί να σε βοηθήσω στη βδελυρή προδοσία;... Γιατί να γίνω συνένχος σου με τη σωπή μου;...

Κι' έσπευσε να φέρη μία πολυτελή πολυθρόνα στο Βάλτεο, ο όποιος σωριάστηκε σ' αυτή.

— Δεν θα μάς κάνετε τη μεγάλη τιμή να γευματίσετε στο μοναστήρι μας; ρώτησε ο ήγούμενος έπειτ' από μία στιγμή σιωπής.

"Ο Βάλτεο κούνησε άρνητικά το κεφάλι του.

— "Οχι, σεβάσμιε πάτερ! άπάντησε. "Επιθυμώ να μείνω εδώ όσο το δυνατόν λιγώτερο... Σε λίγο θα νιχτώση... Και θέλω να ξαναγυρίσω εκεί ψηλά, κοντά στη δυστυχισμένη σύζυγό μου, που είνε ό,τι μου άπομένει πειά στον κόσμο...

"Ηρθα, σεβάσμιε πάτερ, για να σας παρακαλέσω να μου παραδώσετε τα εισοδήματα των γαιών μου, των όποιων έχω μεγάλη ανάγκη σ' αυτές τις τρομερές περιστάσεις... "Αλλοτε, άλλοι μονοί είχαν έναν επιστάτη που άνελάμβανε αυτός τις φροντίδες...

Με τη σκέψη του Μπόλτον μία καινούργια χαράχτηκε στο μέτωπο του ίππότη και ένα καινούργιο ρίγος τύψεως και τρόμου πέρασε από το κορμί του ήγουμενοῦ.

Για να κρύψη την ταραχή του, βιάστηκε να πάη να φέρη τους λογαριασμούς του, που τους έξηγησε μπρος στον ίππότη, ο όποιος φαινόταν σαν να μην τον άκουγε...

Κατόπιν ο ήγούμενος πήγε κι' έφερε δυο μικρούς σάκους γεμάτους χρυσάφι.

— Τοποθετήστε τα στις θήκες της σέλλας του άλόγου μου! έπτε ο Βάλτεο.

"Ο μοναχός εξετέλεσε αυτή τη διαταγή. Μά μόλις βρέθηκε έξω, ψιθύρισε:

— Θέε μου, συγχώρησέ με που διπλασιάζω αυτόν το χρόνο τα εισοδήματα του δυστυχισμένου ίππότη, με χρήματα του μοναστηριού!... Κι' εδόθησε αυτό το μικρό δώρο να θεωρηθ' ως εκδήλωση της μετανόας μου εν ήμέρα κρίσεως!...

XLVIII

ΟΙ ΕΞΟΡΙΣΤΟΙ

"Ο Βάλτεο ντ' "Αθενέλ, ύστερ' από μία συνεχή σχεδόν ίππασία ι αράντα ώρών, ξαναγύρισε στην καλύβα της Τιμπί. Τίποτε δεν είχε συμβ' εκεί κατά τη διάρκεια της άπουσίας του...

"Η Μαρία βρισκόταν στην ίδια πάντα κατάσταση. "Ο Βάλτεο ανέθεσε στον σύζυγο της άδελφής της Τιμπί

τόν Χάλμπρεχτ, νά τοῦ βρῇ ἕνα ἀμάξι γιὰ τὸ ταξίδι ποὺ σκόπευε νά κανῇ.

Καί τότε μόνο φάνηκε νά προσέχη γιὰ πρώτη φορά τὴν Ἑλλεν, ἡ ὁποία κρατοῦσε στὴν ἀγκαλιά της τὴ Μαργαρίτα καὶ ποὺ κατὰ τὶς τρεῖς ἡμέρες τῆς μεγάλης ἀπελπισίας του, οὔτε τὴν εἶχε δὴ κἀν, οὔτε τῆς εἶχε μιλήσει...

Χαιρέτησε μ' ἕνα τρυφερό βλέμμα αὐτὴ τὴ νέα γυναῖκα τὴν τόσο ωραία, μὲ τὰ τόσο γλυκὰ μάτια, ποὺ κρατοῦσε ἕνα νήπιο στὴν ἀγκαλιά της... Νόμιζε στὴν ἀρχὴ πὼς ἦταν μιὰ ξένη, σταματημένη ἐκεῖ τυχαίως, κι' ἐτοιμαζόταν ν' ἀπομακρυνθῇ, ὅταν ἡ Ἑλλεν τὸν σταμάτησε μὲ μιὰ κίνησι.

— Εὐγενικὴ ἱππότα, τοῦ εἶπε μ' αὐτὸ τὸ μελαγχολικὸ τόνο ποὺ τὴν ἔκανε ἀκόμα πιὸ γοητευτικὴ, θὰ ἤθελα νὰ σὰς πῶ πόση συμπάθεια καὶ συμπόνια νοιώθω γιὰ σὰς καὶ γιὰ τὴν ἀγαπημένη μου σύζυγό-σας σ' αὐτὲς τὶς ἡμέρες τοῦ πένθους ποὺ τόσο σκληρὰ σὰς χτύπησε...

— Ἀλλοῖμονο!... κυρία! Σὰς εὐχαριστῶ γιὰ τὰ λόγια σας... Μὰ ξέρετε τὶς συμφορές μας;

— Τὶς ξέρω ἀπὸ καιρὸ... καὶ ἀπὸ καιρὸ ἐνδιαφέρομαι γιὰ τὴν τραγικὴ μοῖρα σας... Γιατί ἡ εὐγενικὴ γυναῖκα ποὺ οἰεῖται τ' ὄνομά σας μοῦ ἐνέπνευσε μὴ ἀγάπη ἡ ὁποία δὲν θὰ σβύσῃ ποτέ...

— Τί λέτε, κυρία;... Ἡ Μαρία ντ' Ἀβενέλ;...

— Ὡ! τὴν θεωρῶ σὰν μιὰ ἀδελφὴ πολυαγαπημένη!... Κλάψαμε μαζύ!... Ὑποφέραμε μαζύ!...

— Ποιὰ εἶσαι λοιπόν, κυρία;... Ποτέ μου δὲν σὰς εἶδα ἀνάμεσα σὲ πυργόδεσπινες τῶν περιχώρων...

— Εἶμαι μιὰ Ἀγγλίδα! ἀπάντησε ἡ Ἑλλεν χαμηλώνοντας τὰ μάτια της.

— Ἀγγλίδα! φώναξε ὁ Βάλτερ, ὁ ὁποῖος δὲν μπόρεσε νὰ συγκρατήσῃ κάποια κίνησι ψυχρότητος. Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, κυρία, εἴστε ἡ μόνη ἀπὸ τὸ ἔθνος σας ποὺ δείχνει κάποια συμπάθεια στὴν οἰκογένειά μου καὶ σὲ μένα... Γιατί ἀνάμεσα σ' ὅλους τοὺς Ἀγγλοὺς ποὺ συνάντησα ὡς σήμερα εἴστε ἡ μόνη ποὺ νὰ μὴ μοῦ ἔκανε κακὸ.

— Ἰππότα! ἔκανε ἡ Ἑλλεν μὲ τόνο θλιμμένης μομφῆς. Ξεχνάτε λοιπόν ἕναν Ἀγγλο, ὁ ὁποῖος, ὅχι μόνο δὲν θέλησε νὰ σὰς κάνῃ κακὸ, ἀλλὰ εἶμαι βέβαιη πὼς ἔκανε γιὰ σὰς ὅ,τι θὰ ἔκανε καὶ γιὰ τὸ ἴδιο τοῦ τοῦ παιδί;...

— Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος!... Αὐτὸς ὁ Ἀγγλος... ποῖος εἶνε;... Πὼς ὀνομάζεται;... φώναξε ὁ Βάλτερ μ' ἕνα ξαφνικὸ προαισθημα.

— Ὀνομάζεται λόρδος Μέρου!...

— Ὡ! ἔχετε δίκιο νὰ μὲ κατηγοροῦτε ὡς ἐπιλήσιμον!... Αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο τὸν εὐλόγῳ καὶ τὸν δοξάζω... Μὰ ὑπέφερα τόσο ἀπὸ τότε ποὺ ξαναγύρισα στὴ Σκωτία!... Τὸ μὴ-αλό μου θολώνει... Συγχωρήστε με, κυρία!... Γιατί τὸ μαντεύω, εἴστε χωρὶς ἄλλο φίλη τοῦ μεγαλόψυχου αἰτοῦ λόρδου... συγγενῆς του ἴσως...

— Εἶμαι ἡ κόρη τοῦ! ψιθύρισε ἡ Ἑλλεν.

— Ἡ κόρη τοῦ!... Ἡ κόρη τοῦ λόρδου Μέρου!

— Ὁ Βάλτερ ἔβλεπε αὐτὴ τὴν κραυγὴ σὰν μιὰ ἔκρηξι εὐγνωμοσύνης.

Γονάτισε μπροστὰ στὴν Ἑλλεν καὶ, παίονοντας τὸ γένι της, τὸ φίλησε μὲ βαθύ σεβασμό.

— Κυρία, τῆς εἶπε

Ἀρπάξε τὸν Μπόλτον ἀπ' τὸ μπράτσο καὶ τὸν τράνταξε μὲ ὅλη του τὴ δύναμι...

μόλις ἡ συγκίνησις τοῦ ἐπέτρεψε νὰ μιλήσῃ, νὰ ἡ στυγερὴ χαρὰς ποὺ νοιώθω ἀπὸ τότε ποὺ ξαναγύρισα στὴν πατρίδα μου... Γιατί εἶνε ἡ στιγμή ποὺ μπορῶ νὰ φαντάζω τὴν εὐγνωμοσύνη ἡ ὁποία ξεχειλίζει μέσα στὴν καρδιά μου! Ναι, ὑπάρχει στὸν κόσμο ἕνας ἄνθρωπος ἀπάνταστα μεγαλόψυχος, ὁ ὁποῖος δὲν θέλησε νὰ δῇ σὲ μένα τὸν ἑαυτὸν, ὁ ὁποῖος, ἀν καὶ λόρδος-ἀρχιδουκάτης, ὑπεύθυνος γιὰ τὰς πράξεις του, μοῦ ἀνοίξε τὴν πόρτα τῆς φυλακῆς μου... Τὴν ἡμέρα ποὺ βγήκα ἀπὸ τὸν πύργο τοῦ Λονδίνου, ἀρκίστηκα νὰ ξαναγυρίσω ὅταν μπόρεσα στὴν ἀγγλικὴ πρωτεύουσα καὶ, ἀν ποτὲ ὁ λόρδος Μέρου χρειαστῇ μιὰ ἀνθρώπινη ζωὴ, νὰ τοῦ προσφέρω τὴ δική μου. Ὡ κυρία, εἴστε ἡ κόρη τοῦ θὰ μπόρεσω λοιπόν νὰ ξεφλήσω λίγο τὸ χρέος μου ἀπέναντι τοῦ σωτήρος μου, ἀφοῦ μπορῶ νὰ σὰς πῶ: «Κυρία, βλέπετε στὰ πόδια σας ἕναν ἄνθρωπο ποὺ σὰς ὀφείλει τὴ ζωὴ... Εὐαρεστηθῆτε νὰ τὸν θεωρήσετε ὡς τὸν πιὸ ἀφωσιωμένο ὑπηρέτη σας...»

Ἡ Ἑλλεν σήκωσε τὸν Βάλτερ μὲ μιὰ κίνησι γεμάτη χάρι.

— Κυρία, ἐξακολούθησε ὁ ἱππότης, καταλαβαίνα ὅτι σὲς μεσολαβήσατε γιὰ μένα στὸν εὐγενὴ πατέρα σας... Μὰ πὼς;... Σὲ ποιους λόγους ὀφείλω τὴν εὐνοία τοῦ πολυτίμου αὐτοῦ ἐνδιαφέροντος;

— Σὰς τὸ εἶπα, ἱππότα!... Ἀγαποῦσα τὴ δυστυχισμένη σας Μαρία μὲ μὴ ἀγάπῃ ἀδελφῆς. Τὴν ἔβλεπα ν' ἀπελπίζεται, νὰ πεθαίνῃ ἀργὰ μὲ τὴ σκέψι ὅτι σὲς βρισκόσαστε στὴ φυλακὴ... Τότε λοιπόν πήγα στὸ Λονδίνο γιὰ νὰ μιλήσω στὸν πατέρα μου... καὶ γιὰ νὰ τοῦ κάνω μιὰ θλιτερὴ ἐξομολόγησι...

— Ὡ! ἔκανε ὁ Βάλτερ ἐνώνοντας τὰ χέρια του. Ὡστε ἡ Μαρία μ' ἔκλαιγε... μὲ συλλογιζόταν... Κι' ἐγὼ τὴν κατηγοροῦσα...

— Ἀλλοῖμονο! ἡ φτωχὴ μου φίλη μοῦ διηγήθηκε τὶς δικές ὑποφίες ποὺ μπόρεσατε νὰ συλλάβετε ἐναντίον της...

— Τιμωρήθηκα σκληρὰ γι' αὐτὸ! εἶπε μὲ φωνὴ βαθεῖα ὁ Βάλτερ. Ποτέ δὲν θὰ παρηγορηθῶ γιὰ τὰ σκληρὰ λόγια ποὺ μοῦ ἐξέφυγαν ὅταν, βλέποντας τὸ μυστηριώδες νήπιο, κατηγορήσα τὸ λότρευτό μου ἄγγελο...

— Ἰππότα, εἶπε τότε ἡ Ἑλλεν, τὰ φαινόμενα σας δικαιολογοῦσι, ἀλλοῖμονο! Καὶ ἂν ἐνδιαφέρθηκα τόσο γιὰ τὴν τύχη τῆς Μαρίας καὶ τὴ δική σας, ἂν ἔκανα ὅ,τι μποροῦσα γιὰ νὰ ἐπανορθώσω τὸ κακὸ, τὸ ἔκανα γιὰτί, χωρίς νὰ τὸ ξέρω καὶ νὰ τὸ θέλω, εἶμαι κι' ἐγὼ λίγο ὑπεύθυνη γιὰ τὶς συμφορές σας.

— Ὡ! τί θέλετε νὰ πῆτε;...

— Αὐτὸ τὸ παιδί, ἱππότα...

— Ὡ!... τὸ καταραμένο παιδί!... Λοιπόν, τελειώστε, κυρία!...

— Μὴν τὸ καταριάζετε αὐτὸ τὸ ἀγαπημένο κι' ἄθωο πλάσμα... Κιτὰχτε το...

Καὶ λέγοντας τὰ λόγια αὐτὰ, ἡ Ἑλλεν ἀνασήκωσε τὸ πέπλο τῆς μουσελίνας, ὁ ὁποῖος σκέπαζε τὴ μικροῦλα Μαργαρίτα.

Ὁ Βάλτερ ἔβλεπε μιὰ κραυγὴ...

— Τὸ παιδί!... Ὡ!... Τὸ παιδί!... Ἡ αἰτία δὲ τῶν συμφορῶν μας... Κατάρρα!

(Ἀκολουθεῖ)

Ο 2ος τόμος τῆς Οἰκογενείας μὲ τὸ ἀριστουργηματικὸ μυθιστορημα τοῦ Α. Ντελκάν «Τρελλὴ ἀπὸ ἀγάπη» δα κυκλοφορήσῃ

ΕΙΣ ΤΑΣ ΑΘΗΝΑΣ & ΠΕΙΡΑΙΑ ΤΗΝ 19 ΜΑΡΤΙΟΥ

ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΔΕΥΤΕΡΑ

ΕΤΟΣ Α'

Οἰκογένεια

ΤΟΜΟΣ 2

ΔΡΑΧ. 4

Τρελλὴ ἀπὸ ἀγάπη

ΤΟΥ ΑΝΤΩΝΕ ΝΤΕΛΚΑΝ

ΕΙΣ ΤΑΣ ΕΠΑΡΧΙΑΣ ΤΗΝ 26 ΜΑΡΤΙΟΥ

Τὸ πρῶτο τεῦχος τῆς Οἰκογενείας ἔγινεν ἀνάρπαστο εἰς τὰς Ἀθήνας καὶ τὸν Πειραιᾶ. Εἰς τὰς ἐπαρχίας οἱ ἀναγνώσται μας δύνανται νὰ τὸ προμηθευθοῦν ἀπὸ τὰ κατὰ τόπους ὑποπρακτορεῖα.

Η ΜΕΓΑΛΕΣ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΔΕΣ

Η ΜΑΛΙΜΠΡΑΝ

(Η άσύγκριτη καλλιτέχνης και υπέροχη γυναίκα, που πέθανε τραγικά σε ηλικία είκοσιοχτώ ετών, έπειτ' από μια ζωή γεμάτη θριάμβους και δόξα)

ΣΤΟ προηγούμενο φύλλο γράψαμε για μια μεγάλη άοιδό του παρελθόντος αιώνα, την 'Αδερίνα Πάτι. Σήμερα θα σας διηγηθούμε τη ζωή μιας άλλης εξ ίσου μεγάλης άοιδού, της Μαλιμπράν.

Η Μαρία Γκάρθια Μαλιμπράν, ένα έκλεκτο πλάσμα, το οποίο ύψησαν με υπερόχους στίχους μεγάλοι ποιητές, όπως ο Άλφρε ντε Μυσσέ και της οποίας η θεία φωνή γοήτευσε ολόκληρη την Ευρώπη και την 'Αμερική, ανατράφηκε πολύ σκληρά. Είχε ως καθηγητή στη μουσική τον πατέρα της, τον περίφημο τενόρο Μανουέλ Γκάρθια από τη Σεβίλλη. Ο τενόρος αυτός ήταν πραγματικός τύραννος για τους μαθητές των οποίων ανέλαμβανε τη μουσική μόρφωση, με την κόρη του γινόταν ακόμα χειρότερος. Δεν διστάζε να την χτυπάει αλύπητα, όταν η φτωχή Μαρία έβγαζε άσχημα μία νότα. Συχνά μάλιστα οι διαβάται της όδου Κοντέ στο Παρίσι, όπου κατοικούσε η οικογένεια Γκάρθια, ακούγοντας κραυγές και θρήνους ν' αντιχούν από το σπίτι τους, ρωτούσαν τους γείτονες τι συνέβαινε.

— Δεν είναι τίποτε, τους απαντούσαν εκείνοι. Ο τενόρος Γκάρθια κάνει... μάθημα μουσικής στην κόρη του.

Είπε δύσκολο να εξακριβωθεί κανείς — γράφει ένας βιογράφος της Μαλιμπράν, ο Μωρίς Μάγκρ — ποιά σχέσις μπορεί να υπάρχει μεταξύ του δαρσίσματος και του μαθήματος του τραγουδιού. Φαίνεται όμως πως ο περίφημος τενόρος Γκάρθια είχε τη γνώμη πως υπάρχει στενή σχέσις μεταξύ των δύο αυτών πραγμάτων, γιατί σε κάθε μάθημα ευλοφύρτωνε την κόρη τους.

Μά δεν ήταν αυτό μόνο. Η μικρούλα Μαρία έπρεπε να φροντίζει για το φαεινό του σπιτιού, να μαγειρεύει, να φωνάζει, να σκουπίζει, να πλένει κ.τ.λ.

Μά τί σημασία είχαν όλ' αυτά; Η φωνή της ιδιοφυίας της της έλεγε μέσα της να κάνει υπομονή... 'Ισως αισθανόταν — αν και μικρό κοριτσάκι ακόμα — ότι χρειάζεται αυστηρά πειθαρχία για να γίνει κανείς ένδοξος. Γι' αυτό μάλιστα δεν μνησικαχέσε ποτέ έναντιον του θασανιστού της, του πατέρα της, ο οποίος ήταν ένας μεγάλος καλλιτέχνης και, μαντεύοντας γρήγορα τα εξαιρετικά φωνητικά χαρίσματα της κόρης του, ήθελε να τα καλλιεργήσει με κάθε τρόπο.

Από πολύ μικρή ακόμα, η Μαρία Γκάρθια έφυγε με τους γονείς της για την 'Ιταλία, όπου έμελλε να ντεμπούτάρη σε ηλικία έφτα χρόνων στο ρόλο ενός παιδιού στο έργο «'Αγνή» στο Δημοτικό Θέατρο της Νεαπόλεως.

Όσοστο το πραγματικό ντεμπούτο της έγινε στο Βασιλικό Θέατρο του Λονδίνου στο ρόλο της Ροζίνας στον «Κουρέα της Σεβίλλης» του Ροσσίνι. Η Μαρία σημείωσε στο έργο αυτό πραγματικό θρίαμβο.

Από την 'Αγγλία, οι Γκάρθια έφυγαν για την 'Αμερική, όπου οι «οικογενειακοί» τους θρίαμβοι διαδεχόντουσαν ο ένας τον άλλο. Οι Γκάρθια, πράγματι, ήταν όλοι καλλιτέχνες του μελοδράματος. Η μητέρα, ο πατέρας και τα παιδιά άποτελούσαν ολόκληρο θίασο και μπορούσαν να παίξουν μόνοι τους τον «Κουρέα της Σεβίλλης». Ο Ροσσίνι μάλιστα είχε δημιουργήσει το ρόλο του κόμματος 'Αλμαθίθα στον «Κουρέα» ειδικώς για τον πατέρα Γκάρθια, ο οποίος ήταν άσύγκριτος σ' αυτόν.

Ετσι τα πράγματα πήγαιναν περίφημα για την οικογένεια, όταν ένα καλό πρωί, ο τρομερός πατέρας έμαθε ότι κάποιος σαρανταπεντάρης τραπεζίτης, ο Μαλιμπράν, τριγύριζε την κόρη του κ' ήθελε να την παντρευτεί κι' ότι κ' η ίδια



Η Μαλιμπράν

αθώα και γενναϊόδωρη Μαρία δεν ήθελε να πιστέψει σ' αυτήν την έκμεταλλευσι. Μά όταν άνοιξε επιτέλους τα μάτια της άποφάσισε να έγκραταλείψη τη Νέα 'Υόρκη και το σύζυγό της και να πάει μόνη της στο Παρίσι.

Στο Παρίσι την περίμεναν οι μεγαλύτεροι θρίαμβοι. Ήταν όμως τόσο αγαθή, είχε τόσο ευγενική ψυχή, ώστε έστειλε ένα μέρος των κερδών της στο μακρινό σύζυγό της. Ένα άλλο μεγάλο μέρος το μοίραζε στους φτωχούς. Κάποτε που ο τραπεζίτης της την παρατήρησε ότι σκόρπιζε άφειδώς τα λεπτά της χωρίς να συλλογίζεται το μέλλον κι' ότι ολόκληρο το χειμώνα δεν είχε πάει να κάνει ούτε μία κατάθεση, η υπέροχη εκείνη καλλιτέχνης του είπε απλά:

— Έκανε τόσο κρύο το φτεινό χειμώνα!

Στο τέλος όμως άηδίασε τον άχόρταγο σύζυγό της, ο οποίος τα χρήματά που του έστελνε τα σκόρπιζε στα γλυνία κι' άποφάσισε να ζητήσει διαζύγιο. Ποτέ άλλωστε δεν είχε νοιώσει έρωτα γι' αυτόν. Τον είχε αγαπήσει με την αγάπη μιας κόρης προς τον πατέρα της.

Τον έρωτα η Μαρία τον γνώρισε κατά τη διαμονή της στις Βρυξέλλες το 1829, όπου είχε πάει να δώσει μερικές παραστάσεις. Εκεί γνώρισε τον νεαρό βιολίστα και συνθέτη με μεγάλο ταλέντο Σάρλ ντε Μπεριό, ο οποίος ήταν ο μόνος μεγάλος έρωτας της ζωής της. Επειτα από πολλές δυσκολίες, γιατί παρουσιάστηκαν πολλά και μεγάλα εμπόδια ως δτου να πάρη το διαζύγιο της, τον παντρεύτηκε ύστερ' από έφτα χρόνια.

Το μεγάλο όνειρο της ζωής της είχε



Ο περίφημος Βέλγος βιολίστας Σάρλ ντε Μπεριό, ο σύζυγος της Μαλιμπράν.

δεν έβλεπε άσχημα το συνοικέσιο αυτό.

Τό τί έγινε τότε, δεν περιγράφεται. Ή σκηνές μεταξύ πατέρα και κόρης ήταν καθημερινές μέσα στο σπίτι. Του πατέρα ή κ. Γκάρθια, που ήταν ένας άγγελος καλωσύνης, παραπαούσε να καθουαχάση τα πνεύματα.

Σχετικό με τις σκηνές αυτές και με τον τρόπο που ο Γκάρθια προκαλούσε στην κόρη του, είναι και το ακόλουθο ανέκδοτο: Ένα θράδυ έπαιζαν κ' οι δυο στον «Οθέλλο», η Μαρία στο ρόλο της Δισδαμόνας κι' ο πατέρας στο ρόλο του 'Οθέλλου. Τη στιγμή του φόνου, η Μαρία είδε τον πατέρα της να προχωρή προς αυτήν κρατώντας όχι το ακίνδυνο χαρτονένιο θεατρικό έγχειρίδιο που χρησιμοποιούσε συνήθως, μά έν' αληθινό μαχαίρι. Ξετρελλαμένη απ' τον τρόπο της η Μαρία άρχισε να φωνάζει:

— Per Dio, no me mate! (Για το Θεό, μη με σκοτώνεις!)

Στην πραγματικότητα, ο Γκάρθια κάθε άλλο παρά ένα τέτοιο άπασιτο σχέδιο είχε: 'Απλούστατα, το χαρτονένιο έγχειρίδιο του θεάτρου είχε σπάσει και το είχε αντικαταστήσει με το δικό του. Το ανέκδοτο όμως δίνει μία ιδέα του τρόμου που ένέπνευε στην κόρη του.

Όσοστο, ο Γκάρθια άναγκασάσε στο τέλος να δώσει τη συγκατάθεσή του στο γάμο της κόρης του με τον τραπεζίτη Μαλιμπράν. Όπως όμως άπεδείχθη πολύ γρήγορα, ο τενόρος αυτός, ο οποίος, παρά το θιασο χαρακτήρα του, λάτρευε την κόρη του, είχε δική. Ο τραπεζίτης χρεώκόπησε κι' έχασε, όχι μόνο την περιουσία του, αλλά και την προίκα της Μαρίας. Άρχισε κατόπιν να σκορπίζει στα γλυνία όλα τα χρήματα που εκείνη κέρδιζε και που της τα έπαιρνε, έκμεταλλευόμενος την αγάπη της. Στην άρχή, η

ΤΑ ΕΚΤΑΚΤΑ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» ΤΟΥ Κ. ΝΙΚ. ΤΣΕΛΕΜΕΝΤΕ ΤΑ ΤΟΠΙΚΑ ΜΑΣ ΦΑΓΗΤΑ

ΚΑΤΑΣΚΕΥΗ ΛΑΚΕΡΔΑΣ

Αυτήν την εποχή που κάνει κρύο και μάλιστα τις ημέρες που είναι βορρῆς, είναι κατάλληλος ο καιρός για να γίνεται η λακέρδα. Το ψάρι που γίνεται καλή λακέρδα, λέγεται τ ο ρ ι κ ι και είναι γνωστότατο εις όλους τους ψαράδες της αγοράς. Το τεμαχίζουν δε οι ίδιοι άμα τους ζητηθή να το κόψουν και δεν άπομένει παρά να γίνει το πλύσιμο κατόπιν στο σπίτι και το πάζτωμά τους.

Το πλύσιμο πρέπει να γίνει με άφθονο κρύο νερό για να φύγη όλο το αίμα. 'Επίσης με μία σακοράφα κι' ένα καρφί δουλεύεται μέσα για να λυώση και να βγῇ με το πλύσιμο όλο το μεδούλι της ραχοκοκκαλιάς. Τότε, άμα στραγγίσει από τα νερά, άραδιάζουν τα κομμάτια άπάνω σε σανίδι και τα άλατίζουν με μπόλικο άλάτι ψιλό, ώστε να γίνει ένα στρώμα μισό ποντο άλάτι απ' έπάνω. Αφήνεται έτσι σε κατάλληλο μέρος να στραγγίσει τα υγρά επί μία ημέρα. Τότε έχουν σαλαμούρα έτοιμη με άλάτι λωμένο, την δοκιμάζουν αν είναι άρκετά δυνατή, θάζοντας ένα αυγό μέσα. Άμα το αυγό πλέη έπάνω ώστε να εξέχη απ' το νερό όσο κι' ο κύκλος ενός ταλήρου, τότε είναι έτοιμη η σαλαμούρα. Βάζουν λοιπόν τα κομμάτια της λακέρδας σε πηλίνο θάλο ή θαρελάκι κατά στρώσεις και χύνουν τη σαλαμούρα ώστε να τα σκεπάσει 'ε' πλως και θάζουν απ' έπάνω θάρη από πέτρες ή τούβλα καθαρά, ώστε να πιέζονται άρκετά. Αφήνεται δε έτσι εις μέρος πολύ ψυχρό και μετά 10 — 12 ημέρες είναι έτοιμη δια φάγωμα.

ΚΟΛΟΚΥΘΑΚΙΑ ΜΕ ΑΥΓΑ ΚΑΙ ΝΤΟΜΑΤΕΣ

Κόπτουμε τα κολοκυθάκια στογγυλά, κοκκινίζουμε ένα κρεμμυδάκι με λάδι, ρίχνουμε μέσα τα κολοκυθάκια και την ντομάτα και όταν είναι έτοιμα, σπάζουμε σε ένα πιάτο άνάλογα αυγά, τα χτυπούμε με ένα πηρούνι να ένωθούν οι κρόκοι με το άσπραδι, ρίχνουμε λίγο άλάτι και τα ρίχνουμε στα κολοκυθάκια, χωρίς να τα άνακατέψουμε. Άμα άρχίσουν να πήζουν, τα άνακατεύουμε και άμα ψηθῇ το αυγό, το κατεβάζουμε. Έτσι το αυγό μένει κομμάτια-κομμάτια. Το ίδιο γίνεται και με τις ντομάτες: Τις ξεφλουδίζουμε, θγάζουμε τους σπόρους, τις κόβουμε μεγάλα κομμάτια και τις ψήνουμε. Άμα ψηθούν ρίχνουμε και τα αυγά.

ΣΠΑΝΑΚΙ ΜΕ ΑΥΓΑ

Βράζουμε το σπανάκι, ξανθίζουμε ένα κρεμμυδάκι με λάδι και ρίχνουμε μέσα το σπανάκι με την ντομάτα. Άμα πάρη έθρασι ρίχνουμε και τα αυγά χτυπημένα. Όπως στα κολοκυθάκια.

ΚΟΛΟΚΥΘΙΑ ΜΕ ΜΥΖΗΘΡΑ ΜΠΟΥΡΕΚΙ

Κόβουμε τα κολοκυθάκια πολύ λεπτές φέτες, τα άφήνουμε να στραγγίσουν καλά, τα άλατίζουμε, θουτυρώνουμε ένα ταψί, άνοίγουμε φύλλο λεπτό, θάζουμε δυό-τρεις στρώσεις στο ταψί, θάζουμε μία στρώσι κολοκυθία, μία στρώσι αυγά και έξακολουθούμε ως που να γεμίση το ταψί. Βάζουμε από πάνω δυό-τρεις σειρές φύλλα, τα ελαίψουμε με θούτυρο, τα χαράζουμε μπακλαβωτά και το στέλνουμε στο φούρνο. Στη μυζήθρα άμα θέλουμε ρίχνουμε και αυγά.

ΝΙΚ. ΤΣΕΛΕΜΕΝΤΕΣ

ΑΣΤΕΙΑ

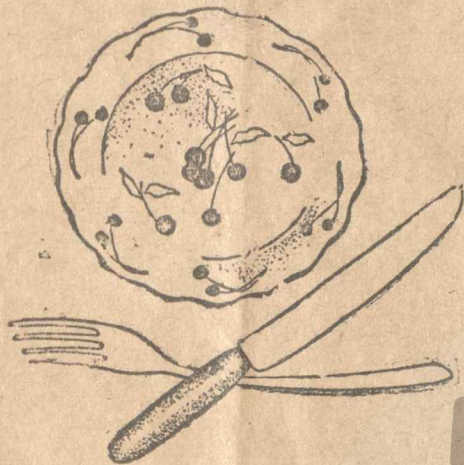
ΤΑ ΕΞΥΠΝΑ ΚΑΙ ΤΑ ΚΟΥΤΑ

Στο χορό. Κάποιος άπρσεκτος πάτησε την ουρά του φορέματος της κυρίας.

Η Κυρία.— Στραβέ, μπουφο, μαγκούφη, άκαμάτη!

Ο Κύριος.— Κυρία μου!

Η Κυρία.— Άχ! παρντόν... Νόμισα πως ήταν ο άντρας μου...



ΠΕΖΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΑΦΙΕΡΩΣΙ

Σου φέρνω άπόψε ρόδα' πλήθος ρόδα' πόσο κοπίασα, Θε μου, να στα φέρω! τα χέρια μου είν' έτοιμ' μικρά, και υπάρχουν τόσα ρόδα...

Είπε λυπημένα, σαν και μένα. Σου άκόμω την ώρα που θαίλει ο ήλιος, σ' ένα μεγάλο κήπο μουσικό — τον κήπο που δε γνώρισε ποτέ σου, γιατί και δεν τον ζήτησες ποτέ σου...

Είν' ένας κήπος τόσο μακρινός, που δε μπορεί ο καθένας να τον εύρη' για να τον θρη, πρέπει να τον ζητήση' και μήτε μου τον έδειξε κανένας: έγώ όμως θρηκα το στρατί, και πήγα.

Πήγα μονάχα να σου κόψω ρόδα. Και τώρα να, στα φέρνω, είναι δικά σου...

Κανείς, κανείς στον κόσμο, σε κανένα, δεν έφερε ποτέ του τόσα ρόδα...

Φύλαξέ τα τώρα, η πέταξέ τα. Μονάχα ο κόπος να στα φέρω, Θε μου, — ο κόπος να στα έρω, και να στα φέρω!

Επόμενο απ' αυτόν και να πεθάνω...

Άν όμως πειά κι' άπόψε δεν πεθάνω, αύριο θα σου φέρω πιο πολλά.

ΝΑΠΟΛ. ΛΑΠΑΘΙΩΤΗΣ

Μόνον το «ΜΠΟΥΚΕΤΟ» άγοράζει, εις άπολύτως ίκανοποιητικές τιμές, παλαιά βιβλία, έφημερίδας και περιοδικά, από το 1900, διάφορα φυλλάδια, παλιές φωτογραφίες, εικόνες, έγγραφα κ.τ.λ. Πληροφορία: Γραφεία «Μπουκέτο», Γερμανού Παλαιών Πατρών 5, Κήπος Ελαιομύλωνος, 3—9 μ. μ. καθ' έκάστην και τας Κυριακάς.



ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΜΑ ΤΟΥ ΓΟΥΪΛΝΤΕΡ

ΤΟΥ ΜΠΡΑΝΤΟΝ ΦΛΕΜΙΝΓΚ

Οι δυο άντρες βρισκόντουσαν δ' ένας απέναντι στον άλλο. Ο ΓουΪλντερ, κατάχλωμος, έσφιγγε νευρικά με τα δάχτυλά του, τα ξύλα της πολυθρόνας του. Ο Ένσορ, νωχελικά ξαπλωμένος, κάπνιζε, μα τα μάτια του δεν άφηναν ούτε στιγμή το γεμάτο αγωνία πρόσωπο του συνομιλητού του.

— Πρέπει να πάρης την απόφασί σου, είπε ψυχρά. Ο ΓουΪλντερ ούτε κουνήθηκε. Ο Ένσορ, απλώνοντας το χέρι του προς το μικρό τραπέζι που ήταν μπροστά του, πήρε το ποτήρι του και είπε:

— Σου δίνω τρακόσες λίρες και προθεσμία τριών ημερών για να φύγης από την Αγγλία.

Κι' εξακολούθησε με τον ίδιο τόνο:

— Δεν θα σου δώσω ούτε μια πεντάρα, ούτε μια ώρα πιά πολύ! Τρακόσιες λίρες και την έλευθερία... Εκτός αν προτιμάς μερικά χρόνια φυλακή...

Άφησε το ποτήρι του και αφού σηκώθηκε απότομα, φώναξε ανυπόμονα:

— Λοιπόν, τί αποφασίζεις;

— Τρακόσες λίρες... τη στιγμή που έβαλα τόσες χιλιάδες στη δουλειά! Έκανε πικρά ο ΓουΪλντερ. Ωραία αντίληψη έχεις περί δικαιοσύνης, Τζώρτζ Ένσορ.

Αυτοί είνε οι όροι μου, είπε ξερά ο άλλος. Δεν θα συζητήσω περισσότερο.

Χρησιμοποιείς αυτή την πρόφασι για να μ' απομακρύνεις και να κρατήσεις για τόν εαυτό σου τα κεφάλαιά μου!

— Όλα πληρώνονται! απάντησε ο Ένσορ. Νομίζω μάλιστα ότι σου φέρομαι με μεγάλη επιεικεία. Γιατί, όχι μόνο πρόδωσες την εμπιστοσύνη μου ως συνεταίρος μου, μα και χρησιμοποίησες συχνά για λογαριασμό σου — για να μη χρησιμοποιήσω άλλη λέξη βαρύτερη — τα χρήματα που είχαν καταθέσει οι μέτοχοι.

— Μα κ' η δικές σου ενέργειες δεν είνε καθόλου ανεπιλήπτες, μουρμούρισε ο ΓουΪλντερ.

— Ίσως, απάντησε ειρωνικά ο Ένσορ. Μα εγώ στάθηκα αρκετά εξυπνος για να μη με τασκώση ποτέ ο νόμος, μα εσύ, σαν ανόητος που είσαι, έκανες το αντίθετο. Αυτή είνε η διαφορά!

— Σου είπα και πρίν, έκανε ίκετευτικά ο ΓουΪλντερ, ότι θα επιστρέψω ως την τελευταία πεντάρα δσα πήρα από ξε μηνών.

Ο Ένσορ, ο οποίος είχε ξανακαθήσει, σηκώθηκε πάλι. — Ξέρεις την απάντησή μου: αρνούμαι! Σου απαγορεύω να ξαναπατήσεις το πόδι σου στο γραφείο και να έχεις οποιαδήποτε σχέση με την εταιρία. Είχα την καλωσύνη να σ' αφήσω να διαλέξης μεταξύ των δρων που σου έθεσα και της φυλακής. Αποφάσισε!

Μιλώντας, διευθύνθηκε προς τη μεγάλη πόρτα που άνοιγε προς τον κήπο και κύτταξε μέσ' στο σκοτάδι.

Το σπίτι ήταν περιτοιχισμένο από δέντρα, των οποίων ή ψηλές σιλουέττες ξεχώριζαν θαμπά στον ουρανό που τον φωτίζαν τα φώτα της πόλεως. Τα φυλλώματά τους αποτελούσαν ένα πυκνό τείχος που έπνιγε όλους τους θορύβους του δρόμου, ο οποίος ωστόσο ήταν κοντά. Μια βαθειά γαλήνη απλωνόταν στον κήπο.

— Επαψε ή βροχή, είπε ο Ένσορ.

Και, γυρίζοντας προς τον ΓουΪλντερ, επρόσθεσε:

— Θα περιμένω πέντε λεπτά ακόμα την απάντησή. Στις δέκα έχω έδω ραντεβού με κάποιον.

— Με μια γυναίκα, χωρίς άλλο, έκανε σαρκαστικά ο ΓουΪλντερ.

Ο Ένσορ χαμογέλασε μοχθηρά και του απάντησε:

— Εμάντεψες σωστά! Πρόκειται για μια ωμορφη γυναίκα που θα γίνει δική μου γιατί φέρθηκε ανόητα όπως εσύ κι' έτσι την κρατάω τώρα στα χέρια μου. Φοβάμαι μάλιστα ότι στην άρχή ή συνομιλία μας δεν θα πάει καλά, μα στο τέλος όλα θα κανονιστούν. Την κρατάω στα

χέρια μου, σου είπα.

Απότομα, το χλωμό πρόσωπο του ΓουΪλντερ άλλαξε εμφάνιση. Το βλέμμα του έγινε ξαφνικά ζωηρό κάτω απ' τα πυκνά του βλέφαρα. Μα ο Ένσορ, που ξαναγέμισε έκπληξη τη στιγμή το ποτήρι του, δεν πρόσεξε τίποτε.

— Γι' αυτό λοιπόν έδωσες απόψε άδεια σ' όλους του τας υπηρέτες; είπε άργά ο ΓουΪλντερ. Θέλεις να έχεις το πεδίο ελεύθερο για τη... συνομιλία σου μ' αυτή την ωραία γυναίκα!

— Ο θυμός έβαψε κόκκινο το πρόσωπο του Ένσορ.

— Θα σε παρακαλέσω ν' αφήσης ήσυχες τις ιδιοτιμίες μου υποθέσεις! είπε απότομα. Έχεις άλλωστε αρκετά ν' ασχοληθής με τις δικές σου!

— Θα ήθελα να ξέρω τί την εξαναγκάζει τη γυναίκα αυτή ναρθή εδώ σε μια τόσο προχωρημένη ώρα, εξακολούθησε ο ΓουΪλντερ σαν να μην άκουσε τα λόγια του.

Ο Ένσορ του έριξε ένα σκληρό κι' απειλητικό βλέμμα.

— Μεταβάλλω τους όρους μου, είπε. Σου δίνω τώρα δισκοσιές λίρες αντί για τριακόσιες που σου έδινα πρίν, κι' εγώ νός λεπτό προθεσμία για ν' αποφασίσης.

Και γυρίζοντας του τις πλάτες, γέμισε ακόμα ένα ποτήρι ούισκυ.

Πίσω του, μια βαθειά ρυτίδα μίσους χαράχτηκε στο μέτωπο του ΓουΪλντερ. Η γροθιά του σφίχτηκε τόσο ώστε ή φλέβες φούσκωσαν πάνω απ' την επιδερμίδα. Σ' ένα τραπέζι, δίπλα του, ανάμεσα σε διάφορα ανατολίτικα κομμητεχνήματα, βρισκόταν ένα μεγάλο μαχαίρι με μυτερή λάμα.

Κι' άξαφνα, απλώνοντας το χέρι του, άρπαξε το μαχαίρι απ' τη λαθή. Ο ανάλαφρος όμως θορύβος του μετάλλου πάνω στο ξύλο του τραπεζιού έκανε τον Ένσορ ν' ανασπδήση και να γυρίση πίσω.

Είδε τότε την πελιδνή όψη του ΓουΪλντερ... και το θυμόμένο μαχαίρι!

— Είσαι τρελλός! φώναξε. Άφησε αυτό το μαχαίρι!

Και συγχρόνως τραβήχτηκε πίσω τρομαγμένος, απλώνοντας τα χέρια του για ν' αποκρούση το χτύπημα.

Μα ήταν πολύ άργα... Το μαχαίρι κατέθηκε ορμητικά...

Χωρίς να βγάλη μια κραυγή, ο Ένσορ σωριάστηκε στο δάπεδο μ' έναν υπόκοφο θόρυβο.

Για μια στιγμή, ο ΓουΪλντερ, ακίνητος, κύτταξε τον άνθρωπο που είχε σκοτώσει.

Το μαχαίρι είχε μείνει στην πληγή. Μονάχα ή λαθή του έξειχε από το βαρύ πτώμα. Μια πλατειά κηλίδα κόκκινη απλωνόταν στον τάπητα.

Ο ΓουΪλντερ ανωρθώθηκε. Έφερε στο μέτωπό του το χέρι του που έτρεμε λίγο. Δεν αισθανόταν ωστόσο ούτε μετάνοια, ούτε τύψη, μα μόνο λίγη κατάπληξη. Ο Ένσορ ήταν νεκρός, κι' αυτός, ο Ρίτσαρντ ΓουΪλντερ, τον είχε σκοτώσει...

Μα δεν έφταιγε γι' αυτό ο Ένσορ ο ίδιος;... Δεν τον είχε ξαναγκάσει να το κάνει αυτό με τους απαράδεκτους όρους που ήθελε να του επιβάλει;... Ποιός; Ο Ένσορ, που δεν ήταν καθόλου πιο τίμιος απ' αυτόν...

Στο κάτω-κάτω, ήταν καλύτερα έτσι. Κι' ένοιωσε κάποια περηφάνεια γιατί είχε βρή το κουράγιο να φτάσει εκεί... Ο Ένσορ ήταν ο μόνος άνθρωπος στον κόσμο, που ήξερε τα μυστικά του κι' ο Ένσορ είχε πεθάνει... Τι είχε να φοβηθ; Την τιμωρία του έγκλημάτος του; Καθόλου, γιατί δεν θ' άφηνε να τον πιάσουν.

Κύτταξε την ώρα στο έκκρεμές, επάνω στο τζάκι... Ήταν δέκα παρά πέντε. Σε πέντε λεπτά, αυτή ή γυναίκα θαρχόταν...

Όλη ή ψυχραιμία του είχε ξαναγυρίσει. Κύτταξε με προσοχή γύρω του. Μερικές λεπτομέρειες απέδεικναν την είσοδό του σ' αυτό το δωμάτιο. Έσπρωξε την πολυθρόνα

που είχε καθήσει στη συνηθισμένη της θέσι και ταχτοποιήσει τα μαξιλάριά της. Έπειτα, βγάζοντας το μαντίλι του από την τσέπη του, σκούπισε τη λαθή του έγχειριδίου, χωρίς ωστόσο να το αποσπάση από την πληγή. Σκούπισε κατόπιν με τον ίδιο τρόπο, ότι είχε έγγισει.

Σε πολλά έγκληματα, φτάνει ένα τόσο δα πραγματάκι για ν' αποκαλύψη τον έγκληματία. Μα ο ΓουΪλντερ δεν ήθελε να πιαστή τόσο ανόητα. Πίσω του, τίποτε δεν θάμνε που ν' απέδεικνε την έπισκεψή του στον Ένσορ εκείνο το βράδυ. Τίποτε...

Τη στιγμή που έτοιμαζόταν ν' αφήση το δωμάτιο, γύρισε κι' έριξε μια τελευταία εξεταστική ματιά πίσω του. Όλα ήταν εν τάξει. Τίποτε δεν είχε ξεχάσει... Τίποτε δεν θ' απέδεικνε το πέρασμά του από κεί μέσα.

Πρίν γυρίση το πόμολο της πόρτας, έλαβε την προφύλαξη να τυλίξη το χέρι του μ' ένα μαντίλι και, χωρίς ν' ανάψη φώς στο χώλ, πήγε και πήρε το καπέλλο του από το τραπέζι, όπου το είχε αφήσει.

Έπειτα, με την ίδια πάντα φροντίδα, άνοιξε την έξοδο και τέντωσε το αυτί του. Ο κήπος ήταν πάντοτε σιωπηλός. Ο ΓουΪλντερ βγήκε έξω και ξανάκλεισε την πόρτα πίσω του.

Πλαστρώντας κατά μήκος των τοίχων, έκανε το γύρο του σπιτιού και διευθύνθηκε προς το γκαράζ, όπου είχε αφήσει το αυτοκίνητό του. Εκεί, βεβαιώθηκε ότι στο μέρος που βρισκόταν το αμάξι, κανένας δεν μπορούσε να το έχει δη και, ξαναγυρίζοντας, κρύφτηκε σ' ένα σιδεντρο, κοντά στα φωτισμένα πάντα παράθυρα της βιβλιοθήκης, όπου είχε γίνει το δράμα. Το σχέδιό του ήταν βέβαια τολμηρό. Μα τί είχε να φοβηθ; αφού ήταν βέβαιος ότι δεν είχε αφήσει πίσω του κανένα ίχνος που θα μπορούσε να τον προδώση;

Δεν περίμενε πολλή ώρα. Σε λίγο, ή άμμος της δεντροστοιχίας έτριξε κάτω από τ' ανάλαφρα βήματα μιας νέας γυναίκας. Ο ΓουΪλντερ την είδε να πλησιάζη στη μεγάλη πόρτα της βιβλιοθήκης που έβλεπε, προς τον κήπο και να μπαίνει μέσα.

Τότε, σαν μια σκιά, βγήκε έξω στο δρόμο και με γρήγορα και μεγάλα βήματα, διευθύνθηκε προς το γειτονικό τμήμα.

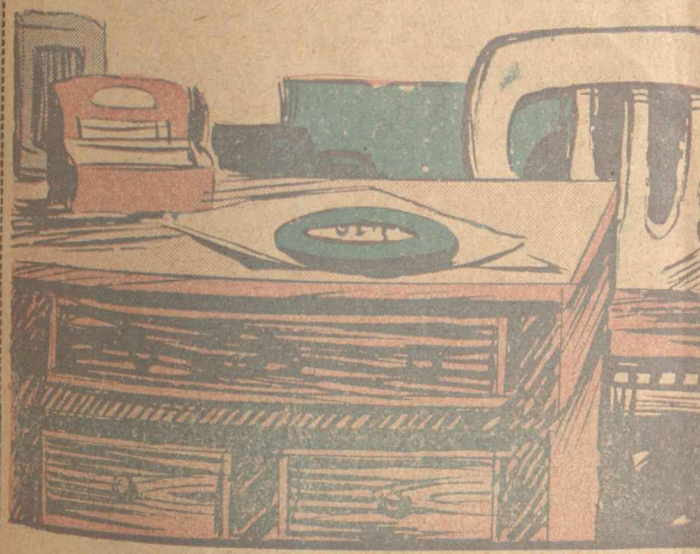
Βρήκε τον επιθεωρητή της υπηρεσίας να γευματίζει λιτά στο γραφείο του μ' ένα σαντουίτς και μ' ένα φλυτζάνι καφέ. Μα μόλις είδε τον ΓουΪλντερ να μπαίνει μέσα, ο αστυνομικός σηκώθηκε κι' έσπευσε να τον ρωτήσει:

— Τι συμβαίνει, κύριε; Σε τί μπορώ να σάς εξυπηρετήσω;

— Κύριε επιθεωρητά, του απάντησε ο ΓουΪλντερ με ύφος γεμάτο αγωνία, φοβάμαι ότι κάποιο δυστύχημα συνέβη στο σπίτι του κ. Ένσορ. Είχα ραντεβού απόψε μαζί του στις 10, μα χτύπησα πολλές φορές την πόρτα, χωρίς να μου απαντήσει. Κανένα παράθυρο δεν είνε φωτισμένο και το σπίτι είν' εντελώς σιωπηλό...

Στάθηκε μια στιγμή κι' έπειτα εξακολούθησε:

— Τ' όνομά μου είνε Ρίτσαρντ ΓουΪλντερ κ' είμαι συνεταίρος του κ. Ένσορ. Είχαμε να συζητήσουμε απόψε για ζή-



— Είσαι τρελλός! φώναξε ο Ένσορ. Άφησε αυτό το μαχαίρι!

τήματα πολύ σπουδαία κι' ούτε μπορώ να φανταστώ πως ο κ. Ένσορ έχασε το ραντεβού μας. Έξ' άλλου, κι' αυτό να συνέβαινε, θα μου άνοιγαν οι υπηρέτες του. Αυτή ή σιωπή μ' ανησυχεί. Θα είχατε την καλωσύνη να στείλετε κανέναν ύφιστάμενό σας μαζί μου για να δούμε τί συμβαίνει;...

Ο αστυνομικός επιθεωρητής πήρε το καπέλλο του.

— Έρχομαι μαζί σας, κύριε. Ξέρω τόν κ. Ένσορ.

Βγήκαν έξω και σε λίγο έφτασαν μπρός στο μεγάλο σπίτι που, μέσα στη νύχτα, φαινόταν εξαιρετικά πένθιμο.

Ο επιθεωρητής χτύπησε κι' έπειδή κανένας δεν του απάντησε, έσπρωξε με δύναμη την πόρτα. Κολλώντας κατόπιν το αυτί του στο άνοιγμα της τρύπας του γραμματοκιβωτίου, άφογκράστηκε. Κανένας θορύβος.

— Δεν μου άρέσει αυτή ή σιωπή, μουρμούρισε μέσ' απ' τα δόντια του. Χτύπησε πάλι.

— Τί μπορεί να συνέβη στους υπηρέτες; μουρμούρισε ο ΓουΪλντερ. Υπήρχαν πάντα τρεις μέσ' στο σπίτι.

Ο αστυνομικός γύρισε προς αυτόν και του απάντησε:

— Θα κάνουμε το γύρο του σπιτιού.

— Θα κάνουμε το γύρο του σπιτιού.

— Θα κάνουμε το γύρο του σπιτιού.

— Θα κάνουμε το γύρο του σπιτιού.

— Θα κάνουμε το γύρο του σπιτιού.

— Θα κάνουμε το γύρο του σπιτιού.

— Θα κάνουμε το γύρο του σπιτιού.

— Θα κάνουμε το γύρο του σπιτιού.

— Θα κάνουμε το γύρο του σπιτιού.

— Θα κάνουμε το γύρο του σπιτιού.

— Θα κάνουμε το γύρο του σπιτιού.

— Θα κάνουμε το γύρο του σπιτιού.

— Θα κάνουμε το γύρο του σπιτιού.

— Θα κάνουμε το γύρο του σπιτιού.

— Θα κάνουμε το γύρο του σπιτιού.

— Θα κάνουμε το γύρο του σπιτιού.

— Θα κάνουμε το γύρο του σπιτιού.

— Θα κάνουμε το γύρο του σπιτιού.

— Θα κάνουμε το γύρο του σπιτιού.

— Θα κάνουμε το γύρο του σπιτιού.

— Θα κάνουμε το γύρο του σπιτιού.

— Θα κάνουμε το γύρο του σπιτιού.

— Θα κάνουμε το γύρο του σπιτιού.

"Ολ' αυτά μοι φαίνονται παράδοξα...

"Ακολούθησαν τη δειντροστοιχία που έκανε το γύρο του σπιτιού.

— Υπάρχει φως στη βιβλιοθήκη, μουρμούρισε ξαφνα ο Γουίλντερ. Καί η πόρτα της είναι ανοιχτή.

"Ο αστυνομικός του έγενεψε να σωπάσει... Πατώντας στίς μύτες των παπουτσιών τους, πλησίασαν στην πόρτα και κύτταξαν.

Το ντιβάνι και μία πολυθρόνα τους έκρυβαν το πτώμα, μά είδαν καθαρά μία νέα γυναίκα που, όρθια μπρός στο γραφείο, έψαχνε μ' αγωνία τα συρτάρια του. Τα χτυπήματα που είχε ακούσει πρό όλγλου κάτω στην πόρτα, την είχαν ξετρελλάνει. Τά χέρια της έτρεμαν καθώς ψαχούλευε τά χαρτιά.

Κάθε τόσο σταματούσε για ν' άφογκραστή και, όταν κυττούσε προς τό μέρος του ντιβανιού, οι δυο άντρες την έβλεπαν ν' ανατριχιάζει.

Φορούσε ένα μαύρο μαντώ κι' ένα καπελλάκι του ίδιου χρώματος. Παρ' όλη τη χλωμάδα των χαρακτηριστικών της φαινόταν εξαιρετικά ώραια.

Απότομα, ο αστυνομικός επιθεωρητής μπήκε μέσα στη βιβλιοθήκη. Ο Γουίλντερ τον άκολουθησε.

"Η νέα γυναίκα έβγαλε μία κραυγή και τραβήχτηκε πίσω, κυττάζοντας τους δυο άντρες με τρόμο.

— Τι θέλετε; τραύλισε λαχανιασμένη.

Πριν ο αστυνομικός προφτάση ν' άπάντηση, ο Γουίλντερ φώναξε:

— Κύριε επιθεωρητά, κυττάχτε!.. Ο "Ένσορ σκοτωμένος!..

"Ο αστυνομικός πλησίασε. Κύτταξε τό νεκρό. Κι' έπειτα τό αναστατωμένο πρόσωπο της γυναίκας.

— Ξέρω τί μοι μένει να κάνω, είπε ψυχρά.

Και γυρίζοντας, πήγε κι' έκλεισε προσεχτικά την πόρτα.

"Ο Γουίλντερ έσκυψε πάνω απ' τον "Ένσορ κι' έπειτα, σηκώνοντας τό κεφάλι του, είπε με φωνή στριγγή:

— Ενε νεκρός!

"Εμεινε μία στιγμή σαν αποθλακωμένος κι' έπειτα ψιθύρισε:

— Φτωχέ μου φιλε! Είνε τρομερό!

Και βαδίζοντας προς τη νέα γυναίκα, της φώναξε κατ'άμουτρα:

— Μά επιτέλους, γιατί κάνατε μία τέτοια φρικαλεότητα;

— Δεν τόν έσκότωσα εγώ! φώναξε' έκείνη με λάμψεις τρέλλας μέσα στα μάτια της. Δεν τόν έσκότωσα εγώ...

"Ο Γουίλντερ σήκωσε τους ώμους του και άπάντησε:

— Όλα αποδεικνύουν τό αντίθετο.

— Σας λέω ότι δεν τόν έσκότωσα! φώναζε η νέα γυναίκα, ένώνοντας μ' άπελπισία τά χέρια της. Σας όρκίζομαι!

"Ηταν έσπλωμένος εκεί, όταν μπήκα μέσα.

— Γιατί ψάχνετε τά χαρτιά του; ρώτησε ο αστυνομικός.

"Ελπίζω ότι δεν θα θελήσετε να τό άρνηθήτε κι' αυτό.

Με τό ένα της χέρι, η νέα γυναίκα στήριχτηκε σέ μία πολυθρόνα. Τά δόντια της χτυπούσαν από τόν τρόμο.

— Εψοχνα... να βρω κάτι... τραύλισε με δυσκολία.

— Τι;

"Εκείνη δεν άπάντησε.

— Καλύτερα για σας είναι να πείτε την αλήθεια, επέμενε ο αστυνομικός.

— Ζητούσα... μία έπιστολή... μία έρωτική έπιστολή...

— Γραμμένη από σας σέ κάποιο φίλο σας; ρώτησε άδυσώπητα ο επιθεωρητής.

— Ναί! άπάντησε εκείνη λαχανιασμένη.

"Επειτα άνωρθώθηκε απότομα, με τό πρόσωπο φλογισμένο, με τά μάτια γεμάτα όργη και φώναξε:

— Με είχε ανάγκασει έκδιαστικά νάρθω έδώ άπόψε... Με είχα άπειλήσει πως άν δεν έρχόμουν, τά έστελνε την έπιστολή αυτή στο σύζυγό μου...

Με φωνή τσακισμένη, επρόθεσε:

— Δεν ξέρω πως η έπιστολή αυτή βρέθηκε στα χέρια του... Δεν ένοιωθε κανένα οίκτο... κανένα... Τό κακό του μπορούσε να κάνει του ήταν άδιάφορο... "Ηταν ένα κτήνος... Δεν τόν σκότωσα... μά είμαι εύτυχισμένη που πέθανε!

Κύτταζε τους δυο άντρες μ' ένα βλέμμα σχεδόν προκλητικό.

— Ναί! φώναξε. Μπορείτε να με κάnete ό,τι θέλετε!.. Είμ' εύτυχισμένη που πέθανε! Είμ' εύτυχισμένη... Εύτυχισμένη...

Και κρύβοντας τό πρόσωπό της μέσα στα χέρια της, ξέσπασε σέ λυγμούς.

— "Ησυχάστε, της είπε τότε ο αστυνομικός σχεδόν με γλυκύτητα. Είνε προτιμότερο για σας να μη ξαναμιλήσετε όπως μιλήσατε πρό όλγλου.

Και γυρίζοντας προς τόν Γουίλντερ, τόν ρώτησε:

— Σεις που είσαοτε συνεταιίρος του "Ένσορ, κύριε, σκεφτόσαστε για όλ' αυτά;

— Δεν καταλαβαίνα, άπάντησε άργά ο Γουίλντερ, δεν ήξερα καλά την ιδιωτική ζωή του συνεταιίρου μου, μά όσα λέει αυτή η γυναίκα με καταπλήσσουν...

— Υποθέστε, ξανάπε ο αστυνομικός, ότι λέει την αλήθεια κι' ότι ο "Ένσορ ήταν νεκρός όταν αυτή μπήκε έδώ μέσα...

"Η νέα γυναίκα ξεσκέπασε τό πρόσωπό της και φώναξε με όρμη:

— "Ηταν! Σας όρκίζομαι πως ήταν!

Μά με μία κίνηση αστυνομικός της επέβαλε σιωπή κι' έξακολούθησε:

— "Αν υποθέσουμε για τη στιγμή πως λέει την αλήθεια, θα μπορούσατε, σεις που έξερατε τό θύμα, να κάnete καμμία υπόθεση σχετικώς με τό έγκλημα;

"Ο Γουίλντερ κούνησε τό κεφάλι του άρνητικά.

— Αυτό μοι είναι άδύνατον, άπάντησε. Θα προτιμούσα γι' αυτή την κυρία, να μπορούσα να πείσω τόν έαυτό μου ότι λέει την αλήθεια. Μά δυστυχώς δεν χωράει καμμία άμφιβολία για την ένοχή της.

"Η νέα γυναίκα έβγαλε ένα στεναγμό. "Επί μερικά στιγμές, ο αστυνομικός την κύτταξε προσεχτικά. "Επειτα είπε στον Γουίλντερ:

— Αυτή λοιπόν είναι η γνώμη σας;

— Αλλοίμονο, ναί! Λυπούμαι πολύ γι' αυτή την κυρία, μά τά γεγονότα είναι άναμφισβήτητα... Τη βρήκαμε σχεδόν επ' αυτοφώρω...

— Τό παραδέχομαι, άπάντησε ο αστυνομικός. Και όμως...

Κύτταξε πάλι τη δυστυχισμένη γυναίκα που είχε σαρμαστή σέ μία καρέκλα.

— Τά πράγματα δεν μοι φαίνονται τόσο καθαρά όπως τά βλέπετε σεις, είπε τέλος στον Γουίλντερ. Κάτι κρύβεται σ' αυτό τό έγκλημα...

"Εχω την έντύπωση πως η γυναίκα αυτή δεν λέει ψέμματα... "Εντούτοις... είμαι ύποχρεωμένος να τη συλλάβω.

— Δεν μπορείτε να κάnete και τίποτε άλλο, άπάντησε ο Γουίλντερ.

"Ο επιθεωρητής έξυσε τό πηγούνι του με ύφος μπερμένο.

— Ο κ. "Ένσορ είχε βέβαια τηλεφώνη; ρώτησε σέ λίγο.

— Βρίσκεται στο χωλ, άπάντησε ο Γουίλντερ.

— Τότε, κύριε, κάμετε τόν κόπο να τηλεφωνήσετε στή Τμήμα έκ μέρους μου, 89-344, και να πείτε στον ένωμοτάρχη Μάρτιν να τρέξει στο σπίτι του δόκτορος Σίγκλετον και να τόν φέρη επείγοντως έδώ... Δεν θέλω ν' αφήσω αυτή τη γυναίκα.

— Πηγαίνω, άπάντησε ο Γουίλντερ διευθυνόμενος προς τό χωλ.

"Όταν βγήκε έξω, τά χαρακτηριστικά του πήραν μία ένφραση άγρίας χαράς. Θα ήθελε να γελάσει δυνατά, τόσο ήταν εύχαριστημένος. Δεν ένοιωθε καμμία τύψη, κανένα οίκτο γι' αυτή τη νέα γυναίκα, στην οποία έπεφτε όλο τό βέρος του έγκλημάτος του. Σ' όλη του τη ζωή ήταν άρραστο στα έγωιστής κι' άσυνειδήτος και θεωρούσε τόν έαυτό του εύτυχισμένο όταν μπορούσε κι' έρριχνε στους άλλους τις συνέπειες των σφαλμάτων του.

Με χέρι ανάλαφρο ξεκρέμασε τό άκουστικό και μετέβασε στο Τμήμα την παραγγελία του αστυνομικού. "Επειτα ξαναγύρισε στη βιβλιοθήκη. Σέ λίγο, ο ένωμοτάρχης Μάρτιν κι' ο γιατρός βρισκόντουσαν εκεί.

— Μάρτιν, είπε ο επιθεωρητής στον ένωμοτάρχη, θα μένης έδώ με τό δόκτορα Σίγκλετον για τις άναγκαίες διατυπώσεις. "Εγώ έν τώ μεταξύ θα πάω τη γυναίκα αυτή στο Τμήμα. Πρέπει να την άνακρίνω λεπτομερέστερα.

Και γυρίζοντας προς τόν Γουίλντερ, επρόθεσε:

— Θάχετε την καλωσύνη νάρηθε μαζί μου, κύριε. Σέ περίπτωση που η άνάκριση παρουσίαση σκετινά σημεία θα μπορούσατε ίσως να με βοηθήσετε.

— Εύχαρίστως, άπάντησε ο Γουίλντερ. "Εχω και τό αυτοκίνητό μου και θα πάμε μ' αυτό.

— Θαυμάσια, είπε ο αστυνομικός.

Και παίρνοντας τη νέα γυναίκα από τό μπράτσο, την έβγαλε έξω. "Εκείνη ύπάκουσε μηχανικά, κυττάζοντας κατ'εύθείαν μπροστά της με ύφος χαμένο.

"Ο Γουίλντερ άνοιξε την έξωπορτα και βγήκαν κ' οι τρεις έξω.

— Τό άμάξι μου είναι στην πίσω αλλη, είπε ο Γουίλντερ.

"Ο "Ένσορ δεν ήθελε ν' αφήσουν τ' αυτοκίνητα μπροστά.

(Συνέχεια στή σελίδα 54)

ΤΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

ΕΝΑΣ ΤΡΑΓΙΚΟΣ ΔΟΥΕ ΤΗΣ ΥΟΡΚΗΣ

(Η δραματική Ιστορία του μνηστήρος του άγγλικού θρόνου Ριχάρδου, για τό όποιο δεν έξακριβώθηκε ποτέ άν ήταν πραγματικός πρίγκηψ ή άπατεών.)

Η ποραττής του βασιλέως "Εδουάρδου και η άνοδος στο θρόνο του άδελφού του δουκός της "Υόρκης καθιστά επίκαιρη μία δραματική ταινιά που έκτυλίστηκε γύρω από έναν άλλο δούκα της "Υόρκης πρό τετρακοσίω πενήντα χρόνων.

"Επει' από έναν άγριο κι' αίματηρό πόλεμο μεταξύ διαφόρων μνηστήρων του άγγλικού θρόνου, έγινε τέλος βασιλεύς της "Αγγλίας ο "Ερρίκος 7ος, άφού προηγουμένως έδολοφόνησε τους νομίμους διαδόχους του θρόνου "Εδουάρδο και Ριχάρδο, τους όποιους είχε φυλακίσει στον πύργο του Λονδίνου.

"Επει' από τό διπλό αυτό έγκλημα του, ο "Ερρίκος 7ος νόμιζε πως όλα είχαν τελειώσει πειά κι' ότι θα μπορούσε να βασιλεύσει με την ήσυχία του...

Μά δεν άργησε να καταλάβη κι' ο ίδιος πως γελιόταν στις έλπίδες του. "Ηταν τότε μία έποχή που είχε γίνει της ...μόδας, θα μπορούσε να πη κανείς, τό να παρουσιάζονται διάφοροι τυχοδιώκτες, να λένε πως είναι βασιλικοί πρίγκηπες και να διεκδικούν θρόνους!

"Ετσι, μία μέρα, ο "Ερρίκος 7ος έμαθε ότι ο νόμιμος διάδοχος του θρόνου δούε της "Υόρκης Ριχάρδος, τόν όποιο οι πληρωμένοι δολοφόνοι του είχαν σκοτώσει, όπως νόμιζε, στον πύργο του Λονδίνου, ήταν... πολύ καλά στην ύγεια του! Είχε κατορθώσει, όπως έλεγαν, να σωθή ως έκ θαύματος από τη δολοφονία και, άφού δραπέτευσε, άρχισε να περιοδεύη στις διάφορες χώρες της "Ευρώπης, όπου τόν φιλοξενούσαν οι βασιλείς σαν πραγματικό βασιλέα κι' αυτόν.

"Ηταν ένας νεαρός κι' ώραιος πρίγκηψ γεμάτος αξιοπρέπεια κι' ευγένεια. "Όσοι τόν έβλεπαν και κουβεντιάζαν μαζί του, άμέσως γοητευόντουσαν από τη χάρι του.

"Ο "Ερρίκος 7ος δεν έδωσε στην άρχη σημασία στο πράγμα και σήκωσε με άδιαφορία τους ώμους του. Μά δεν άργησε ν' άνησυχήσει τόσοσω μάλλον γιατί συγχρόνως παρουσιάζτηκε κι' ένας άλλος ψευδής μνηστήρ του θρόνου, ο όποιος ισχυριζόταν πως είναι ο δούε του Κλάρενς Βάρθουικ, άνημψός του βασιλέως "Εδουάρδου 4ου. "Όσο γι' αυτόν όμως, ο "Ερρίκος 7ος δεν δυσκολεύτηκε και πολύ να τόν άποκαλύψη: τόν έκανε να τά χάσει, αποφυλακίζοντας για μερικές ημέρες τόν πραγματικό δούκα του Κλάρενς, τόν όποιο κρατούσε φυλακισμένο στον πύργο του Λονδίνου. "Ο άπατεών στην άρχη θέλησε να επιμείνη στο παίγνιδι του και συγκέντρωσε γύρω του ένα μικρό στρατεύμα. Μά τά στρατεύματα του βασιλέως τους κινήσαν, τους κατετρόπασαν και τους έσφαξαν όλους μέχρις ενός στο Νότινγκχαμ. "Όσο για τό Βάρθουικ, συνελήφθη και κρατομήθηκε.

"Εμεινε τώρα ο άλλος, ο δούε της "Υόρκης Ριχάρδος, ο όποιος άποτελεί έν' από τά μυστήρια της Ιστορίας, γιατί δεν έξακριβώθηκε ποτέ άν ήταν πραγματικός πρίγκηψ ή ένας άπατεών.

"Ιδού, κατά τά λεγόμενα του ίδιου, πως είχε κατορθώσει να σωθή από τους δολοφόνους του βασιλέως, οι όποιοι είχαν πάει στον πύργο του Λονδίνου με την έντολή να σφάξουν τόν μεγαλύτερο άδελφό του "Εδουάρδο κι' αυτόν. Οι δολοφόνοι, άφού σκότωσαν τόν "Εδουάρδο, διευθύνθηκαν έναντίον του. Μά βλέποντας πως είχαν να κάνουν μ' ένα άμορφο μικρό παιδάκι, τόν λυπήθηκαν. τού χάρισαν τη ζωή και τόν έστειλαν στη Φλάνδρα, σέ κάποιον Πέρκιν, άστό



"Ο «δούε της "Υόρκης» Ριχάρδος.

του Τουρναι, ο όποιος τόν μεγάλωσε σαν παιδί του.

"Όταν τό παιδί ένηλικιώθηκε, ο Πέρκιν τού άπεκάλυψε την αλήθεια και τού φανέρωσε τη βασιλική καταγωγή του. "Η βασίλισσα της Γαλλίας Μαργαρίτα της Βουργουνδίας, στην όποία ο Ριχάρδος παρουσιάστηκε τότε και της διηγήθηκε την Ιστορία του, ήταν η πρώτη που τόν πίστεψε.

Και δεν είχε άδικο γιατί ο Ριχάρδος συνώδευε την άφήγησή του με χίλιες αθηντικές λεπτομέρειες. Δεν άγνοούσε τίποτε από την αίματηρή Ιστορία της οικογενείας του. Θυμόταν ένα σωρό άνέκδοτα σχετικά με τις άδελφές του Καικιλία, Αικατερίνη, Μαρία, "Αννα και τη νόθο "Ελισάβετ, η όποία έγινε άργότερα η μεγάλη βασίλισσα της "Αγγλίας.

Τά ήξερε όλα τόσο καλά, ώστε ένας έξυπνος άνθρωπος θ' άναρωτιόταν πως είχε κατορθώσει να διατηρήσει στή μνήμη του τόσες άναμνήσεις από την παιδική του ηλικία χωρίς να ξεχάσει τίποτε και θα ύποψιαζόταν μήπως τού τά είχαν δασκαλέψει άλλοι. Πάντως, η Μαργαρίτα της Βουργουνδίας πίστεψε τόσο στην άφήγησή του, ώστε τόν άναγνώρισε ως πρίγκηπα, τού έκοψε επιχορήγηση και τού έδωσε σωματοφύλακες.

"Ετσι, τόν "Ιούλιο του 1496, ο Ριχάρδος άφού συγκέντρωσε ένα στρατεύμα γύρω του, ξεκίνησε πηγαίνοντας στην "Αγγλία για να κατακτήσει τό θρόνο του κι' επεχείρησε ν' αποβιβάσθι στις άκτές τού Κέντ. Μά οι ευγενείς της έπαρχίας αυτής τόν απέκρουσαν χωρίς δυσκολία και τόν άνάγκασαν να ξαναγυρίσει στη Φλάνδρα.

"Εκείνος χωρίς να χάσει τό θάρρος του —έπει' από μία δεύτερη προσπάθεια αποβάσεως στις άκτες της "Ιρλανδίας που άπέτυχε κι' αυτή σαν την πρώτη— κατόρθωσε να πάση με τό μέρος του τό βασιλέα της Σκωτίας "Ιάκωθο 4ο, ο όποιος ανέλαβε να τού δώσει μία στρατιά για να βαδίσει έναντίον τού Λονδίνου.

Και πραγματικά, έπει' από λίγες ημέρες, η στρατιά του Ριχάρδου και τού "Ιάκωθου κατέκλυσε την περιφέρεια του Νορθούμπερλαντ. "Ο Ριχάρδος έξέδιδε τότε προκηρύξεις, τις όποιες υπέγραφε «Ριχάρδος 4ος, βασιλεύς της "Αγγλίας» κι' επεκήρυξε τό κεφάλι τού "Ερρίκου 7ου, τόν όποιο άποκαλούσε σφετεριστή του θρόνου.

"Όλα φαινόταν σαν πως πήγαιναν περίφημα γι' αυτόν. "Η περιφέρειες της Κορνουάλλης και τού Σόμερσετ εξηγήρησαν κατά τού βασιλέως κ' οι έπαύστατα βάδισαν έναντίον τού Λονδίνου.

"Ο "Ερρίκος 7ος φαινόταν χαμένος. Μά δεν εγκατέλειψε τόν άγώνα. Συγκέντρωσε όλα τού τό στρατό και άφήνοντας τούς Σκώτους να προελαύνουν στα βόρεια της χώρας, βάδισε έναντίον των επαναστατών, τους όποιους και κατέτρόπωσε στα πρόθυρα τού Λονδίνου. "Ηταν καιρός, γιατί είχαν άρχίσει να σημειώνονται και μέσα στην προτεύουσα κρούση άνταρσίες.

Αυτή η πρώτη νίκη έφερε διπλούς καρπούς: άποκάτεστησε την τάξη στις επαναστατημένες άγγλικές επαρχίες και τρόμαξε τούς Σκώτους, τών όποιών ο βασιλεύς "Ιάκωθος ζήτησε ειρήνη. "Ο "Ερρίκος δέχτηκε, εύχαριστημένος που είχε ξεμπερδέψει τόσο εύκολα.

"Ετσι ο δούε της "Υόρκης άναγκάστηκε να πάρη πάλι τό δρόμο της έξορίας.

Μά ήταν άνθρωπος με θάρρος κι' έπιμονή. Και σέ λίγον καιρό αποβιβάστηκε πάλι στην "Ιρλανδία, όπου έγινε δεκτός μ' ένθουσιασμό, πέρασε στην Κορνουάλλη όπου βρήκε (Συνέχεια στή σελίδα 54)

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

ΣΑΤΥΡΕΣ ΚΙ' ΑΠΟΚΡΗΕΣ ΣΤΗ ΝΙΑΟΥΣΣΑ

Β*
Εγράψαμε στο προηγούμενο φύλλον την Ιστορίαν των περιφημών καρναβαλιών της Νιαούσσης, επί Τουρκοκρατίας, τα οποία διατηρούνται μέχρι σήμερα και είνε η μεγαλύτερη και η καλύτερη αποκριάτικη γιορτή της Μακεδονίας.

Ο Μήτρος ο Χαϊδάρος, το άηδον της Νιαούσσης.

Γιαννιτάρους, ούτε φοροῦσαν οἱ Γιαννιτάροι φουστανελλές, ὅπως φαίνεται καὶ ἀπὸ τὰ κοστούμια καὶ τὰ κέρια ὁμοιώματα τῶν Γιαννιτάρων, ποὺ εἶνε στὸ τούρκικο Ἐθνολογικὸ Μουσεῖο τῆς Κωνσταντινουπόλεως;

Στὸ ἐρώτημα αὐτὸ, ἡ ἀπάντησις δὲν εἶνε δύσκολη. Οἱ Νιαουσσαῖοι εἶνε ἀπὸ τοὺς πρῶτους κατοικοῦς τῆς Μακεδονίας. Μὲ τοὺς φουστανελλὰδες τοὺς τῆς ἀποκριᾶς ἤθελαν νὰ δείξουν τὴν λεθεντιά τῶν κλεφτῶν καὶ ἀρματολῶν τῶν ἐθνικῶν ἀγώνων. Ἐπειδὴ δὲ ἔγιναν μεγάλες φασαρίες μετὰ τοὺς Τούρκους, οἱ ὁποῖοι ἤθελαν νὰ καταργήσουν τὴν Νιαουσσαῖα ἀποκριὰ καὶ ν' ἀπαγορεύσουν τὸ ἐθνικὸ κοστούμι, οἱ Νιαουσσαῖοι ἐσκέφθησαν κοῦτοπονήρως νὰ καλύψουν προσχηματικῶς μὴν ἐθνικὴ ἐκδήλωσις ἀπέναντι τῶν Τούρκων μὲ τὸ ὄνομα τοῦ «Γιαννιτάρου».

Ἔτσι ἱκανοποιοῦντο καὶ οἱ Τούρκοι τῆς Νιαούσσης καὶ ὅσοι Τούρκοι πάλιν ἦσαν μακριὰ καὶ δὲν ἔβλεπαν τοὺς μασκαράδες, ἀκούγοντας τὴν ὀνομασίαν «Γιαννιτάρου» δὲν μποροῦσαν νὰ ὑποπτευθοῦν κανένα κακὸ γι' αὐτοὺς, πολιτικῶς.

Ἡ γιορτὴ στὴ Νιαούσσα, μὲ θόρυβο, γλέντια, ὄργανα, τραγοῦδια, ἐπισκέψεις, διαρκοῦν ἀπὸ τὸ Τριῶδι ὡς τὴν Καθαρὴ Δευτέρα, καθὼς ἐγράψαμε, καὶ ἐπαναλαμβάνονται τὸ... Ψυχροσάββατο τῶν Ἁγίων Θεοδώρων.

Ἀλλὰ ἡ μεγαλύτερη κίνησις γίνεται τὴν Τυρινὴ τὸ δειλινὸ. Τὴν ὥρα αὐτὴ ὅλα τὰ Γιαννιτάρων τὰ μπουλούκια καὶ ὅλοι οἱ κομικοὶ καὶ μὴ, μασκαράδες τῆς Νιαούσσης — καὶ ντύνεται σχεδὸν ὅλη ἡ πόλις — μαζεῦνται στὰ «Καμένα», ἓνα μέρος ἀνοικτὸ, ὅπου ἦταν ἄλλοτε ἡ πόλις καὶ κάηκε στὴν Ἐπαναστασίαν ἀπὸ τὸν Λουμπόν-πασά.

Ἐκεῖ γίνεται ὁ γενικὸς χορὸς, στὸν ὁποῖο λαμβάνουν μέρος μὲ ἀξιοπρόσεκτη ἰσότητά καὶ ἀδελφωσύνῃ ὅλοι μαζὺ, πιασμένοι, πλούσιοι καὶ φτωχοὶ, ἄρχοντες καὶ δοῦλοι, κύριοι καὶ ὑπηρετές, ἐργοστασιάρχαι καὶ ἐργάτες.

Ἦταν καὶ εἶνε ἡ ἡμέρα αὐτὴ ἡμέρα τῆς ἐλευθερίας.

Ἐκεῖ τότε, αὐλῆται διάσημοι, θὰ παίξουν τὸ τραγοῦδι τῆς ἡμέρας, τὸ ὁποῖον λιγώνει καὶ πεθαίνει ὅλους τοὺς Νιαουσσαῖους.

Ὅταν τὸ τραγοῦδι θὰ παιχθῇ, μὴ σιωπῇ γενικὴ καὶ ἱερὰ ἀπλώνεται ἐπάνω στὴς χιλιάδες ἐκείνες τῶν ἑορταστῶν, μεταμφιεσμένων καὶ μὴ.

Ἀχνα δὲν ἀκούεται.



Ἡ ἀρκούδα τῆς Νιαούσσης.

Στὸν οὐρανὸν σθύνουν καὶ πεθαίνουν τὰ τελευταῖα ὅσα καὶ χρώματα τῆς δύσεως καὶ μέσα στὴς ψυχὰς τῶν Νιαουσσαῖων κηδεύεται μὲ τοὺς παθητικοὺς τοὺς ἦχους καὶ ἡ περίοδος τῶν ἐφετεινῶν ἀποκριῶν.

Τὸ τραγοῦδι αὐτὸ δὲν θὰ ξαναπαιχθῇ παρὰ σὲ λίγο, στὸν ἀποχαιρετιστήριον γενικὸ χορὸ, καὶ ἔπειτα, δὲν θὰ ἀκουσθῇ παρὰ τοῦ χρόνου, καὶ γιὰ ὅσους ζήσουν!

Οἱ μουσικοὶ ποὺ τὸ εἰπαῖζαν δὲν ὑπάρχουν σήμερα, ἔχουν πεθάνει ὅλοι καὶ ἀπὸ τοὺς νέους κανέναν δὲ θυγῆκε σὺν ἐκείνους.

Τὸ τραγοῦδι καὶ ὁ ἦχος ὁ γλυκὺς καὶ μελαγχολικὸς ποὺ «σφάζει τὴς καρδιές» καὶ λιγώνει τὸν Νιαουσσαῖον τὴς αἰσθήσεως, μὴ ἡμέρα θὰ χαθῇ.

Ἔνας, μοναχὰ, ἀπὸ τοὺς παλαιούς ἀσκλητὰς ἀπέμεινε: ὁ γέρο Μήτρος ὁ Χαϊθάρος, τὸ «ἀηδὸν», ὅπως τὸν λέν, τῆς Νιαούσσης.

Κ' εἶνε ὁ τρόμος καὶ ὁ φόβος τῶν Νιαουσσαῖων καὶ ἡ προσοχὴ τοὺς νὰ μὴ πεθάνῃ κι' αὐτὸς κι' ἔπειτα πῶς θὰ αἰσθανθῶντε καρναβαλίας.

Ὁ γέρος αὐτὸς ἐργάζετο ἀπὸ τὸν σιδηροδρομικὸ σταθμὸ Νιαούσσης, ἀν ἐνθυμοῦμαι καλά. Γιὰ νὰ μὴ κουράζεται ὁ μὲς ἐκεῖ καὶ κρούση καὶ ἀρρωστήση καὶ χαθῇ, σηκώθηκε ὅλη ἡ Νιαούσσα γιὰ νὰ σκεφθῇ πῶς θὰ τὸν ἀποσύρῃ ἀπὸ τὴ δουλειὰ καὶ πῶς θὰ τὸν διατηρῇ γιὰ νὰ ψάλλῃ στὰ πλήθη τὴς ἀποκριῆς.

Καὶ ἀπὸ τὴν ἀνθυσιχία αὐτὴ ἔβγαλαν τὴν Νιαούσσα οἱ συμπατριῶται τὸν ἐργοστασιάρχαι Λαναράδες. Τὸν προσέλαβαν, δὴθεν, μὲ ἓνα καλὸ μισθὸ στὸ ἐργοστάσιό τοὺς καὶ τὸν ἀφῆκε νὰ τρῶ καὶ νὰ πίνῃ ἡσυχος καὶ νὰ μὴ δουλεύῃ.

Ἔτσι ὑπάρχουν ἐλπίδες ἡ Νιαούσσα νὰ μὴ στερηθῇ τὸ «ἀηδὸν» τῆς γιὰ κάμποσο καιρὸ!...

Ὅταν, μὲ τὸ ἴδιο πάλι τραγοῦδι, χορευθῇ καὶ ὁ τελευταῖος, ἀποχαιρετιστήριος, τῆς γιορτῆς χορὸς, στὸν ὁποῖον τὸ ἔχουν γιὰ καλὸ νὰ πιαστοῦν ὅλοι καὶ γίνεται ἔτσι μὴ γαρ μὴ τεραστία μὲ ἀτελείωτους κύκλους καὶ στὸν ὁποῖο δὲν ἀκούεται παρὰ μοναχὰ τὸ ὄργανο ποὺ παίζει καὶ ἡ ρυθμικὴ τῶν χορευτῶν κινήσεις, τελειώνει τοῦ ὑπαίθρου ἡ γιορτὴ.

Ἐχεῖ δὲ καὶ νυχτῶσει τώρα.

Ἡ διασκέδασις συνεχίζεται πλέον στὰ σπίτια, ὅπου ἡ πόρτες μένουν ἀνοικτές, ὡς τὸ πρῶτ, καὶ δέχονται μασκαράδες ἀγνωστούς καὶ γνωστούς, πλουσίους καὶ φτωχοὺς, φίλους καὶ δυσσεβημένους, μὲ τοὺς ὁποῖους γίνεται κατόπιν ἡ ἀμοιβαία συγχώρησις καὶ συμφιλίωσις.

Καὶ τὸ δυνατό κρασί τῆς Νιαούσσης, ρεῖ ἀφθονο...

Ὅλα τὰ σπίτια ἔχουν τὰ θαρῆλια τοὺς καὶ ἡ Νιαουσσαῖα νοικοκυρὲς φημίζονται γιὰ τὰ καλά τὰ φαγητὰ τοὺς καὶ γιὰ τοὺς μεζέδες τοὺς...

Ἐκτὸς ὅμως ἀπὸ τοὺς «Γιαννιτάρους» καὶ τὴς «Μπουλές» τῶν Νιαουσσαῖων ἀποκριῶν, γίνονται ἐκεῖ καὶ «σατῦρες».

Σατυρίζονται, δηλαδὴ, γεγονότα καὶ πρόσωπα τῆς Νιαούσσης, μὲ τέτοιο ὅμως γούστο καὶ μὲ τόσην ἑλλειψιν κακίας, ὥστε καὶ οἱ ἴδιοι οἱ σατυριζόμενοι παρακολουθοῦν καὶ χειροκροτοῦν τὸν διακωμωδούμενον... ἐαυτὸν τοῦ.

Ψυχὴ καὶ ἐμπνευστὴς τῶν «Σατυρῶν» αὐτῶν τῆς Νιαούσσης ἦταν ὁ μακαρίτης ὁ Ἀδάμος Τσιμπουκλῆς.

Ἦταν τὸ γέλιο καὶ ὁ πνευματικὸς τῆς Νιαούσσης δροισιμὸς. Μία πολὺτίμος πηγὴ γέλιου καὶ εὐθυμίας σήμερα, στὸν καιρὸ τοῦτον τῆς



Εὐφύης σατυρικός: τὸν γυναικῶν τῆς «Ἐδέσσης» ὅπου τὸν Νιαουσσαῖον ἀπὸ τὸν θάνατον στὸ κεφάλι, ἓνα ἐπὶ κολοῦ με... κοουκουλία.

ΑΠΟ ΟΣΑ ΔΙΑΒΑΖΟΥΜΕ

ΕΚΛΕΚΤΑ ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ἡ «ἀψιλλίς» τοῦ Μολιέρου. Ἡ ἐπιδρομὴ τοῦ ράφτη. Ἐνα συρτάρι γεμάτο ἀνεξόφλητους λογαριασμούς. Ὁ Μυρζὲ πρῶτος καὶ καλύτερος μπόεμ. Χωρὶς παντελόνι! Ὁ Βερλαῖν ὡς σύζυγος.

Ὁ ράφτης τοῦ Μολιέρου, ἀφοῦ ἀπελπίστηκε νὰ τοῦ ὑπενθυμίσῃ μὲ ἐπιστολὰς τὸν ἐκκρεμὴ λογαριασμὸν τοῦ, ἐπῆγε μὴ μέρῃ ὁ ἴδιος στὸ σπίτι τοῦ. Τὴν ὥρα ἐκείνη ὁ ποιητὴς ἦταν ἀκόμη στὸ κρεβάτι τοῦ.

— «Α, καλῶς ἦλθατε, τοῦ εἶπε. Θὰ μοῦ φέρατε βέβαια τὸ λογαριασμὸ;

— Ναι, τοῦ ἀπάντησε ὁ ράφτης καὶ θὰ ἤθελα λίγα λεφτά.

— Ἀνοίχτε αὐτὸ τὸ συρτάρι, σὺν γραφεῖο μου.

Ὁ ράφτης ἀνοίξε τὸ συρτάρι.

— Ὅχι αὐτὸ, τὸ ἄλλο! τοῦ εἶπε ὁ Μολιέρους.

Ὁ ράφτης ἀνοίξε καὶ τὸ ἄλλο συρτάρι.

— Οὕτε αὐτὸ, ξαναεἶπε ὁ Μολιέρους, τὸ παρακάτω! Ναι, αὐτό!

— «Ε, τί βλέπετε μέσα;

— Ἐν' οἱ ἀπλήρωτοι λογαριασμοὶ μου, Βάλτε καὶ τὸ δικό σας μαζὺ, τοῦ εἶπε μ' ἀπάθεια ὁ Μολιέρους καὶ γύρισε ἀπ' τὴν ἄλλη μεριά.

Ὁ Μυρζὲ, ὁ περίφημος συγγραφεὺς τῶν «Μποέμ», ὑπῆρξε κι' ὁ ἴδιος ἓνας ἀρχιμποέμ, φτωχὸς, ἀπένταρος, πειναλέος. Γὰ πρῶτα χρόνια τῆς ζωῆς τοῦ τὰ πέρασε πολὺ δυστυχισμένα.

Ἐστειροτο καὶ τοῦ ψωμιοῦ.

Κάποτε εἶχε δώσει τὸ πανταλόνι τοῦ νὰ τοῦ τὸ μπαλῶσουν. Μὴ ἔχοντας δὲ ἄλλο πανταλόνι, ἔμενε στὸ σπίτι τοῦ, ἐσπλωμένος στὸ κρεβάτι τοῦ καὶ σκεπασμένος ὡς τὸ λαμό!

Τὸ μεσημέρι τσιμποῦσε κάτι, ὅταν εἶχε φιλά. Δὲν κατέβαινε ὅμως ὁ ἴδιος ν' ἀγοράσῃ τροφίμα, μὴ ἔχοντας πανταλόνι. Εἰδοποιῶσε πρὸς τοῦτο τὸ θυρωρὸ κατὰ πρωτότυπον τρόπον. Μένοντας στὴ σοφίτα, ἀρπάξε ἓνα κεραμίδι καὶ τὸ πετοῦσε ἀπ' τὴν κορυφὴ τῆς σκάλας κάτω στὸ θυρωρεῖο. Τὸ κεραμίδι γίνετο χίλια κομμάτια, ὁ θυρωρὸς ἀντελαμβάνετο τί συμβαίνει κι' ἔτρεχε νὰ λια...

τοῦ ψωνίσῃ!...

Ὁ ὑπερόχος ποιητὴς Πᾶλ Βερλαῖν δὲν ὑπῆρξε καθόλου καλὸς σύζυγος. Ἐλκετο ἀπὸ τὸ σπίτι τοῦ ἡμέρες, τὸ ἔρχετο στὸ ποτὸ καὶ παραμελοῦσε τὴ γυναῖκα τοῦ.

Ἡ σύζυγός τοῦ, θέλουσα νὰ τὸν ἀπομακρύνῃ γιὰ κάμποσο καιρὸ τῆς κραυγῆς τοῦ Παρισιοῦ, τὸν ἐπέισε νὰ πᾶνε καὶ νὰ μείνουν σὲ κάποια ἐπαρχία. Ὁ Βερλαῖν ἐδέχθη.

Μπήκαν ἓνα πρῶτ λοιπὸν στὸ σιδηρόδρομο καὶ ξεκίνησαν. Στὸν τρίτο σταθμὸ ὁ Βερλαῖν κατέβηκε νὰ ἀγοράσῃ κάτι Ἀργοῦσε ὅμως ν' ἀνέβῃ καὶ τὸ τραῖνο ἦταν ἑτοιμὸ νὰ ξεκινήσῃ. Βγῆκε τότε ἀπὸ τὸ παράθυρο παραγμένη ἡ γυναῖκα τοῦ καὶ τοῦ φώναξε:

— Παῦλε! Παῦλε! Τρέξε, τὸ τραῖνο φεύγει.

Πράγματι δὲ ἡ ἀμαρτωλοῦσα ξεκίνησε.

Ὁ Βερλαῖν κύτταξε ἀτάραχος τὴ γυναῖκα τοῦ καὶ τῆς ἀπάντησε:

— Τὸ τραῖνο φεύγει; Ε, κι' ἐγὼ μένω!...

οῦσα. Ὅλοι διασκεδάζουν καὶ πίνουν καὶ χορεύουν, ἀλλὰ καὶ ὅλοι ἀναζητοῦν τὸν Ἀδάμ τοῦ καὶ τ' ὄνομά τοῦ ἀκούγεται σ' ὅλων τὰ στόματα.

Νομίζει κανεὶς πῶς ζωντανεῖται τὴς ἡμέρας αὐτῆς ἡ ψυχὴ τοῦ καὶ συμπαρίσταται στὴν κίνησιν τοῦ καρναβαλοῦ!...

Καὶ ἡ ἀναζητήσις τοῦ ἀπὸ ὅλους εἶνε ἓνα εἶδος μνημοσύνου, ποὺ γίνεται γι' αὐτὸν, τὴς ἐξαιρετικῆς αὐτῆς ἡμέρας τῶν θριάμβων τοῦ...

ΣΤΑΜ, ΣΤΑΜ.



Ἡ ἀποκριὲς ἔρχονται καὶ φεύγουν κάθε χρόνο στὴ Νιά-

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Ο ΜΑΥΡΟΣ ΠΑΝΘΗΡ

ΤΟΥ Π. ΝΤΑΡΓΚΟ

ΣΤΗ Σιγκαπούρη, κοντά στο λιμάνι με την τόσο μεγάλη εμπορική κίνηση, θα υπήρχε ίσως ακόμα ένα μικρό σπιτάκι λιθόχτιστο, κιτρινωμένο από το χρόνο, με στενόμακρα παράθυρα και με στέγη ολόισια και κακοφτιαγμένη.

Υπάρχουν βέβαια στη Σιγκαπούρη αναρίθμητα τέτοια σπιτικά, αλλά εκείνο για το οποίο μιλάω εγώ και το οποίο νομίζω ότι βλέπω διαρκώς μπροστά στα μάτια μου, βρίσκεται σ' ένα στενό δρόμο της ναυτικής συνοικίας της πόλεως και στεγάζει ένα μπάρ. Απάνω από την πόρτα του είχε κρεμασμένο ένα έμβλημα παράξενο, ή εικόνα ενός μαύρου πανθήρου.

Κάποτε μου δόθηκε η ευκαιρία να μάθω για ποιά αίτια το κατάστημα είχε διαλέξει ένα τέτοιο έμβλημα. Η ιστορία αυτή είχε πολύ δραματική και θα σας τη διηγηθώ όπως ακριβώς την άκουσα.

Πριν φύγει από την Εύρωπη, η Ροζίτα, μία μελαγχρινή καλλονή, με αίμα Ισπανικό και με μάτια ανατολίτικα, ήταν μία μικρή τραγουδίστρια του δρόμου σε κάποια παράλια πόλη της πατρίδας της.

Μία μέρα όμως χάθηκε ξαφνικά από εκεί και, όπως μαθευτηκε αργότερα, είχε τρυπώσει κρυφά σ' ένα μεγάλο υπερωκεάνειο λίγες στιγμές προτού ξεκινήσει για την Σιγκαπούρη.

Παρ' όλη την πείνα που τη βασάνιζε, έμεινε κρυμμένη επί αρκετές ημέρες μέσα στο άμπαρι. Αλλά ένα πρωί, τη θρήκαν εκεί μισοπεθαμένη από την πείνα, την ανέβασαν πάνω και την ώδηγησαν στον κυβερνήτη του πλοίου.

Ο πλοίαρχος δεν ήταν κακός άνθρωπος. Κράτησε τη νέα στο πλοίο του κι' εκείνη για να τον ευχαριστήσει, χόρευε και τραγουδούσε κάθε βράδυ. Ευθύς εξ' αρχής, όλο το πλήρωμα την συμπάθησε. Και ήταν ευτυχισμένη γιατί κανένας δεν την χτυπούσε, κανένας δεν την έθριζε.

Όσο το πλοίο απομακρυνόταν από την Εύρωπη, η Ροζίτα νόμιζε πως ξαναγεννιέται σαν να είχε ξεφύγει από κάποιο μεγάλο κίνδυνο.

Μία μέρα, ο καπετάνιος την κάλεσε στην καμπίνα του και της ζήτησε να του πη το λόγο για τον οποίο είχε φύγει από την Εύρωπη. Τότε η νέα, με τα μάτια γεμάτα δάκρυα, του διηγήθηκε τις περιπέτειές της:

Όταν η Ροζίτα γύριζε ακόμα και τραγουδούσε στους δρόμους της Ισπανικής πόλεως όπου έμενε, είχε προκαλέσει την προσοχή κάποιου θηριοδαμαστού, του Σάντσο Μοντέγκο, ο οποίος ήταν ένας πανύψηλος άντρας με βλέμμα επιτακτικό και με δύναμη καταληκτική. Όλες οι γυναίκες ήταν ξετρελλαμένες με τον Μοντέγκο. Αλλά η Ροζίτα αποτελούσε εξαίρεση κι' ένοιωθε μονάχα φρίκη και τρόμο όταν την πλησίαζε ο θηριοδαμαστής.

Στο τέλος ο Σάντσο την έπηρεε διά της βίας, τη φυλάκισε σε κάποιο δωμάτιο και τη χτυπούσε θανάσιμα κάθε φορά που εκείνη ζητούσε να ξεγεραθεί εναντίον του... Της φερόταν όπως και στα ζώα του.

Ο Μοντέγκο ήταν προπάντων περίφημος ως δαμαστής πανθήρων. Τα τρομερά αυτά θηρία υποτασσόντουσαν τυφλά στις διαταγές του, σαν μικρά σκυλάκια. Αλλά, μόλις αντίκριζαν άλλον άνθρωπο, γινόντουσαν πάλι άγρια κι' αίμοχαρη.

Ο δαμαστής αγαπούσε προπάντων ένα θηλυκό πανθήρα που τον έλεγε «Α-ζία». Ήταν το χαϊδεμένο

του θηρίου. Τον έπαιρνε μαζί του και τον άφηνε να θάβει μόνος του ελεύθερα.

Η Ροζίτα ένοιωθε, όταν έβλεπε το θηρίο αυτό, ένα τεράστιο τρομό. Ήξερε ότι δεν έπρεπε να το φοβάται όταν ο Μοντέγκο θρικούσε στο σπίτι. Και όμως αρχίζει να τρέμει και το καλάμι όταν η «Αζία» έμπαινε στην καμπίνα της. Και τότε δεν τολμούσε ποτέ να θυμώσει εναντίον του Μοντέγκο που την κρατούσε αιχμάλωτή του, γιατί έφτανε η παραμικρή αφορμή για να εξαγριώσει το θηρίο.

Ο δαμαστής που ήξερε το φόβο της αυτό, της έλεγε συχνά:

— Μη δοκιμάσεις ποτέ σου να φύγεις!... Ίσως εγώ μόνος μου θα δυσκολευόμουν να σε ξαναβρω... Αλλά η «Αζία» σε σ' ανακαλύψει άμέσως όπου κι' αν θρικούσε!

Ένα βράδυ όμως, ενώ ο Μοντέγκο θρικούσε στο ίδιο δωμάτιο μαζί με όλα του τα θηρία, η Ροζίτα θρήκε το καράγιο να δραπέτευση. Έπειδή η πόρτα ήταν κλειδωμένη πήδηξε απ' το παράθυρο κι' έτρεξε στο λιμάνι, όπου καταπάρθηκε να τρυπώσει κρυφά, όπως είπαμε, στο πλοίο που έφευγε για τη Σιγκαπούρη.

Η Ροζίτα είχε τελειώσει πειά την ιστορία της. Ο γέρος πλοίαρχος που την συμπονούσε, της χάρισε το κεφάλι.

Η φτώχη κοπέλλα είχε τα μάτια της πλημμυρισμένα από δάκρυα, τα οποία κυλούσαν στα μάγουλά της.

— Δυστυχισμένη μικρούλα! της είπε. Θάρρής μαζί μου στη Σιγκαπούρη. Κι' εκεί θα σου θρώ μια καλή δουλειά. Μη χάνεις όμως το θάρρος σου! Δεν υπάρχει κανένας φόβος να σε ξαναβρή ο τύραννός σου!

Η Ροζίτα ήταν τώρα εξασφαλισμένη. Η ζωή της δεν διατρέχει κανένα κίνδυνο. Ήταν αδύνατον να φαντασθεί ο Μοντέγκο ότι η σκλάβια του ταξίδευε για την Σιγκαπούρη, έχοντας την προστασία ενός καλού ανθρώπου. Τέλος, έπει από αρκετών ημερών ταξίδι, το πλοίο έφτασε στη Σιγκαπούρη.

Έκεϊ, ο πλοίαρχος ωδήγησε τη νέα σ' ένα μικρό μπαρ — έκεϊ για το οποίο μιλήσαμε στην αρχή — στο οποίο ανήκαν ναυτικοί και ντόπιοι της καλής τάξεως.

Την ημέρα, η Ροζίτα βοηθούσε τους κυρίους της από δουλειές του σπιτιού. Το βράδυ σερβίριζε τους πελάτες και πολλές φορές, όταν εκείνοι το απαιτούσαν, τραγουδούσε και χόρευε. Έμενε σ' ένα μικρό, καθαρό δωμάτιο και ήταν ευτυχισμένη γιατί όλοι την αγαπούσαν.

Πέρασαν έτσι έξι μήνες. Από μέρα σε μέρα έπεριμεναν να φτάσει πάλι στη Σιγκαπούρη το πλοίο που τον κατέτανε, ο οποίος είχε σώσει τη Ροζίτα.

Η νέα, γεμάτη χαρά, περίμενε μ' ανυπομονησία να ξαναβεί τον ευεργέτη της.

Ένα βράδυ, πριν φτάσει ακόμα το πλοίο που περιμεναν, η Ροζίτα χόρευε στο μπαρ, όπως πάντα.

Έξαφνα, στη μέση του χορού έβγαλε μία διαπεραστική κραυγή κι' απότομα ακίνητη σαν απολιθωμένη από τον τρόμο της.

Είχε διακρίνει, ανάμεσα στους άλλους πελάτες, τον Μοντέγκο!

Κι' έξαφνα τότε ο θηριοδαμαστής σηκώθηκε από τη θέση του και την πλησίασε. Η Ροζίτα, τρέμοντας σύγκορη, έπεσε ναυαγιστά, παρακαλώντας να την εσπλαχυνθεί.

— Καλά, θα τα ξαναβούμε, της απάντησε εκείνος με σιγαλή φωνή. Τη γαίνει τώρα στο δωμάτιο.

(Συνέχεια στη σελίδα 29)



Η ΚΑΠΕΛΛΟΥ.— Αυτό το καπέλλο σας πάει περίφημα, κυρία, Σας... κρύβει όλο σχεδόν το πρόσωπό!



ΤΟ ΛΕΥΚΩΜΑ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΙΔΩΝ

ΠΡΟΣ ΧΑΡΙΝ ΣΑΣ ΚΥΡΙΕΣ ΜΟΥ
Τ' ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΑ ΚΑΠΕΛΛΑ

Η ΕΜΟΦΙΑ
Η ΜΟΔΑ
ΤΟ ΣΠΙΤΙ
Η ΔΙΑΙΤΑ
Η ΦΥΣΙΚΗ ΖΩΗ
ΤΑ ΑΔΩΜΑΤΑ
Η ΚΑΛΗ
ΑΝΑΤΡΟΦΗ
Κ.Τ.Λ
Κ.Τ.Λ

Στις βιτρίνες άρχισαν να φιγουράρουν τα πρώτα ανοιξιάτικα γυναικεία καπέλλα: καστόρια σε ανοιχτά χρώματα, ψάθες κάθε λογής, κορδέλλες γκρό-γκραίν, νταντέλες, όλα αυτά συνδυασμένα με κάθε λογής φτερά, με πλισαέδες, με λουλούδια και μπουκέτα. Όσο για τα σχήματα, αυτά είναι τόσο ποικίλα και διάφορα, ώστε αν τύχη μερικά απ' αυτά να τα κρίνουμε εξωφρενικά και γελοία, υπάρχουν όμως και παραπολλά χαριτωμένα, απλά και νόστιμα.

Έτσι, με μεγάλη μας ευχαρίστηση ξανασυναντάμε τα κλός, μικρά και μεγάλα, τα κανονιέ, τα μπρετόν. Και ακόμη γίνεται έκ παραλλήλου λόγος και για χτενίσματα πιο απλά και πιο εύκολα, για κότσους, για σινιόν, αλλά σ' αυτά τα τελευταία το λόγο έχουν οι κούρες κι' εκείνοι πρέπει να βγάλουν την απόφασί τους.

Το επικρατέστερο σχήμα καπέλλου είναι το κανονιέ, με τεπε λίγο ψηλότερον από τον περινό. Πολλά σκεταζονται μ' ένα βελλάκι που πέφτει κανονικά γύρω-γύρω και ρίχνει έναν ελαφρό ίσκιο στο πρόσωπο. Ό το τεπε γαρνίρεται μ' ένα ρύς από κορδέλλα γκρό-γκραίν, που τον περιβάλλει ολόκληρο κι' έχει το ίδιο ύψος μ' αυτόν. Άλλα κανονιέ, πιο απογευματινά αυτά και σε σκούρα χρώματα, μπλε-μαρέν ή μαύρα, γαρνίρονται μ' ένα άλλο φτερό που τα τρυπάζει το φτερό τρυπάζει το μπόρ και έτσι γαρνίρει το μισό το επάνω και το άλλο μισό το άποκάτω μέρος του καπέλλου. Άλλοτε πάλι τοποθετείται άκρη-άκρη στο μπόρ κι' απότομα σηκώνεται ψηλά δίνοντας μεγάλον άέρα στο καπέλλο.

Πολλά κανονιέ γίνονται από ψάθα μπεγκάλ σε χρώμα κρέμ και γαρνίρονται απλούστατα, με μία κορδέλλα από γκρό-γκραίν ριγωτή σε πολλά χρώματα, που τρυπάζει από πίσω τον τεπε και δένεται από κάτω από το καπέλλο σ' ένα μεγάλο φίδγκο που ακουμπάει στα μαλλιά. Για τις πιο ηλικιωμένες κυρίες συνθίζεται πολύ ο μαύρος παναμάς, γαρνιρισμένος με μία τορσάντ από μαύρο λουστρίνι.

Τα φτερά δεν κυριαρχούν έφετος τόσο όσο πέρουν, αλλά συναντώνται σε μεγαλύτερη ποικιλία. Έξ άλλου βλέπουμε και κουτά που δεν γίνονται από φτερά αλλά από κάθε λογής ύλικό, π.χ. από πικέ λευκό, από σιρέ κτλ. Σε μία κλός από πικέ μαύρο με μπόρ γυριστά βλέπουμε ως γαρνιτούρα δυο φτερά από σιρέ λευκό που το σχήμα τους θυμίζει πολύ τα φτερά των άνεμομύλων. Σε μία τους από καστόρι μαύρο ντραπαρισμένο βλέπουμε ως γαρνιτούρα ένα δέσιμο από λευκό πικέ που περνάει από δυο κομποτρυπες ανοιγμένες στο πλάι και κατόπιν σχηματίζει ένα μεγάλον όρθιο φίδγκο.

Για την εποχή αυτή, πριν άρχισιν να γίνεται άνυπόφορος ο ήλιος, συνθίζονται πολύ ακόμη ή τόν από καστόρι, από κορδέλλα ή από ψάθα. Πολλές έχουν σχήμα μαρκι με τον τεπε από ψάθα σε σκούρο νωύμα και τα γυριστά ρεβέρ άπό κορδέλλα γκρό-γκραίν. ριγωτή λοζά, σε διάφορα νωύματα. Με ψάθα υαύρη π.ν. ή κορδέλλα θα είναι πράσινη άνοιχτή, ποιοκαλλιία κτλ μπέζ. Με ψάθα μαύρη ή κορδέλλα θα είναι κόκκινη, μαύ-

ρη, πράσινη και μπλε κτλ. Με την κορδέλλα γκρό-γκραίν, που φέτος είχε εξαίρετικά της μόδας, σχηματίζονται διάφοροι φιδγκοί που τοποθετούνται έμπρός ή πίσω στο καπέλλο ή μεγάλα σου που γαρνίρουν την κορυφή του τεπε.

Τα καπέλλα φοριούνται και φέτος όπως και πέρουν, δηλαδή γυρτά προς τα έμπρός και λίγο λοζά, αφήνοντας σχεδόν ξεσκεπαστο το πίσω μέρος του κεφαλιού. Υπάρχουν όμως και πολλά μπρετόν που φοριούνται έντελως πίσω, αφήνοντας όλο το μέτωπο ξεσκεπαστο και πλαισιώνοντας το πρόσωπο σαν φωτιστέφανος. Αυτά όμως δεν ταίριαζουν παρά μόνον στα πολύ νεανικά πρόσωπα και δεν είναι ακόμη βέβαιο αν θα καθιερωθούν τελικώς.

ΧΡΙΣΤΙΝΑ ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΥ

Μητροπόλεως 14 α

Πλατεία Συντάγματος

ΓΙΑ ΤΙΣ ΝΟΙΚΟΚΥΡΕΣ

Πώς να πλένετε το μαλλί

Το έγχωριο μαλλί, είτε το αγοράζουμε με την δκα για να γεμίσουμε μαξιλάρια, στρώματα κτλ., είτε έτοιμο γνεσμένο για να πλέξουμε σάλια ή κουβέρτες, πρέπει, προτού να χρησιμοποιηθώ, να πλυθώ και να καθαρισθώ καλά. Το πρώτο πλύσιμο θα το κάνετε με μία ελαφρά σαπουνάδα, πολύ χλιαρή, κατόπιν δε πρέπει να βάλετε το μαλλί να πλυθώ κάτω από τρεχούμενο νερό. Όσο περισσότερη ώρα το αφήσετε κάτω από το νερό, τόσο πιο άφρατο και πιο λευκό θα γίνει. Κατόπιν απλώνετε το μαλλί σε μία λινάτσα και το αφήνετε να στεγνώσει στον ήλιο ποτέ δε μέσα στο σπιτί, γιατί θα πάρη άσχημη μυρωδιά. Αν το μαλλί είναι κλωσμένο το τυλίγετε σε κούκλες και προσέχετε να μη λυθώ και μπερδευθώ. Κατόπιν το τεντώνετε στην άνεμη ή ανάμεσα σε δυο καρέκλες και το αφήνετε ώπου να στεγνώσει. Με τον ίδιο τρόπο πλένετε και το ευρωπαϊκό μαλλί από έηλωμένες μπλουζές ή άλλα πλεκτά που θέλετε να το ξαναπλέξετε. Όταν πλυθώ και στεγνώσει τεντωμένο θα είναι κατόπιν σαν καινούργιο.

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΛΟΝΗ ΣΑΣ

Φακίδες και πανάδες

Μόλις μπαίνει η άνοιξιν και άρχίζει ο ήλιος να καίη λίγο περισσότερο, ένα πλήθος γυναικες τρομοκρατούνται για τι το πρόσωπό τους άρχίζει να γεμίζει με φακίδες. Για να τις καταπολεμήσετε κάνετε κάθε βράδυ στο πρόσωπό ψηριόν με το έξης φάρμακο:

Παρθενικόν γάλα 200 γραμ.
Σουμπλιμέ 0,20
Πολύ αποτελεσματική επίσης εινε η έξη λουσιόν την οποία αραιώνετε σε λίγο ή πολύ νερό, αναλόγως με την ευαισθησία του δερμάτός σας:

Sublime 1 gr.
Sulfate de zine 2 >
Acetate de plombe 2 >
Alcool 10 >
Eau distillée 240 >

Η λουσιόν αυτή εινε καταλληλή όχι μόνον για τις φακίδες, αλλά για ό,τι δηποτε λεκέδες του προσώπου.

Η δνις ΛΙΑΝΑ

Καπέλλο από ψάθα λιβέρε μαύρη, γαρνιρισμένο μ' ένα κουτώ μαύρο και κοινάρδα από κορδέλλα ρόζ.

ΟΙ ΩΡΑΙΟΤΕΡΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ



Έπ' α' ν' ω: Η Γκρέτα Γκάρμπο σε μία σκηνή της «Κυρίας με τὰς καμέλιες». Κάτ' ω: Η Λόουις Ράινερ ένα νέο «άστέρι» του κινηματογράφου και η Τζόαν Κράουφρντ, όπως εμφανίζεται στο τελευταίο της φιλμ.

ΟΙ ΩΡΑΙΟΤΕΡΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ



Έπ' α' ν' ω: Η Υβόν Λαβαλ και η Ρενέ Βιλντιέ, δυο καινούργιες Γαλλίδες ηεντέτες. Κάτ' ω: Η Τζόαν Βάρνερ και ο Μαρσέλ Βαλλέ σε μία σκηνή του φιλμ «Σιγτερέλλα» και η Μαρσέλ Σαντάλ με στολή αμαζόνως.



(Συνέχεια εκ του προηγούμενου).

— Ναι, φίλοι μου, πολύ μεγάλη δυστυχία μας βρήκε! απάντησε υποκριτικά ο Λεόν ντε Σιμέζ στος υπηρέτες. Γι' αυτό, αν και μόλις πρό δλίγου επέστρεψα, φεύγω πάλι, ξαναγυρίζοντας στο Παρίσι.

— Να έτοιμάσω το άμαξι; ρώτησε ο άμαξας.

— Όχι, γιατί πιθανόν να μην ξαναγυρίσω άπόψε. Θά πάω με το λεωφορείο.

— Θα φέρετε μαζί σας κανένα γιατρό; τόλμησε να ρωτήσει η καμαριέρα.

— Δεν ξέρω ακόμα τί πρέπει να κάνω. Πάντως, θα συμβουλευθώ τους διασημότερους φρενολόγους κι' έτσι μου πουν αυτοί θα κάνω... Μου φαίνεται περιττόν να συστήσω σε όλους σας την κυρία σας... Έσθ, Τζένη, μην την αφήσεις ούτε στιγμή...

— Αφού είπε τα λόγια αυτά, ο βαρώνος απομακρύνθηκε και βγήκε έξω.

— Ούφ! Έκανε άμα έκλεισε την πόρτα πίσω του. Πάμε τώρα στον Βλαίρω!

Και σαν να άνακουφίστηκε το στήθος του από κάποιο βάρος, άνέπνευσε δυνατά.

Ο ΒΛΑΙΡΩ

Φορώντας τον μακρύ κοιτανίτη του, γεμάτον βούλες και τρύπες, ο Βλαίρω καθόταν μόνος του στο γραφείο του και διάβαζε διάφορες έπιστολές. Έξαφνα η πόρτα χτύπησε και μπήκε μέσα μία γρηά. Ήταν η οίκονόμος του, η οποία του έδωσε μία έπιστολή και άποσύρθηκε.

— Παράξενο! είπε ο Βλαίρω άναγνωρίζοντας στο φάκελλο το γραφικό χαρακτήρα του μαρκησίου Ντεπρέλ. Μήπως έχη άνάγκη των υπηρεσιών μου; Δεν είναι όμως πιθανόν αυτό, γιατί άγαπάει πολύ τη γυναίκα του... Άς δούμε τί μου γράφει...

Ξέσχισε το φάκελλο και άρχισε να διαβάζει την έπιστολή. Ο μαρκήσιος τον είδοποιούσε ότι το ίδιο πρωί, κατά τις δέκα ή έντεκα, ο βαρώνος Λεόν ντε Σιμέζ θα τον επισκεπτόταν γιατί ήθελε να τον συμβουλευτεί για μία σπουδαιότητα υπόθεσι.

— Ο Βλαίρω έβγαλε το ρολόι του. Ήταν έννηάμιση. «Σε μία ώρα το πολύ θα μάθουμε περί τίνος πρόκειται, είπε μέσα του. Άς περιμένουμε λοιπόν αυτόν τον καινούργιο πελάτη...»

Έβγαλε την έπιστολή σ' ένα συρτάρι και για να περάσει η ώρα άρχισε να ταχτοποιή διάφορα έγγραφα που ήσαν ριγμένα φύρδην-μύγδην επάνω στο τραπέζι.

Στις δέκα και τέταρτο, η γρηά οίκονόμος του άνήγγειλε το βαρώνο Λεόν ντε Σιμέζ.

— Καλά, είπε ο Βλαίρω, ώδήγησε έδω τον κύριο βαρώνο και κανείς άς μη μας ένοχλήση.

— Περάστε, κύριε βαρώνε, είπε η γρηά προχωρώντας προς την πόρτα.

Ο Βλαίρω έσκυψε πάλι προς το γραφείο του κι' άρχισε να εξέταζε διάφορα έγγραφα με ύφος ανθρώπου πολυσχόλου.

Όταν ο βαρώνος ντε Σιμέζ μπήκε μέσα, η γρηά οίκονόμος βγήκε και ξανάκλεισε την πόρτα πίσω της.

Ο Βλαίρω περίμενε να πλησιάση ο έπισκέπτης και τότε μόνο σήκωσε το κεφάλι του.

Τα βλέμματά τους διασταυρώθηκαν.

Άμέσως ο βαρώνος έννοιωσε ένα ρίγος να περνάει όλα του τα μέλη. Κατάλαβε ότι ο άνθρωπος που είχε μπροστά του θα έξασκούσε μεγάλη επίδρασι επάνω του.

— Νά μία καρέκλα, κύριε... Καθήστε! είπε ο Βλαίρω. Σε τί όφειλω την τιμή της έπισκέψεώς σας;... Έχετε κανένα σπίτι να πουλήσετε ή θέλετε ν' αγοράσετε κανένα κτήμα;... Η μήπως έχετε άνάγκη από κανένα έπιστάτη για τη διεύθυνσι των κτημάτων σας;

Ο βαρώνος κούνησε άρνητικά το κεφάλι του και άπάντησε:

— Ήρθα να σας βρω για μία υπόθεσι έντελως διαφορετική... Έχω άνάγκη των συμβουλών σας, της βοήθειας σας...

— Ποτέ δεν άρνούμαι τις συμβουλές μου, άπάντησε ο Βλαίρω χαμογελώντας. Όσον άφορά τη βοήθειά μου, δηλαδή τη σύμπραξί μου, το πράγμα διαφέρει... Άς δούμε. Μπορείτε να μου μιλήσετε άφοβα... Είμαστε ολομόναχοι έδω... Πέστε μου τί θέλετε... Άλλά όχι μισά λόγια, όχι πεκφυγές... Έμπρός λοιπόν, σας άκούω...

— Πρέπει έν πρώτοις να μάθετε ότι η μητέρα μου, η οποία παντρεύτηκε σε δεύτερο γάμο με τον πατέρα μου, τον βαρώνο ντε Σιμέζ, είχε ένα παιδί από τον πρώτο της γάμο. Το παιδί της αυτό, ο άδελφός μου δηλαδή, από πολύ μικρός πήγε στη Βαταβία όπου απέκτησε τεραστία περιουσία. Τελευταία δε ξαναγύρισε στη Γαλλία για να εγκατασταθή έδω όριστικά. Άλλά ο θάνατος κάποιου συγγενούς του στη Βαταβία, τον έκανε να ξαναπάει εκεί. Όταν τελείωσε τις υποθέσεις του, επιβιβάστηκε σ' ένα πλοίο για να ξαναγυρίση στη Γαλλία. Το πλοίο όμως ναυάγησε και ο άδελφός μου χάθηκε...

— Ά! ψιθύρισε ο Βλαίρω.

— Πριν φύγει, έξακολούθησε ο βαρώνος, μου άφησε άπλυτη πληρεξουσιότητα της περιουσία τους, ή οποία είναι β-λόκληρη σε χρήματα και σε διάφορες μετοχές.

— Και σε τί ποσόν άνέρχεται ή περιουσία αυτή;

— Σε δέκα περίπου έκατομμύρια, άπάντησε ο βαρώνος κρύβοντας την αλήθεια. Άλλά ή περιουσία αυτή αν και την κρατώ στα χέρια μου, δεν είναι δική μου.

— Πώς! Δεν είστε κληρονόμος του άδελφού σας;

— Ο άδελφός μου ήταν παντρεμένος.

— Ά! τώρα καταλαβαίνω! είπε ο Βλαίρω. Η περιουσία βρίσκεται στα χέρια σας και θέλετε να την κρατήσετε!

— Ναι, με μαντεύσατε! άπάντησε ο βαρώνος. Και ήρθα έδω για να βρούμε μαζί το μέσον με το όποιο θα το κερθώσω αυτό...

— Ώ! Ώ!

— Ο φίλος μου, ο βαρώνος Ντεπρέλ, μου είπε ότι τίποτε δεν είναι άδύνατον για σας. Θέλετε λοιπόν, κύριε Βλαίρω, να με βοηθήσετε;

— Δεν λέω όχι, αλλά ούτε και ναι... Γιατί πριν άρχισω την εργασία, πρέπει να την εξετάσω... Άς μελετήσουμε έν πρώτοις την υπόθεσι... Μου επιτρέπετε να σας κάνω μερικές έρωτήσεις;

— Εύχαριστως.

Ο Βλαίρω στήριξε τους άγκώνες του στο τραπέζι και κυττάζοντας ύπουλα το βαρώνο, τον ρώτησε:

— Πώς ώνομαζόταν ο άδελφός σας;

— Μαρκήσιος Παύλος ντε Σαμαράν.

— Αρχαιότατο όνομα.

— Έντελως όμως λησμονημένο στη Γαλλία.

— Ο άδελφός σας θα είχε έδω φίλους, μολονότι έκπαρτίσθηκε από πολύ μικρός.

— Δεν είχε κανένα φίλο, είπε ο Λεόν ντε Σιμέζ.

— Και είστε ο μόνος του συγγενής;

— Μάλιστα.

— Είστε βέβαιος ότι χάθηκε στο ναυάγιο;

— Βεβαίωτατος.

— Τί άποδείξεις έχετε;

— Τις μαρτυρίες δυο ναυτών που μόνο αυτοί σώθηκαν άπ' όλο το πλήρωμα.

— Για την ώρα, μπορεί ν' άρκεστή κανείς σ' αυτό...

Και πού βρίσκεται ή νύφη σας;

— Στο Πόρτ-Μαβλό.

— Είπε Γαλλίδα;

— Όχι, είναι κρεολή... Γεννήθηκε στη Βεγγάλη και δεν ξέρει ούτε δέκα γαλλικές λέξεις...

— Αυτό σημαίνει ότι μόνη της θα δυσκολεύταν να διεκδικήσθ τα δικαιώματά της. Άλλά ή οικογένειά της;...

— Δεν έχει κανένα συγγενή...

— Ά! έκανε ο Βλαίρω. Είναι νέα;

— Μόλις έκοσι χρόνων.

— Ώραία;

— Ώραισάτη, άξιολάτρευτη...

— Ά! είπε ο Βλαίρω, χαμογελώντας ειρωνικά, μου ήρθε μία ιδέα: Άφού ή νύφη σας είναι χήρα, γιατί δεν την παίρνετε σύζυγο; Αυτό θα διώρθωνε τα πράγματα...

— Το συλλογίσθηκα κι' έγώ αυτό, άπάντησε ο βαρώνος. Άλλά πώς να παντρευτή κανείς μία τρελλή;

— Είναι τρελλή ή νύφη σας;

— Ναι, ή μαρκησία τρελλάθηκε πρό δύο ήμερών όταν έμαθε το θάνατο του συζύγου της.

— Ώ! φώναξε ο Βλαίρω, του όποιο τα μάτια έλαμψαν παράδοξα.

Άλλά πάντα ψυχρός κι' επιφυλακτικός, και μην έκφραζοντας ποτέ τις σκεψεις του, πριν έμβασθύν καθ' όλοκλη-ρίαν στις ιδέες των άλλων, ξαναείπε ύστερα από μία σύντομη σιωπή:

— Τότε, κύριε, δεν έχετε να κάνετε τίπο-τε άλλο, παρά να κλείσετε τη νύφη σας σ' ένα φρενοκομείο.

— Όχι, άπάντησε ο βαρώνος, γιατί θα ήταν άνάγκη να δη-λώσω από πού προ-έρχεται και ποιά είναι.

— Βέβαια.

— Άλλά αυτά έγώ δεν το θέλω. Έπειτα, στο φρενοκομείο μπο-ρεί να θεραπευθώ...

— Διάβολε! Αυτό συμβαίνει καμμία φο-ρά. Και μου φαίνε-ται ότι δεν το θέλετε αυτό. Τρελλή καθώς είναι τώρα, είναι λιγύ-τερο επικίνδυνη πα-ρά αν είχε το λογι-κό της.

— Ξέχασα, κύριε Βλαίρω, να σας πώ ότι υπάρχει και μία άλλη δυσκολία.

— Τί πράγμα;

— Μετά δυο-τρεις μήνες, ή νύφη μου θα γίνει μητέρα.

— Διάβολε! Αυτό δεν το περίμενα... Βλέπω ότι ή υπό-θεσι μπερδεύεται με τρόπο παράδοξο...

Έπακολούθησε μία μακρυά σιωπή.

— Έξαφνα ο Βλαίρω είπε άπότομα:

— Κύριε ντε Σιμέζ, άς έρθουμε στην ουσία της υποθέσεως.

Η νύφη σας σας ένοχλεί και θέλετε να την ξεφορτω-θήτε, δηλαδή να την εξαφανίσετε με οποιοδήποτε τρόπο...

Γι' αυτό ήρθατε να με βρήτε, δεν είν' έτσι;

— Μάλιστα, άπάντησε ο βαρώνος χωρίς δισταγμό.

— Το πράγμα είναι σοβαρό, πολύ σοβαρό! Καταλαβαίνετε και σεις εύκολα πιστεύω ότι δεν εξαφανίζεται χωρίς συνέ-πειες μία μητέρα με το παιδί... Υπάρχουν δικασταί... δικα-στία...

Το παιδί δεν είναι για την ώρα επικίνδυνο, εξακολούθησε ο Βλαίρω με το ψυχρό του χαμόγελο, αλλά θα γίνει άργό-τερα. Έν τούτοις, πρόκειται τώρα για τη μητέρα... Άς υπο-θέσουμε ότι την εξαφανίσαμε... Αυτό γίνεται όταν ένεργήση κανείς με μεγάλη φρόνησι και λάθη τα μέτρα του... Άλλ-αν σας την ζητήσουν κατόπιν, τί θ' άπαντήσετε;...

— Κανένας δεν θα ρωτήση τί άπόνγινε, γιατί πουθενά δεν παρουσιάστηκε κανένας δεν την ξέρει... Μπορώ μάλι-στα να σας πώ ότι όλο το Παρίσι άγνοεί πως υπάρχει μαρ-κησία ντε Σαμαράν.

— Είστε διατεθειμένος να πληρώσετε καλά; ρώτησε ο Βλαίρω.

— Ούτε ο φίλος σας Ντεπρέλ δεν την ξέρει;

— Όχι. Ξέρει μόνον ότι πέθανε ο άδελφός μου.

— Ώστε δεν είπατε σε κανένα ότι ο άδελφός σας ήταν παντρεμένος;

— Σε κανένα άπολύτως.

— Αυτό είναι καλό... Βλέπω ότι είστε άξιος άνθρωπος, κύ-ριε. Και οι υπηρέτες σας; Δεν μπορείτε να πείτε ότι δεν την ξέρουν κι' αυτοί;...

— Μπορεί να εξαγοράση κανείς τη σιωπή τους.

— Άσχημο μέσον, κύριε. Γιατί όταν πληρώνη κανείς τη σιωπή ενός ανθρώπου, είναι το ίδιο σαν να παραδίδεται στη διακρισί του... Έτσι, αν οι υπηρέτες σας γίνουν συνενοχοί σας, άργά ή γρήγορα, θα σας προδώσουν... Πρέπει να θυσι-με τίποτε καλύτερο... Πέστε μου ή νύφη σας έχει κανένα γνωστό στη Βαταβία.

— Ναι, έχει μία φίλη...

— Τί πράγμα είναι ή φίλη της αυτή;

— Ά! είναι κάποια φτωχή κόρη, κάποια Ζελιμά, την ό-ποία ο πατέρας της νύφης μου, είχε παραλάβει στο σπίτι του και ή οποία παντρεύτηκε έναν υπάλληλό του.

— Δεν μου φαίνεται και πολύ επικίνδυνη. Άλλά δεν έχει αυτό σημασία, κύριε Σιμέζ, γιατί κ' ή έλάχιστη φωνή μπο-ρεί ν' άκουστή... Γι' αυτό θα ήταν καλό να έχετε το νου σας και προς το μέρος της Βαταβίας.

Λοιπόν, ναι, άμα λάβουμε καλά κάθε προφύλαξη, μπορού-με να εξαφανίσουμε τη μαρκησία. Είναι τρελλή κι' έπειδή κα-νένας δεν θάρρη να σας ζητήση λόγο των πράξεών σας, μπο-ρείτε να την μεταφέρετε ή μάλλον να την κρύψετε σε κα-νένα σίγουρο κι' άγνωστο μέρος, γιατί, για την ώρα, δεν μπορείτε να την ξεφορτωθήτε.

— Όχι, δεν μπορείτε, ούτε και πρέπει να το κάνετε.

Αυτό, όχι μόνο δύ-σκολο θα ήταν, αλλά κι' επικίνδυνο. Ποιος ξέρει αν ο άδελφός σας δεν σώθηκε ως έκ θαύματος από το ναυάγιο και παρου-σιαστή εξαφνα μία μέρα; Άφού σώθη-καν οι δυο ναύτες, γιατί να μη σωθή κι' αυτός;

Ο βαρώνος Λεόν ντε Σιμέζ άκούγον-τας αυτά τα λόγια έ-γινε πελιδνός και κρύος ιδρώτας πλημ-ύρισε το μέτωπό του.

— Μην άνησυχίτε, έξακολούθησε ο Βλαίρω. Ήταν μία άπλη υπόθεσις από πού σας είπα. Ένε-λντα ενένα τοίς ένα-τά πιστεύω κι' έγώ να καταλάβετε ότι πρέπει να τα προβλέψουμε όλα και να είμαστε σε θέσι ν' αντιμετώπισουμε κάθε ένδεχόμενο...

Λοιπόν, κατά τη γνώμη μου, κύριε βαρώνε, επί των διά-στημά, επί πέντε χρόνις, παραδειγματός χάριν, δεν πρέπει να θεωρήτε την περιουσία του άδελφού σας ως δική. Ή έλ-λά ως άπλη παρακαταθήκη στα χέρια σας. Κι' έπειδή έχετε τη διαχείρισή της, μη σπαταλάτε στο διαστημα αυτό παρα-μόνο ένα μέρος απ' τα εισοδήματά της, χωρίς δηλαδή ν' άγ-γίζετε καθόλου το κεφάλαιο.

— Άν, αφού περάσουν τα πέντε αυτά χρόνια κανένας δεν παρουσιάσθ κι' ο άδελφός σας δεν δώση κανένα σημάδι ζωής, αν ή νύφη σας εξακολουθή να βρίσκεται στην ίδια κα-τάστασι, τότε δεν θα ύπάρχη πιά κανένας φόβος και θα μπορέσετε να ζητήτε όπως σας άρесе. Με κανένα μέσον, το όποιο θα βρήτε τότε εύκολα, ξεφορτωθήτε τον άγ-γιζετε καθόλου το κεφάλαιο.

— Και το παιδί; ρώτησε ο βαρώνος. Δεν κάνετε καθόλου λόγο για το παιδί.

— Ώ! αυτό είναι έλάχιστο επίφοβο για σας... Έν πρώτοις, στη θέσι πού βρίσκεται σήμερα ή μητέρα, είναι ζήτημα αν το παιδί θα βγίη ζωντανό. Μα και αυτό να συμβή, μπορούμε να το γράψουμε στα ληξιαρχικά βιβλία ως τέκνον άγνώστον.

γονέων. Αυτό είν' ευκολώτατο.

— Λοιπόν, κύριε Βλαιρώ, ρώτησε ο θαρῶνος, μπορῶ νὰ βασιστώ γιὰ ὅλ' αὐτὰ στὴ βοήθειά σας;

— Εἴτε διατεθειμένος νὰ πληρώσετε καλὰ;

— Ναί.

— Τότε σὰς ὑπόσχομαι νὰ σὰς βοηθήσω. Σὰς προειδοποιῶ ὅμως ὅτι ἡ δουλειά αὐτὴ θὰ στοιχίσει... Γιὰ τοὺς ἀνθρώπους πού χρησιμοποιοῦν ὡς ὄργανά μου, τὰ χιλιόφραγκα εἶναι παιγνιδάκια... Κι' ἐπειτα ἴσως νὰ παρουσιαστῇ ἀνάγκη νὰ φυλακιστῇ ἡ τρελλὴ ἐπὶ χρόνια δολοκλήρα. Θὰ ἔχουμε λοιπόν νὰ πληρώσουμε νοίκια, ὑπηρετές, φυλακές, τὴ διατροφή τους καὶ στὸ τέλος μιὰ ξεχωριστὴ ἀμοιβὴ στὸν καθένα, ἀναλόγως τῶν ὑπηρεσιῶν του. Ἔτσι τὸ σύνολο τῶν ἐξόδων θὰ εἶνε ἀρκετὰ μεγάλο, ὅπως θὰ δῆτε ἀπὸ τὸ σημείωμα πού θὰ σὰς δώσω. Πόσα ἔχετε ἀπάνω σας;

— Καμμιά τριανταρία χιλιάδες φράγκα.

— Λίγα εἶνε, μὰ δὲν πειράζει. Θὰ φτάσουν γιὰ νὰ καλύψουν τὰ πρῶτα ἐξόδα. Οἱ ἀνθρώποι, θέλετε, δὲν ἀρχίζουν τὴ δουλειά παρά μόνο ὅταν θαλοῦν τὸν παρὰ στὸ χέρι.

Ὁ θαρῶνος ντὲ Σιμέξ ἔδωκε τὸ πορτοφόλι του καὶ μέτρησε στὸ γραφεῖο μπρὸς τὰ μάτια τοῦ Βλαιρώ πού ἐλαμπαν, τριανταρία χιλιόφραγκα.

Ἐκείνος τὰ πήρε, τὰ μέτρησε πάλι καὶ τὰ κλείδωσε σ' ἓνα συρτάρι.

— Καί ποτε θ' ἀρχίσετε τίς ἐνέργειές σας; ρώτησε ὁ θαρῶνος.

— Ἀμέσως, χωρίς νὰ χάνω οὔτε στιγμή. Μόλις φύγετε, θὰ προσκαλέσω τοὺς ἀνθρώπους μου καὶ θὰ τοὺς δώσω τίς ὁδηγίες μου. Ὅσο δύσκολοι κ' ἂν εἶνε ἡ ὑποθέ-
 σεις πού ἀναλαμβάνω, θέλω νὰ τελειώσουν γρήγορα. Τώρα, ἐνῶ μιλοῦσα, ἐγὼ κατέστρωνα τὸ σχέδιό μου καὶ τὸ ἔχω ἐτοιμο κίβλας...

Ὁ Λεὼν ντὲ Σιμέξ τὸν κύτταξε μὲ θαυμασμό καὶ τὸν ρώτησε:

— Ὡστε ξέρετε ἀπὸ τώρα πού θὰ ὁδηγήσετε τὴ νύφη μου;

— Ναί, αὐτὸ δὲν ἦταν καὶ τόσο δύσκολο. Εὐτυχῶς, εἶχα τὸ μέρος πρόχειρο καὶ καταλλήλота, ἀκριβῶς ὅπως μὰς χρειάζεται. Εἶνε ἓνας παλιὸς πύργος, μισοερείπωμένος κι' ἐγκαταλειμμένος ἀπὸ καιρὸ, πού ὀρίσκειται κοντὰ στὰ Βογγιά.

Τὸν ἐνοίκιασα πρὸ μερικῶν μηνῶν γιὰ τρεῖς χρόνια κι' ἂν παρουσιαστῇ ἀνάγκη, μποροῦμε ν' ἀνανεώσουμε τὸ ἐνοικιαστήριο γιὰ ἄλλα τρία. Ποιὸς τὸν νοίκιασε; Ἕνας ἄγνωστος. Γιατὶ πρέπει νὰ ξέρετε ὅτι ἐγὼ ὁ ἴδιος πολὺ σπανίως παρουσιάζομαι. Κι' ὅταν ἀκόμα εἶνε ἀπόλυτη ἀνάγκη νὰ παρουσιαστώ, τότε ἐμφανίζομαι μὲ ἄλλη μορφή, μὲ ἄλλο ὄνομα... Ἔτσι θὰ με δῆτε μετὰ τρεῖς-τέσσερες ἡμέρες στὸ Πόρτ-Μαρλύ ὡς δόκτορα-φρενολόγο.

Ἐγὼ ὑπὸ τίς διαταγές μου δολοκλήρη συμμορία, ὠργανωμένη σὰν τακτικὴ ἀστυνομία κι' ὅλοι, ὅταν παρουσιάζομαι μεταξὺ τους, με ὀνομάζουν «Ἀρχηγό». Δυὶ-τρεις μόνο με ξέρουν ὡς Βλαιρώ. Αὐτοὶ εἶνε οἱ ὑπαρχηγοί μου καὶ μοῦ εἶνε ἀφωσιωμένοι μέχρι θανάτου. Δὲν θὰ με πρὸδιδαν κι' ἂν ἀκόμα τοὺς ἔδωσαν τὸ κεφάλι κάτω ἀπὸ τὸ λεπίδι τοῦ δημίου!

— Ὡ! Εἴστε τρομερὸς ἄνθρωπος, κύριε Βλαιρώ! ἔκανε ὁ θαρῶνος μὲ πραγματικὸ θαυμασμό. Τώρα καταλαβαίνω τὴ δύναμή σας καὶ αἰσθάνομαι πὼς ὅλα σὰς εἶνε δυνατὰ.

— Ἡ δύναμή μου εἶνε τὸ πνεῦμα μου! ἀπάντησε ὁ Βλαιρώ μὲ βλέμμα πού ἐλαμπε ἀπὸ ἐγωισμό.

— Καί τώρα τί πρέπει νὰ κάνω; ρώτησε ὁ θαρῶνος.

— Ἀ! μικρὰ πράγματα. Σὲ λίγο θὰ χωριστοῦμε καὶ θὰ ξαναγυρίσετε ἀμέσως στὸ Πόρτ-Μαρλύ, ὅπου θὰ ἐπιτηρήτε τὴ νύφη σας, χωρίς ν' ἀπομακρυνθῇτε καθόλου ἀπ' αὐτήν, γιατί κανένας δὲν πρέπει νὰ τὴ δῇ. Πόσους ὑπηρετές ἔχετε;

— Τέσσερες. Τί με συμβουλευετέ σεις σχετικῶς; Νὰ τοὺς δώδω ἢ οὐκ;

Ὁ Βλαιρώ ἔμεινε μιὰ στιγμή σιωπηλός. Φαίνόταν θυσιζόμενος σὲ σκέψεις.

— Ἀκούστε, εἶπε τέλος, μοῦ ἤρθε μιὰ ἐμπνευσις: Ἀπορῶς κανένας ἀπὸ τοὺς ὑπηρετές σας δὲν παραστάθηκε στὰ γάμους τοῦ ἀδελφοῦ σας, οὔτε καὶ κανένας ἔχει δηλ. σχετικὴ πιστοποιητικὴ. Γιατὶ λοιπόν νὰ μὴ τοὺς πῆτε ὅτι ἐκεῖνι τὴν ὁποία ὑπηρετοῦσαν καὶ ὠνόμαζαν κυρία μαρκησία, δὲν ἦταν καθόλου μαρκησία, ἀλλ' ἀπλῶς ἐρωμένη τοῦ ἀδελφοῦ σας;

— Βέβαια, μπορῶ νὰ τὸ πῶ αὐτό. Ἀλλὰ γιὰ ποῖο σκοπὸ;

— Τώρα θὰ δῆτε. Θὰ τοὺς πῆτε ἀκόμα ὅτι ἡ Λουκία Γκλαντάν — αὐτὸ δὲν ἦταν τὸ οἰκογενειακὸ ὄνομα τῆς μαρκησίας — ἔχει κάποιον θεῖο στὴν Ἀγγλία, στὸν ὁποῖο γράφαστε, πληροφορῶντας τὸν γιὰ τὴ θλίβερή θέσι στὴν ὁποία θρίσκεται ἡ ἀνεψιά του κι' ὅτι περιμένετε τὴν ἀπάντησή του ἀπὸ μέρους σὲ μέρα.

— Μὰ ἡ ἀπάντησις αὐτὴ δὲν θάρῃ!

— Κάνετε λάθος. Θάρῃ μεθαύριο. Καί τότε θὰ γίνῃ πιστὸ στὰ στοὺς ὑπηρετές μιὰ σκηνή, ἡ ὁποία θὰ τοὺς πείσῃ ὅτι ὡς πῶς ἡ Λουκία ἦταν ἐρωμένη τοῦ ἀδελφοῦ σας.

— Ἀλλὰ ποιὸς εἶνε ὁ σκοπὸς ὧλων αὐτῶν, κύριε Βλαιρώ;

— Ἀκούστε, οἱ ὑπηρετές ὅλοι εἶνε ἐκ φύσεως φιλαρμονίως τοῦ ἀδελφοῦ σας, θὰ σπεύσουν νὰ τὸ πουν αὐτὸ ὅτι τὸν κόσμο. Κι' ἔτσι, μέσα σὲ εἰκοσιτέσσερες ὥρες ὅλοι οἱ κάτοικοι τοῦ Πόρτ-Μαρλύ θὰ ξέρουν πὼς αὐτὴ πού νόμιζαν μαρκησία, ἦταν μιὰ γυναίκα τοῦ ἡμικόσμου. Μ' αὐτὸ τὸν τρόπο κανένας δὲν θὰ νοιαστῇ γιὰ τὴν νύφη σας καὶ, λίγο καιρὸ μετὰ τὴν ἐξαφάνισή της, θὰ τὴν ἔχουν ξεχάσει ὅλοι.

ἔλεος, κύριε Σιμέξ, χάρις σ' αὐτὸ τὸ τέχνημα, θ' ἀποφύγετε τὸ μέλλον πολὺς ἀδιάρκτες ἐρωτήσεις.

— Ναί! Ναί! Καταλαβαίνω! Στ' ἀλήθεια, εἰστε ἀξιοθαύμαστος ἀνθρώπος! Ὅλα τὰ συλλογίζεστε! Ὅλα τὰ προβλέπετε!

Οἱ δυὸ ἄθλιοι, πού τὸ κοινὸ εὐκόλο συνεννοήθηκαν, κουδούνισαν ἐπὶ μερικά λεπτά ἀκόμα καὶ κατόπιν ὁ Λεὼν ντὲ Σιμέξ σηκώθηκε.

Ὁ Βλαιρώ τὸν σπύδευσε ὡς τὴν πόρτα καὶ τοῦ εἶπε:

— Καλὴ ἀνάμωσι!

ΙΓ"

ΔΟΚΤΩΡ ΣΑΜΟΝΩ

Βγαίνοντας ἀπ' τὸ σπίτι, ὅπου κατοικοῦσε ὁ Βλαιρώ, στὴν ὁδὸ Βασι-

λέως τῆς Σικελίας, ὁ θαρῶνος Λεὼν ντὲ Σιμέξ ἦταν κατεχλωμένος κι' ἐνοιοθε τὰ πόδια του νὰ λυγίζουν κάτω ἀπ' τὸ βάρος τοῦ σώματός του. Παρ' ὅλη τὴ διαφθορά του, ἦταν ἐξαιρετικὰ ταραχόμενος καὶ μὲ τρόπο συλλογιζόταν τί ἐπρόκειτο νὰ κάνει.

Μὰ μποροῦσε ν' ἀφήσῃ τὴ μεγάλη περιουσία πού κρατοῦσε στὰ χέρια του;

— Ὁχι, χίλιες φορές ὄχι! Βρισκόταν πειὰ στὴ μέση τοῦ κατήφορου καὶ τοῦ ἦταν ἐντελῶς ἀδύνατο νὰ ἐξανεσθῇ. Ἔπρεπε λοιπόν νὰ συνεχίσῃ τὸ κατέβασμα, ἔστω καὶ μὲ κίνδυνο νὰ γκρεμιστῇ στὴν ἀβυσσο...

Ἀφοῦ ἀπομακρύνθηκε ἀρκετὰ, προχωρῶντας μὲ γρήγορο βῆμα, καθορυσάσε κάπως, λέγοντας μέσα του:

— Ἡ νύφη μου εἶνε τρελλή. Κανένας δὲν τὴν ξέρεει... Ἀγνοοῦν μάλιστα ἐντελῶς ὅτι ὑπάρχει μαρκησία ντὲ Σαμονῶν. Ἐξ ἄλλου, μπορῶ νὰ θασίζωμαι στὸν Βλαιρώ! Τί ἀνθρώπος!... Τί ἀνθρώπος!...

Κ' ἡσυχάζοντας πειὰ ἐντελῶς, μπῆκε στὸ λεωφορεῖο καὶ ξαναγύρισε στὸ Πόρτ-Μαρλύ. Μόλις ἔφθασε στὴ θύλα, πῆρε ὕψος θλιμμένο καὶ προσκάλεσε στὸ γραφεῖο του ὅλους τοὺς ὑπηρετές.

— Πῶς πέρασε ἡ κυρία σας; τοὺς ρώτησε.

— Ἀλλοῖμονο, κύριε, τοῦ ἀπάντησε ἡ Ἀγγίλδα καμαριέρα, τὰ ἴδια. Δὲν θυμάται πειὰ τίποτε, τὰ ἔχασε σὲ διαίτη. Δὲν ξέρει πού θρίσκεται, ἔχασε κι' αὐτὸ ἀκόμα τὸ θυμὸ της.

Τῆς μιλάω, μ' ἀκούει, ἀλλὰ δὲν καταλαβαίνει τίποτε.

— Τρομερό! Τρομερό! εἶπε ὁ θαρῶνος.

Ἐμεινε μιὰ στιγμή σιωπηλός κι' ἔπειτα εἶπε στοὺς ὑπηρε-

ρέτες:

— Ἀπὸ τὴ στιγμή αὐτὴ, ἐπρόσθεσε, εἴστε ἐλεύθεροι. Ὡστόσο, θὰ σὰς παρακαλέσω νὰ μείνετε μερικὲς ἡμέρες ἀκόμα ὡς ὅτου νὰ ληφθῇ μιὰ ἀπόφασις γιὰ τὴν ἀσθενή. Ὅλοι σας εἰσαίτε καλοὶ καὶ ἀφωσιωμένοι στὸ δυστυχισμένο μου ἀδελφὸ. Θὰ κάνω λοιπόν ὅ,τι θὰ ἔκανε κι' αὐτὸς στὴ θέσι μου. Θὰ σὰς πληρώσω δολοκλήρ τὸν τρέχοντα μῆνα κι' ἐκτὸς αὐτοῦ θὰ δώσω τρεῖς χιλιάδες φράγκα στὸν καθένα σας ὡς ἀποζημίωσι.

Γὰ τελευταία λόγια τοῦ θαρῶνου ἔφεραν ἀμέσως τὸ ἀποτέλεσμα πού περιέμενε. Οἱ ὑπηρετές ὑποκλίθηκαν μὲ σεβασμὸ μπροστὰ στὸν κύριό τους, ψιθυρίζοντας χαρούμενοι:

— Ἀ! κύριε θαρῶνε! Πόσον καλὸς εἶνε ὁ κύριος θαρῶνος! Ὅλοι οἱ κύριοι ἔπρεπε νὰ μοιάζουν τοῦ κυρίου θαρῶνου!

Ὁ Λεὼν ντὲ Σιμέξ κατάλαβε ὅτι δὲν θὰ τοῦ παρουσιαζόταν καταλλήλότερη εὐκαιρία γιὰ νὰ τοὺς πῇ αὐτὸ πού τοῦ εἶχε συστήσει ὁ Βλαιρώ, ὅτι δηλαδή ἡ Λουκία δὲν ἦταν σύζυγος, ἀλλὰ ἐρωμένη τοῦ ἀδελφοῦ του. Ἀρχισε λοιπόν νὰ τοὺς μιλάει μὲ φωνὴ συγκινημένη καὶ μὲ ὕψος πειστικώτατο.

Ἔτσι, ὅταν τελείωσε, κανένας πειὰ δὲν ἀμφέβαλλε γιὰ τὴν ἀλήθειά τῶν λόγων του. Σ' ὧλων τὰ πρόσωπα ζωγραφίστηκε ἡ βαθύτερη ἐκπλήξις κι' ἔλεγαν ὁ ἓνας στὸν ἄλλον:

— Ποιὸς θὰ τὸ φανταζόταν ποτὲ αὐτό;

Ὁ θαρῶνος τοὺς πληρώσε τότε τοὺς μισθοὺς τους, τοὺς ἔδωσε καὶ τὰ τρία χιλιόφραγκα πού τοὺς ὑποσχέθηκε κι' ὅλοι ἀποσύρθηκαν εὐχαριστώντας τὸν.

— Στ' ἀλήθεια ὅλα πᾶνε περιφημῶ! εἶπε ὁ Λεὼν, ὅταν ἔμεινε μόνος. Τὸ παραμῦθι τοῦ Βλαιρώ κόλλησε μιὰ χαρὰ κι' ἡ ὠρεὰ τῶν τριῶν χιλιάδων φράγκων ἔφερε εὐχάριστα ἀποτελέσματα. Τώρα δὲν ἔχω νὰ κάνω τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ περιμένω τὸν Βλαιρώ ἐδῶ.

Τὴν μεθεπομένη ἕνα ἀμάξι πού φαίνόταν γιὰ ἰδιωτικὸ, στάθηκε μπρὸς στὴν καγκελόπορτα τῆς θύλλας. Ἕνας ἡλικιωμένος κύριος κατέβηκε ἀπ' αὐτὸ καὶ χτύπησε τὰ κουδούνια. Ὁ γέρος αὐτὸς ἦταν κοντὸς στὸ ἀστέμα, παχύσαρκος καὶ περπατοῦσε μὲ δυσκολία, στηριζόμενος σ' ἓνα μπαστούνι μὲ χρυσὴ λαθῆ.

— Μπορῶ νὰ δῶ τὸν κ. θαρῶνο ντὲ Σιμέξ; ρώτησε τὸν ὑπηρετὴ πού τοῦ ἀνοίξε.

— Ὁ κ. θαρῶνος εἶν' ἐδῶ καὶ μοῦ φαίνεται ὅτι μπορεῖ νὰ σὰς δεχτῇ.

— Τότε δώστε του αὐτὸ ἐδῶ.

Ὁ ὑπηρετὴς ἀπλῶσε τὸ χέρι καὶ πήρε ἓνα ἐπισκεπτήριο, ἀπάνω στὸ ὁποῖο διάβασε τὲ ἐξῆς:

ΔΟΚΤΩΡ ΣΑΜΟΝΩ

Ἱατρός-φρενολόγος

Προηγήθηκε τὸ ἐπισκέπτου μέσος στὸ σπίτι καὶ ἔδωσε τὸ ἐπισκεπτήριο στὸ θαρῶνο, ὁ ὁποῖος, ἀνήσυχος καὶ ἐξαφνιασμένος, διάταξε νὰ εἰσαγάγουν τὸν ἐπισκέπτη.

Ἐκείνος δὲν ἄργησε νὰ παρουσιαστῇ. Ἐπειδὴ ἦσαν στὸ σαλὼνι δυὸ-τρεις ὑπηρετές, ὁ θαρῶνος ἐτοιμάστηκε νὰ τοὺς πῇ νὰ φύγουν:

— Μὴν κάνετε τὸν κόπο, κύριε θαρῶνε. Δὲν πειράζει ἂν οἱ ἀνθρώποι σας ἀκούσουν ὅ,τι θὰ λάβω τὴν τιμὴ νὰ σὰς πῶ. Ἐν πρώτοις, μὴν ἐκπλαγῇτε γιατί ἤρθα ἐδῶ χωρίς νὰ προσκληθῶ. Ἀπὸ τὸ ἐπισκεπτήριό μου θὰ εἶδατε τὸν ὄνομά μου καὶ τὸ ἐπάγγελμά μου... Εἰμαι γιὰτρός φρενολόγος, γνωστός σ' ὅλη τὴν Εὐρώπῃ, κι' ἔχω κλινικὴν στὸ Ὁστέιν. Ἐγράψατε πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν — δὲν εἶν' ἔτσι — στὸν ἔμπορο κ. Ἀντισόν, στὸ Λίβερπουλ, γιὰ κάποια νέα, ἀνεψιά του, ἡ ὁποία ἔχασε τὸ λογικὸ της;

Τὰ λόγια αὐτὰ ἀνοίξαν ἐπιτέλους τὰ μάτια τοῦ θαρῶνου, ὁ ὁποῖος τότε μόνο ἀναγνώρισε στὸ πρόσωπο τοῦ δῆθεν δόκτορος Σαμονῶν τὸν Βλαιρώ μεταμορφωμένον.

— Μάλιστα, κύριε, ἀπάντησε, πραγματικὰ ἔγραψα στὸν κ. Ἀντισόν.

— Τοῦ στείλατε δύο ἐπιστολές;

— Μάλιστα.

— Ὁ κ. Ἀντισόν, εἶπε ὁ ψευτοδόκτωρ, ἐτοιμαζόταν ν' ἀπαντήσῃ στὴν πρώτη ἐπιστολή σας, ὅταν ἔλαβε τὴ δεύτερη.

Ἡ πρώτη σας ἐπιστολή, κύριε θαρῶνε, ἀνήγγελε στὸν κ. Ἀντισόν τὸ θάνατο τοῦ μαρκησίου ντὲ Σαμονῶν καὶ συγχρόνως τοῦ ὑπεδεικνυε τὴν δυσκολὴν θέσιν ὁποία θρίσκετο ἔπειτα ἀπ' αὐτὸν ἡ δεσποινὴς Λουκία Γκλαντάν, ἡ μοναχοκόρη τῆς ἀγαπημένης τοῦ ἀδελφῆς. Ὁ κ. Ἀντισόν, ξεχνώντας τὸ πα-

ρελθὸν καὶ τίς θλίψεις πού τὸν ἔκανε νὰ υποφέρῃ ἡ ἀνεψιά του, ἐτοιμαζόταν νὰ τὴ συγχωρήσῃ καὶ νὰ τὴν καλέσῃ κοντὰ του. Δυστυχῶς, ἡ τρομερὴ ἀρρώστεια ἀπὸ τὴν ὁποία προσεβλήθη ἡ δεσποινὴς Λουκία, τὸν ἔκανε ν' ἀλλάξῃ γνώμη. Ἀν καὶ δὲν μπόρη πειὰ νὰ τὴν πάρῃ σπῆτι του λόγω τῆς καταστάσεώς της, ὡστόσο θέλει νὰ τὴν ἔχῃ κοντὰ του γιὰ νὰ ἐπιβλέπῃ τὴν θεραπεία της. Θέλει λοιπόν νὰ τὴν κλείσῃ σὲ κάποια κλινικὴ τοῦ Λίβερπουλ κι' ἐλπίζει ὅτι ἐκεῖ θὰ θεραπευθῇ γιατί τὴν κλινικὴ αὐτὴ τὴ διευθύνει ὁ φίλος του καὶ διάσημος φρενολόγος, δόκτωρ Χούτσον.

Ἰδοὺ μάλιστα καὶ μιὰ ἐπιστολή τοῦ κ. Ἀντισόν, στὴν ὁποία σὰς γράφει σχετικῶς.

Καὶ ὁ Βλαιρώ ἔδωκε ἀπὸ τὴν τσέπη του μιὰ ἐπιστολή, τὴν ὁποία ἔδωσε στὸ θαρῶνο. Ἐκείνος τὴν ἔπρεπε καὶ τὴ διάβασε.

— Δὲν ἔχω νὰ κάνω καμμιά παρατήρησι, εἶπε τέλος.

— Ἀφοῦ εἶνε ἔτσι, κύριε θαρῶνε, ἀπάντησε ὁ Βλαιρώ, θὰ μπόρῶ νὰ παραλάβω τὴ δεσποινίδα Λουκία;

— Βέβαια. Ἐγὼ δὲν ἔχω κανένα δικαίωμα σ' αὐτὴν καὶ δὲν μπορῶ παρὰ νὰ συμμορφωθῶ μὲ τὴ θέλησιν τοῦ θεοῦ της.

— Ἐν τῇ αὐτῇ περιπτώσει, κύριε θαρῶνε, θὰ σὰς στείλω ἀπόψε μιὰ ἀπὸ τίς καλύτερες νοσοκόμους τῆς κλινικῆς μου. Κι' αὐριο ἢ μεθαύριο, θὰ ξαναγυρίσω γιὰ νὰ πάρω μαζί μου τὴν δυστυχισμένην τρελλήν, γιατί ὅπως μοῦ γράφει ὁ κ. Ἀντισόν, θάρῃ νὰ τὴν παραλάβῃ ἀπὸ τὴν κλινικὴν μου ὁ δόκτωρ Χούτσον.

— Εἰμαι ἀπολύτως σύμφωνος, ἀπάντησε ὁ θαρῶνος ντὲ Σιμέξ.

— Μπορῶ τώρα νὰ δῶ τὴν ἀρρώστη;

— Βεβαίωτατα. Ἀκολουθήστε με...

Οἱ ὑπηρετές πού ἦσαν ἐκεῖ δὲν ἔχασαν οὔτε λέξι ἀπὸ τὴν συνομιλίαν τοῦ θαρῶνου μὲ τὸν ψευτοδόκτορα καὶ μάλιστα αὐτοὶ ἀπομακρύνθηκαν, ἔτρεξαν νὰ πουν καὶ στοὺς ἄλλους ὑπηρετές ὅσα εἶχαν ἀκούσει.

Ἡ Λουκία ἦταν ἐξαπλωμένη σὲ μιὰ πολυθρόνα τῆς κι' ἔπαιζε μὲ τὰ δάχτυλά της σὰν παιδί. Ἡ εἰσὸδος τῶν δύο ἀνδρῶν δέκωσε τὴν ἐνασχόλησιν αὐτῆς. Σηκώθηκε κι' ἔρριξε γύρω της ἓνα βλέμμα ἀνίσχυο. Ἐπειτα, πλησιάζοντας φοβισμένη τὸν Βλαιρώ, τὸν ρώτησε μὲ ὕψος μυστηριώδους:

— Εἶδατε τὸ μαῦρο πουλὶ;

— Σὰς ρωτᾷ ἂν εἶδατε τὸ μαῦρο πουλὶ, εἶπε ὁ θαρῶνος, μεταφράζοντας τίς ἀγγλικές λέξεις. Τὸ μαῦρο πουλὶ... Πάντοτε μιλάει γι' αὐτὸ τὸ μαῦρο πουλὶ. Τοῦ κάκου προσπάθησα νὰ καταλάβω τί σημαίνουν τὰ λόγια τῆς αὐτῆς.

— Μὴν τοῦ πῆτε ὅτι ὀρίσκομαι ἐδῶ, ἐξακολούθησε ἡ Λουκία. Μὲ γυρεῖτε, ἀλλὰ δὲν θὰ με ὀρή... Ἀ! Ἀ! Ἀ! δὲν θὰ με ὀρή! ἔ-

πρόσθεσε τραγουδιᾶσα.

Καὶ ἄρχισε πάλι νὰ παῖξῃ μὲ τὰ δάχτυλά της.

— Εἶνε κρίμα, μὰ τὴν ἀλήθειαν! εἶπε ὁ Βλαιρώ. Εἶνε τόσο ὠραία!

— Δὲν κάνει καθόλου φασαρία, τοῦ ἀπάντησε ὁ θαρῶνος. Παίζει πάντα ἔτσι μὲ τὰ δάχτυλά της. Ἡ τρελλὰ της εἶνε πολὺ ἡσυχῇ.

Ὁ Βλαιρώ κούνησε τὸ κεφάλι του καὶ εἶπε:

— Πολλὲς φορές, ἡ ἡσυχὴ τρελλὰ εἶνε πιά τρομερὴ ἀπὸ τὴ μαγία. Μποροῦμε νὰ ἐξακολουθήσουμε τὸ ἔργο μας χωρίς φόβο, κύριε ντὲ Σιμέξ, γιατί ἡ δυστυχισμένη αὐτὴ τρελλὴ δὲν θὰ ἐναντινῇ ποτὲ πειὰ καλὰ.

Ἡ μαρκησία τοὺς εἶχε στρέψει τὰ νῦτα. Βάδιζε ἀργὰ, σκύβοντας σὰν νὰ ζητοῦσε κατὰ τὸν τάπητα. Πῆρε τέλος μιὰ μύγαν, ψόφια σχεδὸν ἀπὸ τὸ κρύο, καὶ βαδίζοντας τὴν στὸ κούφωμα τοῦ χερσίου της, προσπάθησε νὰ τὴν ζεσταῇ καὶ νὰ τὴς ἐνανδώσῃ ζωὴ μὲ τὴν ἀναπνοή της.

— Τί κάνει; ρώτησε ὁ Βλαιρώ μὲ σιγανὴ φωνή.

— Βρῆκε στὸ καλὶ μιὰ μύγαν μισοψοφία καὶ προσπαθεῖ νὰ τὴν ἐνανδώσῃ ζωή.

— Ἀπ' ὅσα μοῦ εἶπατε καὶ αὐτὰ ὅσα βλέπω, κύριε ντὲ Σιμέξ, δὲν θὰ εἶνε δύσκολη ἡ φύλαξις της...

Καὶ οἱ δυὸ συνένοχοι ἀποσύρθηκαν, ἀφήνοντας τὴν δυστυχισμένην τρελλήν ἀπορροφημένη ἀπὸ τὴν ἐργασία της.

Ὁ θαρῶνος ὡδήγησε τὸν Βλαιρώ στὸ γραφεῖο του, ἐκλείσε τὴν πόρτα μὲ φροντίδα καὶ κατέβασε σ' ἐπιμέτρο ἓνα βαρὺ παραπέτασμα.

Ὁ Βλαιρώ ἐξαπλώθηκε

Ο νεαρός Ραούλ Φονσέ, ένας αδιόρθωτος γλεντζές είκοσι πέντε χρόνων, όταν γύρισε πάλι στο Παρίσι από τα θάβη της επαρχίας του για να συνεχίσει τις ατελείωτες «φιλοσοφικές» σπουδές του, πήγε άμέσως να δει τον αγαπημένο θείο του Άνσέλμ, έναν παχουλό και ροδαλό πενηντάρη, πάντα εύθυμο, πάντα πνευματώδη, πάντα έτοιμο να σκαρώσει καμιά ξεκαρδιστική φάρσα στους φίλους του. Φαντάζεστε όμως την κατάπληξι του Ραούλ όταν έρεθηκε μπροστά σ' έναν αγνώριστο θείο Άνσέλμ.

— Θεέ μου! Έκανε με τρόμο. Μά τι έπαθες λοιπόν, αγαπημένο μου θείο;

Ο άλλος γελαστός Άνσέλμ Μπυμπάς στέναξε θαθεία και τον κύτταξε μ' ένα περιλυπο βλέμμα.

— Είμαι άρρωστος... ψιθύρισε. Άστα, καυμένο Ραούλ... Είμαι χάλια!...

Κι' αλήθεια είχε γεράσει ξαφνικά κατά είκοσι χρόνια. Ήταν χλωμός, αδύνατος, άκεφος, σαν άνθρωπος που δεν είχε πειρά πολλές ελπίδες ζωής.

— Μά ποιά είχε λοιπόν η αίτια αυτής της αλλαγής; άπορησε ο Ραούλ.

— Μια γυναίκα! φώναξε στενάζοντας ο θείος Άνσέλμ. Μάλιστα, πού να πάρη η όργη! Μια γυναίκα!...

— Αδιόρθωτος πάντοτε! ψιθύρισε χαμογελώντας ο Ραούλ.

— Όχι! Δεν είχε αυτό! διαμαρτυρήθηκε ο θείος του.

— Μηπως, θείο μου, είσαι έρωτευμένος;

— Ούτε κι' αυτό, άνότη!... Άκουσε... Μην προσπαθής να μαντέψης... Δεν θα το θρῆς... Ξέρεις τον Ραθασόλ; Έκείνον τον μελαγχρόνο φίλο μου;...

— Πού είναι, όπως λέει, δεκαπέντε χρόνια πιο νέος από σένα;...

— Ναι... Αυτών τον γυναίκα! Έ, λοιπόν! Έγώ κι' ο Ραθασόλ, το καλοκαίρι που έλειπες έσύ στο σπίτι σου, είχαμε νοικιάσει στο Μονμورانού μια όμορφη θύλα για να παραθερίσουμε. Έκεί πέρα τότε ο Ραθασόλ αγάπησε παράφορα τη γυναίκα ενός γιατρού. Μά ο γιατρός ήταν ζηλιάρης σαν γάτος, το ζώον!... Άν επιτρέπεται ποτέ να είναι ζηλιάρης ένας γιατρός!...

— Κατ' αρχήν, έκανε ο Ραούλ, η ζηλία είναι βέβαια μια κουταμάρα. Δεν έμποδίζει τίποτε και δεν δημιουργεί παρά μόνο καταστροφές... Μά δεν βλέπω το λόγο γιατί ένας γιατρός δεν έχει το δικαίωμα να είναι ζηλιάρης, όπως κάθε άλλος άνθρωπος!...

— Πώς! φώναξε ο θείος Άνσέλμ. Το λες έσύ αυτό, πού ξέρεις από φιλοσοφίες! Μά ένας γιατρός, ξεροκέφαλε, μπορεί να ξέρη όλα τα μυστικά της τρυφερής φίλης σου. Έχεις ένα όμορφο κορίτσι, το λατρεύεις, θέλεις να το κλειδώσης, αν είναι δυνατόν, μέσα σ' ένα δωμάτιο για να μη το βλέπουν κανείς κι' άξαφνα τό άκούς να σου λέη: «—Θα πάω στο γιατρό να μ' εξετάσει...» Και πάει στο γιατρό... Έ, λοιπόν, ένας άνθρωπος που έχει τέτοια προνόμια δεν μπορεί, δεν επιτρέπεται να είναι ζηλιάρης!...

— Είναι μια άποψις κι' αυτό... παρατήρησε ο Ραούλ. Μά μη ξεχνάς, θείο Άνσέλμ, πως οι πιο άπιστοι σύζυγοι είναι συνήθως κι' οι πιο ζηλιάρηδες!...

— Δυστυχώς ο γιατρός του Μονμورانού ήταν από αυτούς και κατασκόπευε διαρκώς τη γυναίκα του. Όσο για τον Ραθασόλ, ήταν αξιοθρήνητος. Ό έρωσ του ήταν κεραυνοβόλος! Μά κι' η αγάπη της γυναίκας του γιατρού ήταν παράφορη. Οι δύο έρωτευμένοι λοιπόν θα μπορούσαν να ήταν εύτυχισμένοι, αν δεν ήταν στη μέση ο ζηλιάρης σύζυγος...

Τέλος, ο Ραθασόλ, αφού έσπασε το κεφάλι του μια δόλ-



ΕΥΘΥΜΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΤΡΙΣΤΑΝ ΜΠΕΡΝΑΡ

Ο ΔΙΑΒΟΛΟΓΙΑΤΡΟΣ

μέχρι τότε... Άς είναι. Για να ξαναγυρίσω στην ιστορία μου, δεχθήκα πρόθυμα να λάθω κι' εγώ μέρος στην κωμωδία του Ραθασόλ. Το μόνο που φοβόμουν όμως ήταν μήπως ο ζηλιάρης γιατρός έβλεπε ότι δεν ήμουν άρρωστος...

Μά, δεν θαρρούσαι... Τράθηξα μπροστά και τον κάλεσα ύστερα από λίγες ημέρες στη θύλα που νοίκιασα δυο χιλιόμετρα πιο πέρα απ' το Μονμورانού. Ο γιατρός δεν κατάλαθε τίποτε από την κωμωδία που του παίζαμε. Μ' άκουσε σθηκε λοιπόν με μεγάλη προσοχή και θρῆκε πως δεν ήταν και τόσο περίφημα η καρδιά μου... Όσο για τα νεφρά μου, αυτά, παιδί μου, είχαν χάλια αδιόρθωτα! Με δυο λόγια, τα θέλεις; Νόμιζα πως θα έσκασα από ύγεια κι' όμως είχα ένα σωρό άρρώστειες που ούτε τις φανταζόμουν καθόλου! Άρτηριοσκήληρωσι κι' άλλα, ένα σωρό...

Καταλαβαίνεις τώρα την κατάσταση μου. Πήγα να τρέψω, λαθώ. Έγώ που δεν είχα πάρει ποτέ μου ούτε μια άσπινη, άρχισα να τρώω με το κουτάλι τα φάρμακα. Τι στανίνες πήρα, τί σκονάκια, τί σπασιαλντέ, τί χάπια, τί σιρόπια, τί δυναμωτικά! Το σπίτι μου είχε μεταβληθῆ σε πραγματικό φαρμακείο...

— Θεέ μου, έκανε ο Ραούλ, στο κάτω-κάτω της γραφής η θεραπεία αυτή σε ωφέλησε. Ήσουν πάρα πολύ χοντρός και σ' αλήθεια, θα έσκασες από ύγεια. Τα φάρμακα λοιπόν σ' αδυνάτισαν...

— Δεν είναι αυτός ο λόγος, παιδί μου! στέναξε ο Άνσέλμ Μπυμπάς. Δεν ήμουν ύγιης. Νόμιζα πως ήμουν ύγιης! Στην πραγματικότητα είχα ένα σωρό άρρώστειες που ύπέσκαπταν τον οργανισμό μου. Άκούς; Ένα σωρό! Είλε άπίστευτο!...

— Κατά τη γνώμη μου, του απάντησε ο Ραούλ, ήσουν πολύ καλύτερα όταν δεν ήξερες πως ήσουν άρρωστος... Ήσουν εύτυχης, άμέριμνος...

— Δεν λέω, άλλοτε ήμουν ήσυχος, ενώ τώρα η ζωή μου είναι φρικτή. Δεν κάνω τίποτε άλλο παρά να συλλογίζομαι την καρδιά μου, τα νεφρά μου, το στήθος μου...

— Μά άλλα λόγια, θείο, έπαιζες μια φάρσα στο γιατρό κι' αυτός σε πλήρωσε με το ίδιο νόμισμα. Βάζω στοίχημα ότι ο ζηλιάρης γιατρός στάθηκε πιο τυχερός από τους δύο σας...

— Ναι, έχεις δίκιο, έτσι είναι! ώμολόγησε ο Άνσέλμ Μπυμπάς στον ανηψιό του. Ο Ραθασόλ τα έκανε θάλασσα με τη φίλη του. Ό έρωσ τους κράτησε όσο και τα τριαντάφυλλα (Συνέχεια στη σελίδα 53)

κληρη έβδομάδα για να θρῆ κανένα τρόπο για να ξεγλήσει το γιατρό, κατάφερε να σοφιστῆ ένα τέχνασμα με κετά έξυπνο.

— Άκουσε, Άνσέλμ... είπε μ' ένα θριαμβευτικό ύφος. Βρήκα έναν τρόπο να να ξεγλήσω αυτόν τον ελιθίο!... Θα κάνης τον άρρωστο!... Θα πᾶς να καθῆς δυο χιλιόμετρα μακριά από έδω σε μια άλλη θύλα και θα τον καλέσης ναρθῆ να σε δῆ. Κι' άμα έρθῆ, θα κυτάξεις να τον κρατήσης όσο μπορείς περισσότερο. Πᾶς του να σου κάνει εντριβές να σ' εξετάσει σ' όλο το σώμα, να σου δώση ένα σωρό συμβουλές. Μπλέξε τον άσχημα και σε καμιά πολιτισμένη συζήτηση και με δυο λόγια κράτησε τον κοντά σου δυο ώρες τουλάχιστον. Κι' αυτό να γίνεται τουλάχιστον τρεις φορές την εβδομάδα. Έτσι θα είμαι ήσυχος ότι δεν έμπορη να με άνησυχῇ...

Η ιδέα αυτή του φίλου μου ήταν, μά την αλήθεια, αρκετά διασκεδαστική. Ήμουν πρόθυμος να κάνω τις μεγαλύτερες τρέλλες, πᾶς να δοθηούσα στην γελιοσύνησι ενός ζηλιάρη. Ραούλ, παιδί μου, σ' όλη μου τη ζωή δεν μπόρεσα να χωρέσω τους ζηλιάρηδες. Είναι ζω! Αυτή την ιδέα, δηλαδή, είχα

ΟΙ ΘΡΙΑΜΒΟΙ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»



1. — Το φοβόμαι κι' εγώ πολύ, Νταίβυ, αλλά μην ανησυ- χῆς. Θα ξεφύγω χωρίς να καταλάβουν τίποτε.

— Θα έρθουν μαζί σου και δυο αστυνομικοί, πρόσθεσε ο Έδουάρδος. Έτσι θα είσαι απόλυτος, πρόσθεσε ο...

— Σ' ευχαριστώ, Νταίβυ.

— Μπορείς να μείνης στο Παρίσι προσωρινώς. Συμφωνείς;

— Ναι, Νταίβυ.

— Κατόπιν πηγαίνεις στις Κάννες.

— Ναι, αυτό είναι το καλύτερο. Στο Παρίσι έχει κανείς περισσότερες ενόχλησεις, ενώ στις Κάννες είναι ήσυχος.

Ο Έδουάρδος κάθισε σ' ένα ντιβάνι.

— Δεν σ' άπασχολώ περισσότερο, είπε. Φρόντισε να έτοιμαστῆς. Θα γευματίσουμε μαζί απόψε.

Τό άραιο πρόσωπο της Ουώλλυ άστραψε από ευχαρίστησι.

— Ευχαριστώ! φιθύρισε γεμάτη ευδαιμονία. Σ' ευχαριστώ, αγαπημένο μου!

Η στιγμή του άποχωρισμού των δύο έρωτευμένων υπῆρξε δραματική.

Η Ουώλλυ ρίχτηκε κλαίγοντας στην άγκαλιά του Έδουάρδου.

— Νταίβυ... Νταίβυ!...

Ο Έδουάρδος, ο πάντοτε ψυχραιμος λιποψύχησε τη στιγμή αυτή.

— Κουράγιο, αγαπημένη μου, ψιθύρισε στην κ. Σίμπσον. Ηούχασε, Ουώλλυ. Ο χωρισμός μας αυτός είναι ο τελευταίος. Γρήγορα θα συναντηθούμε πάλι.

Η κ. Σίμπσον τον κύτταξε με λαχτάρα, η οποία διαρκώς μεγάλωνε κι' έκανε το στήθος της ν' ανεβοκατεβαίνει, σαν να είχε διανύσει μακρό δρόμο.

— Νταίβυ!... Ό Θεέ μου!... Θεέ μου!...

Ο Έδουάρδος τη φίλησε στα δακρυσμένα της μάτια και της ψιθύρισε γλυκά:

— Πᾶμε να κλαίς, αγάπη μου. Σοῦ όρκίζομαι στην τιμή μου πως δεν θ' άργῆς να τρέξω κοντά σου για να ζήσουμε για πάντα εύτυχισμένοι.

— Θα σε ξαναδώ, άρά γε; τράβηξε η κ. Σίμπσον με απαράχητο.

— Αν θα με ξαναδῆς; Πάλι μοῦ τό λες αυτό, Ουώλλυ; Διώξε τη σκέψι αυτή από το μυαλό σου, φρόντισε να είσαι ψυχραιμη και πίστευε σ' ό,τι σου λέω. Τίποτα δεν θα μπορέση να μας χωρίση. Ξέρω καλά, Ουώλλυ, πως θα ξελελιχθούν τα πράγματα. Θ' άναγκασθῶ να παραιτηθῶ. Δεν θα ήθελα βέβαια να εγκαταλείψω τό λαό μου, ο όποιος μ' αγαπά και για τόν όποιο αισθάνομαι κι' εγώ ελκρινῆ αγάπη. Μά θα τό θυσιάσω όλα πρὸς χάριν σου, χάριν της αγάπης μας. Προτιμῶ να είμαι πλάι σου ως ο έσχάτος τῶν θνητῶν, παρά επί του θρόνου χωρίς έσένα. Σφούγγισε τά δάκρυα απ' τά άρτια σου μάτια κι' άφῆσέ με να σου δώσω τό φίλ τοῦ άποχαιρετισμοῦ με ψυχραιμα. Λίγες ημέρες ακόμη, αγαπημένη

Ο Έδουάρδος διασχίζων, ως ο έσχάτος τῶν θνητῶν, τούς δρόμους τοῦ Λονδίνου, μία βροχερή ημέρα, συνοδευόμενος από ένα φίλο του.

μου κι' έπειτα θα είμαστε πάλι μαζί, μαζί για πάντα, μαζί ως τόν τάφο!

Έσκυψε κατόπιν κι' άρχισε να την κυττάξῃ με τρυφερότητα, με στοργή, ζητώντας να χορτάση τό βλέμμα του με τό φῶς της όμορφιάς της.

Τό ίδιο έκανε κι' εκείνη.

Τό βλέμμα της τον περιέβαλλε με λαχτάρα.

Κι' έπειτα τά χείλη τους ένώθηκαν σ' ένα φίλημα γεμάτο καύμο και φλόγα, λαχτάρα και περιπάθεια.

Ο Έδουάρδος άρχισε να φίλῃ τό στόμα της, τά μάτια της, τό ξάστερο μέτωπό της, τά μαλλιά της, τά δροσερά της μάγουλα.

Τῇ φιλούσε με τῇ δίψα τοῦ ανθρώπου που θέλει να χορτάση κάτι που πρόκειται να χάση γι' άρκετόν καιρό.

Ήταν μία βροχή φλογερῶν φιλημάτων.

Και τά παθητικά φίλια τοῦ ή Ουώλλυ τοῦ τά άνταπέδιδε με μία τρελλή έρωτική άπελπισία.

Αν τούς έβλεπε κανείς τη στιγμή αυτή θα υπέθετε πως άντήλλασαν τούς στερνοῦς των άσπασμοῦς, προκειμένου να χωρίσουν για πάντα, προκειμένου να μην ξαναδῇ πειά ο ένας τόν άλλο, προκειμένου να τούς χωρίση ο θάνατος.

Ο μεγάλος τους έρωτας τούς έκανε έξαλλους.

Θ' άρκοῦσε ν' άντικρύσουν τη σκηνή αυτή, την τόσο χαρακτηριστική, οι έχθροι τοῦ Έδουάρδου για να καταλάβουν όριστικῶς πως τίποτε, τίποτε απόλυτως δεν θα μπορούσε να χωρίση τούς δύο έρωτευμένους, τίποτε απόλυτως δεν θα ήταν ίκανό να κάμη τόν έρωτοχτυπημένο βασιλέα ν' αλλάξῃ γνώμη.

Αμέσως κατόπιν ο Έδουάρδος έδωσε διάφορες οδηγίες στον γραμματέα του, ο όποιος έπρόκειτο να συνοδεύῃ την κ. Σίμπσον στο ταξίδι της.

Κατά τας ύποδείξεις τοῦ βασιλέως θα τόν κρατούσαν ενήμερο για τό καθετί. Τηλεγραφικῶς και πρὸ παντός τηλεφωνικῶς, θα έρχόντουσαν καθημερινῶς εἰς έπαφή μαζί του.

Τά λόγια τοῦ Έδουάρδου καθυσόχασαν κάπως την κ. Σίμπσον.

Έφτασε η στιγμή τοῦ χωρισμοῦ. Άγκαλιάστηκαν για μία ακόμα φορά και φιλήθηκαν.

Η Ουώλλυ κράτησε απότομα τόν Έδουάρδο τη στιγμή αυτή και τοῦ ψιθύρισε:

— Θα σ' αγαπῶ πάντα, άπτόηποτε κι' αν συμβῇ!

— Δεν πρόκειται να συμβῇ τίποτε τό άπρόοπτό, αγαπη μου, τῆς άποκρίθηκε ο Έδουάρδος. Θα παραιτηθῶ και θα τρέξω κοντά σου.

Νταίβυ, ψιθύρισε η βασίλισσα Καναδή, πιστεύεις στην ελκρινῆ μου;

— Γλυκειά μου Ουώλλυ, Γιατί μοῦ τό λες αυτό;

— Πιστεύεις ότι σε λατρεύω;

— Μά ναι, Ουώλλυ. Άν είχα και τόν ελάχιστο δικαίωμα σχετικῶς, θα ήμουν πολύ δυστυχισμένος.

— Άκουσε τότε τά λόγια που θα σοῦ πῶ, Νταίβυ. Τό σκέφτηκα πολύ αυτό, τό ζύγισα καλά, βγαίνει μέσα από τῇ καρδιά μου. Δεν θέλω να θυσιάσης τό θρόνο σου πρὸς χάριν μου. Μ' ά-

κοῦς, Νταίβυ; Δεν θέλω. Προτιμῶ, ναι, τὸ προτιμῶ μ' ὅλη μου τὴν καρδιά, νὰ θυσιασθῶ ἐγὼ καλύτερα.

Ὁ Ἐδουάρδος χαμογέλασε λυπημένα σφίγγοντάς της τὰ χέρια.

— Δεν πρόκειται νὰ θυσιαστῇ κανεὶς, Οὐώλλυ, ἀπάντησε στὴν ἀγαπημένη του. Δεν πρόκειται κανὲν περὶ θυσίας, ἀλλὰ περὶ λυτρώσεως. Πρέπει μὲ τὴν εὐκαιρία αὐτὴ νὰ πάρῃ καθένας τὸ δρόμο ποὺ τοῦ ἔχει χαράξει τὸ πεπρωμένο του.

— Τί ἐννοεῖς, Νταίβυ; Τί θές νά...

Ὁ Ἐδουάρδος δὲν τὴν ἄφησε νὰ συνεχίσῃ. Τῆς ἔκλεισε τὸ στόμα μ' ἓνα φίλ.

— Ἀς μὴ μιλοῦμε περὶ γι' αὐτὸ τὸ ζήτημα, τῆς εἶπε σὲ λίγο μὲ φωνὴ βαρεῖα. Ἡ ἀπόφασίς σου ἔχω πάρει εἰς ὁριστικὴν.

— Φοβοῦμαι τὴν κατακραυγὴ τοῦ λαοῦ σου, Νταίβυ.

— Δεν εἶσαι ὑπεύθυνος γιὰ τίποτε, Οὐώλλυ. Τὸ ζήτημα τῆς παραιτήσεως ἀπ' τὸ θρόνο μ' ἀπασχολεῖ πρὸ ἄρκετοῦ καιροῦ. Τί εὐθύνεσαι λοιπὸν ἐσὺ, ἀγαπημένη μου; Σὺ εἶσαι ἡ εὐτυχία μου ποὺ ἦρθε στὸν καιρὸ τῆς. Θὰ εἶνε ἄδικος καὶ συκοφάντης ἐκεῖνος ποὺ θὰ θελήσῃ νὰ ἀποδώσῃ σὲ σένα τὴν ἀφορμὴ τῆς παραιτήσεώς μου. Ἄδικος καὶ συκοφάντης, τὸ ἐπαναλαμβάνω.

Ἡ κ. Σίμπσον χαμήλωσε τὸ βλέμμα της. Εἶχεν ἀντιληφθῇ πὼς κάθε τῆς προοπτικὴ πάνω στὸ ζήτημα αὐτὸ θὰ ἦταν ματαιὰ.

Καὶ ὅμως ἡ καρδιά της ἦταν βαρεῖα.

Λοιπὸν τὴν ἀγωνία τοῦ ἀνθρώπου ποὺ ἔγινε αἴτιος μιᾶς μεγάλης συμφορᾶς.

Εἶχε δίκιο βέβαια ὁ Ἐδουάρδος νὰ λήῃ πὼς δὲν εὐθυνόταν αὐτὴ γιὰ ὅτι ἐπρόκειτο νὰ συμβῇ. Αὐτὴ ἦταν ἡ μόνη ἀλήθεια, μάρτυς τῆς ὁ Θεός.

Μὰ ὁ λαὸς δὲν σκέπτεται φύχραιμα. Ὁ λαὸς παρεξηγεῖ. Ὁ λαὸς δὲν βλέπει πὺς μακριὰ ἀπ' τὴ μύτη του στὶς περιστάσεις αὐτὲς καὶ ρίχνει τὸν λίθον τοῦ ἀναθέματος ἐναντίον τῶν ἀθῶων.

Μήπως δὲν ἐλάμβανε καθημερινῶς ἓνα σωρὸ ἐπιστολῶν μὲ βρισιὲς βάνουσες;

Τί ἦσαν ὅλα αὐτὰ τὰ γράμματα; Τί ἄλλο ἀπὸ τὴ λαϊκὴ κατακραυγὴ ποὺ θὰ ξεσποῦσε ἴσως αὐριο πὺς ἐντόνη, πὺς θυελλώδης, πὺς κεραυνόβόλος καὶ θανατερή.

Θὰ χαίρονταν ἀρὰ γιὰ ποτὲ τὴν ἀγάτῃ της ὑπὸ τέτοιες συνθήκες;

Ὁ Ἐδουάρδος μάντεψε τὶς σκέψεις ποὺ βασάνιζαν τὴν ἀγαπημένη του. Καὶ γιὰ νὰ τὴν καθησυχάσῃ ἀπολύτως τῆς εἶπε:

— Μὴν ἀνησυχῇς καθόλου, Οὐώλλυ. Ὅταν ὁ θόρυβος γιὰ τὴν παραίτησί μου στραφῇ ἐναντίον σου, μπόρεῖς νὰ δώσῃς στὶς παρισινὲς ἐφημερίδες μιὰ δήλωσί σου ποὺ θὰ σὲ ἀπαλλάσῃ κάθε εὐθύνῃς σχετικῶς.

Τὴν δήλωσι αὐτὴ ποὺ δημοσιεύθηκε πράγματι ἀργότερα στὶς εὐρωπαϊκὲς ἐφημερίδες, τὴν ἔπηρε μαζί του ἀπὸ τὸ Λονδίνο, προκαταβολικῶς συντεταγμένη ὁ γραμματεὺς τοῦ Ἐδουάρδου, ὁ ὁποῖος συνάδευσε τὴν κ. Σίμπσον στὴν ἐκούσια ἐξορία της στὰς Κάννας.

Τὸ ταξίδι τῆς κ. Σίμπσον ὑπῆρξε ἄρκετὰ περιπετειώδες.

Πλήθῃ δημοσιογράφων καὶ περιέργων παραφύλαγαν παντοῦ γιὰ νὰ ἰδοῦν καὶ περιεργασθοῦν τὴν μοιραία γυναῖκα.

Μὰ ἡ γοητευτικὴ Καναδὴ γλύστρησε ἀνάμεσα σ' ὅλους αὐτοὺς μ' ἐξαιρετικὴ πονηρία καὶ τέχνη.

Μερικὰ ἐπεισόδια τοῦ ταξιδίου της αὐτοῦ, τῆς ἐσπευσμένης φυγῆς της μᾶλλον, παρέμειναν ἐντελῶς ἀγνωστὰ, δὲν ἐγράφησαν ἀπὸ καμμιά εὐρωπαϊκὴ ἐφημερίδα καὶ συνεπῶς καὶ ἀπὸ καμμιά ἐλληνικὴ.

Θὰ τὸ ἐξιτορήσῃ σήμερα χάριν τῶν ἀναγνωστῶν τοῦ «Μπουκέτο».

Ἡ κ. Σίμπσον ἔφυγε ἀπὸ τὸ Λονδίνο χωρὶς νὰ τὴν ἀντιληφθῇ κανεὶς. Ἀφῆσε τὸ σπίτι της καὶ τρύπωσε σ' ἓνα ἀγροῖο ταξὶ κατὰκλειστο.

Ὅταν ὅμως ἐπάτησε τὸ πόδι της στὸ γαλλικὸ ἔδαφος, τὰ

πράγματα ἔγιναν πὺς δύσκολα. Στὴ Γαλλίαν τὴν ἐπερίμεναν δολόκληρες στρατιᾶς δημοσιογράφων καὶ φωτογράφων. Λέγεται λοιπὸν ὅτι ἡ κ. Σίμπσον ἔφτασε μέχρι τῶν περιχώρων τῆς γαλλικῆς πρωτεύουσῃς ντυμένη σαν καμαριέρα.

Πολλοὶ ἀντίκρισαν τὴν κομφοτάτη αὐτὴ καμαριέρα μὲ τὴν φωτεινὴ, τὴν φεγγυόλο ὡμορφιά. Κανεὶς ὅμως δὲν ὑποψίαζε τὴν πραγματικὴ τῆς ταυτότητα.

Μερικοὶ δημοσιογράφοι ὥστόσο πρόσεξαν τὴν γοητευτικὴ καμαριέρα, ἀντελήφθησαν ὅτι ἦταν μόνη τῆς, ὅτι δὲν συτρώφευε στὸ ταξίδι τὴν κυρία της κι' ἔπεσαν σ' ἓνα δεύτερο ἀναπόφευκτο καὶ μοιραῖο λάθος: Νόμισαν πὺς ἐπρόκειτο περὶ τῆς καμαριέρας τῆς κ. Σίμπσον κι' ἔσπευσαν νὰ τὴν ἐμπλοκάρουν καὶ νὰ τὴν ζαλίσουν μ' ἓνα σωρὸ πλάγιες καὶ παραπειστικὲς ἐρωτήσεις:

- Ταξιδεύετε καλά;
- Πολὺ ὠραία!
- Πὼς σὰς φαίνεται ἡ Γαλλία;
- Ὑπέροχη!
- Θὰ μείνετε στὸ Παρίσι;
- Ὁχι.
- Θὰ πάτε στὰς Κάννας;
- Παρακαλῶ. Τί δουλειὰ ἔχετε στὰς Κάννας;
- Θὰ φύγετε γιὰ τὴν Ἰταλία;
- Ὁχι, ὄχι.

— Θὰ μείνετε στὰς περιχώρους τῶν Παρισίων;

— Κάθε ἄλλο...

— Μὰ τότε...

— Τότε;

— Ποῦ πρόκειται νὰ πάτε;

— Στὸ Μεξικό.

— Στὸ Μεξικό!

— Φυσικὰ. Θὰ πάω στὸ Μεξικό νὰ συναντήσω τοὺς κυρίους μου.

Ὁ κύριός μου εἶνε μεγάλος πορὸς κρασίων.

— Πὼς! Δεν εἶσθε ἡ καμαριέρα τῆς κ. Σίμπσον;

— Τῆς κ. Σίμπσον; Εἶνε Μεξικανὴς ἡ κυρία αὐτή; Ἐμπόρευεταί κρασιά;

Ὁ σύζυγός της ἐννοῶ.

Κόκκαλο οἱ δημοσιογράφοι.

Διεδόθη ἀκόμη — καὶ δὲν ἔχουμε καμμιά δυσκολία νὰ τὸ πιστέψουμε — ὅτι ἡ κ. Σίμπσον ἀναγκάστηκε νὰ καταφύγῃ στὶς Κάννες καὶ σ' ἄλλῃ μεταφύγει γιὰ ν' ἀποφύγῃ τὰ πλήθη τῶν reporters καὶ τῶν φωτογράφων ποὺ εἶχαν ἐπιδράμει στὴν ὥρα τῆς λουτροπολὶς, τύθη — λέγουν — ἀνδρική.

Καὶ ὅσοι τὴν εἶδαν, ὅσοι τὴν εἶδαν ἀπ' τοὺς ἀνθρώπους φυσικὰ τοῦ ἰδιαίτερου τῆς περιβάλλοντος — βεβαιώσαν ὅτι ἡ ἀνδρική φορεσιά τῆς ἐπῆγαινε.

θαυμάσια, χάρις στὸ χυτὸ λυγρὸ της σώμα.

Ἴδου καὶ μιὰ ἀκόμη λεπτομέρεια σχετικῶς μὲ τὰς καταναγκαστικὰς αὐτὰς μεταμφιέσεις τῆς γοητευτικῆς καὶ μοιραίας Καναδῆς: Ἡ κ. Σίμπσον ἐπότρεπε πρὸ τοῦ φωτογραφικοῦ φακοῦ, τόσο μὲ τὴν ἀμφίσει τῆς καμαριέρας ὅσο καὶ μὲ τὴν ἀνδρικήν ἐνδυμασίαν.

Ὁ φωτογράφος φυσικὰ ἦταν ἓνας ἀπὸ τοὺς στενοὺς τῆς φίλους.

— Θὰ κρατήσω τὶς φωτογραφίες αὐτὲς, εἶπε χαμογελώντας ἡ κ. Σίμπσον. Εἶνε πρώτης τάξεως σουβενίρ. Θέλω ἐξ ἄλλου νὰ τὶς δῇ καὶ ὁ Ἐδουάρδος. Εἶμαι βεβαία πὺς θὰ τρελλαθῇ στὰ γέλια...

Ἡ πολιορκία τῆς κ. Σίμπσον στὰς Κάννας ἐκ μέρους τῶν δημοσιογράφων, ὑπῆρξε πρωτοφανής.

Ἐχρησιμοποίησαν ἀκόμη καὶ ἀεροπλάνο!

Πετοῦσαν πάνω ἀπὸ τὴν ἑπαύλει ὅπου διέμενε ἡ Καναδὴ εὐνοομένη καὶ παρακολουθοῦσαν πᾶν ὅτι ἐγένετο, πᾶν ὅτι ἐτελείτο εἰς τὸν κήπον τῆς ἐπαύλειος.

(Ἀκολουθεῖ)



Ὁ Ἐδουάρδος μέσα σ' ἓνα μικροσκοπικὸν τράμ, ἀνάμεσα στὸ λαὸ του, σὲ μιὰ λαϊκὴ πανηγύρι τοῦ Γουέμπλεϋ.

Ἡ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΕΙΑ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»



ΠΟΙΟΣ ΕΙΝΕ Ο ΜΑΚΡΥΤΕΡΟΣ ΔΡΟΜΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ;

Ὁ μακρύτερος δρόμος τοῦ κόσμου βρίσκεται — ὅπως εἶνε φυσικὸν — στὶς Ἠνωμένες Πολιτεῖες τῆς Ἀμερικῆς.

Ὁ δρόμος αὐτὸς ξεκινᾷ ἀπὸ τὴ Νέα Ὑόρκη, ἀπὸ τὴ διασταύρωσι τῆς 42ας Ὁδοῦ καὶ τῆς 5ης Λεωφόρου. Ἐκεῖ βρίσκεται μιὰ πέτρινη στήλη ποὺ ἔχει τὴν ἐπιγραφή:

«Δρόμος Λίνκολν — Νέα Ὑόρκη — Ἅγιος Φραγκίσκος 3.384 μίλλια».

Αὐτὸς ὁ δρόμος λοιπὸν, ποὺ ἔχει 5955 χιλιόμετρα μῆκος καὶ διασχίζει 12 πολιτεῖες, δὲν εἶνε πούθενά σὲ ὅλο του τὸ μᾶκρος λιγώτερο πλατὺς ἀπὸ 20 μέτρα... Ἐτοί τ' αὐτοκίνητα μποροῦν νὰ τὸν διασχίζουσιν μὲ ὅλη τους τὴν ἄνεσι καὶ μὲ ὅλη τους τὴν... ταχύτητα...

ΠΟΙΟ ΕΙΝΕ ΤΟ ΜΗΚΟΣ ΤΩΝ ΥΠΟΝΟΜΩΝ ΤΟΥ ΠΑΡΙΣΙΟΥ;

Τὸ μῆκος τοῦ ἀπεράντου δικτύου ὑπονόμων ποὺ ἀπλώνεται στὸ ὑπέδαφος τῆς γαλλικῆς πρωτεύουσῃς φτάνει τὸν καταπληκτικὸν ἀριθμὸν τῶν 1800 χιλιομέτρων. Δηλαδή ἀντιστοιχεῖ μιὰ ἀπόστασις ὅση εἶνε ἀπὸ τὸ Παρίσι ὡς τὴ Ρώμη ἢ ἀπ' τὸ Λονδίνο ὡς τὴ Μασσαλία.

ΤΙ ΣΗΜΑΙΝΕΙ ΤΟ ΟΝΟΜΑ ΑΤΑΤΟΥΡΚ;

Κατὰ τὸ 1934, ἡ Ἐθνοσυνέλευσις τῆς Ἀγκύρας, ἐπ' εὐκαιρίαν τῆς καταργήσεως τῶν παλαιῶν τουρκικῶν ὀνομάτων καὶ τῆς ἐπετείου τῆς ἀνάδοι τοῦ Μουσταφᾶ Κεμάλ στὴν ἀρχὴ, μετέβαλε διὰ διατάγματός της τὸ ὄνομα τοῦ τελευταίου καὶ τὸ ἔκανε Ἀτατούρκ.

Τὸ νέο αὐτὸ ὄνομα τοῦ ἀρχηγοῦ τοῦ συμμάχου καὶ φίλου μας κράτους σημαίνει «Ἀρχηγὸς τοῦ τουρκικοῦ ἔθνους» καὶ τοῦ ἀπενεμήθη εἰς ἐκδόχλων εὐγνωμοσύνης γιὰ τὶς μεγάλες του ὑπηρεσίας πρὸς τὴν πατρίδα του.

ΠΟΙΑ ΕΙΝΕ Η ΤΑΧΥΤΗΣ ΤΩΝ ΔΙΑΦΟΡΩΝ ΨΑΡΙΩΝ;

Τὸ ποῖο γρήγορο ποταμίσιο ψάρι εἶνε ἡ πέστροφα ποὺ μπορεῖ νὰ διανύσῃ 35 χιλιόμετρα τὴν ὥρα. Ἐπειτα ἔρχεται ὁ ἄνθραξ, ἄλλο ποταμίσιο ψάρι ποὺ διανύει στὸ ἴδιον διάστημα 27 χιλιόμετρα. Κατόπιν ἀκολουθοῦν τὸ τριγύλι, μὲ 18 χιλιόμετρα καὶ τὸ χέλι, ὁ κυπρίνος καὶ ὁ τίλλων μὲ 13 χιλιόμετρα.

ΠΟΙΑ ΕΙΝΕ Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΜΑΛΑΓΑΣ;

Ἡ Μαλάγα ὑπῆρξε ἀρχαία ἀποικία τῶν Φοινίκων, οἱ ὁποῖοι τὴν ἀποκαλοῦσαν Μαλάκα. Κατόπιν κατεκτήθη διαδοχικῶς ἀπὸ τοὺς Καρχηδονίους, τοὺς Ρωμαίους καὶ τοὺς Ἀράβες, οἱ ὁποῖοι τὴν θεωροῦσαν ὡς ἓνα ἀπὸ τὰ σπουδαιότερα λιμάνια τους.

Μετά τὴν πτῶσι τοῦ ἀραβικοῦ βασιλείου τῆς δύσεως, ἔγινε πρωτεύουσα τοῦ ἀνεξαρτήτου κράτους τῆς Γρενάδας. Τὸ 1847, ἔπεσε στὰ χέρια τῶν καθολικῶν μοναρχῶν τῆς Ἰσπανίας κι' ἔγινε, κατὰ τὸ 1501 καὶ τὸ 1568, θέατρο ἀγρίων ἐπαναστάσεων τῶν Μαυριτανῶν, ἡ ὁποῖες κατεπνίγησαν στὸ αἷμα.

Ἡ ὥρα αὐτὴ πόλις τῆς Ἀνδαλουσίας ἔχει προνομιούχο κλίμα: Οἱ κῆποι της εἶνε πάντα ἀνθισμένοι καὶ τὸ ἀπέραντο πάρκο της θεωρεῖται περίφημο γιὰ τὴν ποικιλία τῶν εἰδῶν ποὺ περιεῖχε...

Ἐχει πολλὰς ὥρας ἐκκλησιᾶς μεταξὺ τῶν ὁποίων ἡ περιφημότερη εἶνε τοῦ Ἁγίου Ἰακώβου καὶ τῶν Ἁγίων Μαρτύρων ποὺ τὶς ἔχτισαν ἡ βασίλισσα Ἰσαβέλλα ἡ καθολικὴ καὶ ὁ σύζυγός της Φερδινάνδος.

Μὰ ἀληθινὸ θαῦμα τέχνης εἶνε ἡ μητρόπολις της, ρυθμὸς Ἀναγεννήσεως ποὺ τὴν ἔχτισε ὁ μεγαλοφυὴς ἀρχιτέκτων Ντιέγκο Σιζλε καὶ ἡ ὁποία εἶνε ἀληθινὸ μουσεῖο θρη-

σκευτικῆς γλυπτικῆς καὶ ζωγραφικῆς.

Ἡ Μαλάγα ἔχει 150.000 κατοίκους, ὠραῖο λιμάνι κ' εἶνε φημισμένη γιὰ τὰ ὀνομαστὰ κρασιά της. Μὰ μετὰ τὶς καταστροφὲς ποὺ ὑπέστη θ' ἀργήσῃ πολὺ νὰ ξαναγυρίσῃ στὴν πρώτη της ἀνθησι.

ΠΟΙΕΣ ΧΩΡΕΣ ΠΕΡΙΛΑΜΒΑΝΕΙ Η ΑΣΙΑ;

Ἡ Ἀσία περιλαμβάνει τὰ αὐτόνομα κράτη: Κίνα, Ἰαπωνία, Νεπάλ, Περσία, Σιάμ, Θιβέτ, Τουρκία, Ἀφγανιστάν καὶ Ἀραβία καὶ τὶς σοβιετικὲς χώρες: Σιβηρία, Τρανσκαυκάσια, ρωσσικὸ Τουρκιστάν μαζί μὲ τὴ Χίβα καὶ τὴ Μπουχάρα, Κιργκισία, Μογγολία, Γιακούλη κτλ., τὶς βρετανικὲς ἀποικίες: Ἰνδίες, Κεϋλάνη, Χόγκ-Κόγκ, ἀγγλικὴ Μαλάκκα, Βαί-Χαί-Βαί κτλ., τὰ ἀγγλικά προτεκτοράτα: Ἰράκ, Παλαιστίνη καὶ Τρανσιορδανία, τὶς γαλλικὲς ἀποικίες: Ἰνδοκίνα, ἀνατολικὲς Ἰνδίες, Συρία, τὶς δολανδικὲς ἀνατολικὲς Ἰνδίες, τὶς πορτογαλικὲς ἀποικίες Μακάο, Τιμόρ καὶ πορτογαλικὲς Ἰνδίες, τὰς νήσους Φιλιππίνες, ἀποικία τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν καὶ τέλος τὰς Ἰταλοκρατομένους Δωδεκανήσους.

ΠΟΙΟΣ ΗΤΑΝ Ο ΒΗΣΣΑΡΙΩΝ;

Ὁ Βησσαρίων ὑπῆρξε ἓνας ἀπὸ τοὺς περιφημότερους Ἑλληνας κληρικούς τῆς ἐποχῆς τῆς ἀλώσεως καὶ χρημάτισε στὴν ἀρχὴ ἀρχιεπίσκοπος τῆς Νικαίας καὶ, ἀργότερα, ὅταν ἀσπασθῇ τὸ καθολικὸ δόγμα, καρδινάλιος Τουσκούλα.

Ὁ Βησσαρίων γεννήθηκε στὴ Νίκαια τὸ 1395 καὶ ὑπῆρξε μαθητὴς τοῦ περιφήμου φιλοσόφου Γεμιστοῦ. Ἐλάβε μέρος στὰς συνόδους τῆς Φλωρεντίας καὶ τῆς Περράρας, ὅπου κηρύχθηκε ὑπὲρ τῆς ἐνώσεως τῶν Ἐκκλησιῶν. Ἀσπασθηκε κατόπιν τὸ καθολικὸν δόγμα, ἔγινε καρδινάλιος κι' ἔθεσε δυὸ φορές ὑποψηφιότητα γιὰ Πάπα. Ὑπεστήριξε τοὺς Ἑλληνας ποὺ κατέφυγον στὴ δύσι μετὰ τὴν ἀλωσί κι' ἐργάστηκε δραστηριωτάτα ὑπὲρ τῆς ὁργανώσεως Σταυροφορίας κατὰ τῶν Τούρκων.

Ὁ Βησσαρίων ὑπῆρξε ἓνας ἀπὸ τοὺς πρὸ σοφοὺς ἀνθρώπους τῆς ἐποχῆς του, εἶχε τεράστια βιβλιοθήκη καὶ ἐγράψε πολλὰ ἔργα.

ΠΟΙΟΙ ΗΣΑΝ ΟΙ ΔΙΑΣΗΜΟΤΕΡΟΙ ΒΟΝΑΠΑΡΤΑΙ;

Ἐκτὸς ἀπὸ τὸν Μεγάλον Ναπολέοντα, τὰ ἐπιφανέστερα μέλη τῆς οἰκογενείας τῶν Βοναπαρτῶν ἦσαν οἱ ἑξῆς: 1) Ὁ Κάρολος-Μαρία, ὁ γενάρχης τῶν Βοναπαρτῶν καὶ πατέρας τοῦ Ναπολέοντος (1750-1836), 2) Μαρία Λουίζα, τὸ γένος Ραμολίνο, μητέρα τοῦ Ναπολέοντος (1750-1836), 3) Ἰωσήφ Βοναπάρτης (1768-1844) πρωτότοκος ἀδελφὸς τοῦ Ναπολέοντος, ὁ ὁποῖος ἔγινε βασιλεὺς τῆς Νεαπόλεως τὸ 1806 καὶ τῆς Ἰσπανίας τὸ 1808. Μετὰ τὴν ἥττα τοῦ Βατερλώ ἔφυγε στὴν Ἀμερική, ἀπ' ὅπου ἐργαστήρισε ἀργότερα καὶ πέθανε στὴ Φλωρεντία, 4) Λουκιανὸς Βοναπάρτης (1775-1840) τρίτοτοκος ἀδελφὸς τοῦ Ναπολέοντος, ὁ ὁποῖος διετέλεσε πρόεδρος τῆς Βουλῆς τῶν Νετακκοῦν καὶ ἦρθε πολλές φορές σὲ ρῆξιν μὲ τὸν ἀδελφόν του, 5) Πέτρος-Ναπολεὼν Βοναπάρτης (1815-1881), τὸ ἐπιφανέστερο παιδί τοῦ Λουκιανῶ, ὁ ὁποῖος ἐπαίξε σπουδαιότατο ρόλο στὴν ἀνάρρησι στὸν αὐτοκρατορικὸν θρόνον τοῦ ἐξαδέλφου τοῦ Ναπολέοντος Γ', 6) Μαρία-Ἄννα-Ἐλίζα Βοναπάρτη (1777-1820) ἀδελφὴ τοῦ Μ. Ναπολέοντος, πριγκίπισσα τοῦ Πιομπίνο καὶ τῆς Λούκας, 7) Λουδοβίκος Βοναπάρτης (1778-1846) ἀδελφὸς τοῦ Ναπολέοντος καὶ βασιλεὺς τῆς Ὀλλανδίας, 8) Μαρία-Παυλίνα, ἡ ὠραιότερα ἀδελφὴ τοῦ Ναπολέοντος, περίφημη γιὰ τὴν ἀκατάβλητον ζωὴν της, 9) Καρολίνα-Μαρία (1782-1832) ἀδελφὴ τοῦ Ναπολέοντος καὶ σύζυγος τοῦ στρατάρχου Μουρᾶ καὶ 10) Ἰερώνυμος Βοναπάρτης (1784-1860) ὁ μικρότερος ἀδελφὸς τοῦ Ναπολέοντος καὶ βασιλεὺς τῆς Βετσφαλίας.

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ „ΑΣΤΕΡΩΝ”

ΤΖΩΡΤΖ ΡΑΦΤ. Ο „ΕΦΤΑΨΥΧΟΣ”

[Άρθρο του Γάλλου δημοσιογράφου Αντρέ Μωζέ]

Ο πασίγνωστος ήθοποιος της σθένης Τζωρτζ Ράφτ είναι ο μόνος από τους καλλιτέχνες που φοβάται όπως κανείς άλλος το θάνατο. Μή φαντασθήτε όμως ότι είναι δειλός. Κάθε άλλο μάλιστα. Όταν δεν βασανίζεται από αυτή τη φοβερή κι' έμμοινη ιδέα του θανάτου, είναι τόσο τολμηρός που θα τον ζήλευε κι' ο πιο ένδοξος ήρωας. Άλλωστε ο δυστυχής Τζωρτζ Ράφτ δεν φταίει καθόλου γι' αυτή τη δειλία του. Ήταν, όπως λένε οι ειδικοί γιατροί, ένα παθολογικό παιδί. Ένα πλάσμα που από τα πρώτα βήματά του στάν κόσμο αντιμετώπιζε τον κίνδυνο του θανάτου στην πιο άγρια και στην πιο τραγική μορφή του. Μά' ας αφήσουμε τον ίδιο τον Τζωρτζ Ράφτ να σάς διηγηθί με κάθε λεπτομέρεια αυτά τ' ανατριχιαστικά δράματα της ζωής του.

— Όταν ήμουν ξένη χρονών, λέγει, καθόμαστε στο δέκατο πατώμα μιας απέραντης πολυκατοικίας, ενός επιφανούς ούρανοξυστου που ύψωνε στην 41η Λεωφόρο πέντε χιλιάδες κρυστάλλινα παράθυρα. Ο πατέρας μου για να μπορέ να μάς συντηρή εργαζόταν όλη την ημέρα ενώ η μητέρα μου, αφού δεν είμαστε πλούσιοι, έκανε μόνη της όλες τις δουλειές του σπιτιού. Έτσι εγώ ήμουν ελεύθερος να γυρίζω στο διαμέρισμα, να παίζω και να σπάζω ένα σωρό πράγματα. Ωστόσο κάθε φορά που έμενα μόνος, με βασάνιζε μία τρομαχτική περιέργεια. Ήθελα να ιδώ τί υπήρχε έξω από το παράθυρο. Μου φαινόταν μάλιστα ότι θα ήταν κάτι φοβερό, γιατί οι γονείς μου κάθε φορά που πλησίαζα εκεί πέρα με έδερναν και με μάλλωναν. Μία μέρα λοιπόν που βρισκόμουν μόνος στο σπίτι, έβαλα μια καρέκλα κοντά στ' ανοιχτό παράθυρο, ανέβηκα σ' αυτή κι' έσκυψα στο δρόμο. «Α! δεν μπορείτε να φαντασθήτε τι θαυμάσια πράγματα αντίκρισα! Όλοι οι άνθρωποι μου φαινόταν σαν μολύβινα στρατιωτάκια, τ' αυτοκίνητα σαν να ήταν γεφυλάκια κι' όλος ο δρόμος μου έδινε την εντύπωση αγγιχσισιλιάντικης βιτρίνας. Τρελλός από τη χαρά μου, χτυπούσα τα χέρια μου, γέλαγα κι' έσκυθα περισσότερο στο δρόμο για να ιδώ καλύτερα. Ξαφνικά όμως τα πόδια μου έπαψαν να στηρίζονται στην καρέκλα κι' ένοιωσα ότι έφευγα απ' το παράθυρο σαν ένα παληόχαρτο. Τώρα μου είναι αδύνατο να σάς περιγράψω τί ένοιωσα εκείνη τη στιγμή. Το μόνο που θυμάμαι είναι ότι έφερα δυο-τρεις βολές άνερα σαν ανεμόμυλος, ότι η άναπνοή μου είχε πιαστεί κι' ότι το κεφάλι μου βούιζε και πήγαινε να σπάσει. Ναι, είχα καταλάβει ότι θα κοιματιάζομουν στο πεζοδρόμιο, όπως σπάνι ένα πιάτο που πέφτει καταγής, κι' έτσι θα συνέβαινε αν ένας θεόρατος πόλιςμαν, που βρισκόταν ακριβώς εκείνη τη στιγμή σ' αυτό το μέρος του πεζοδρομίου, δεν έτρεχε και δεν άπλωνε γρήγορα- γρήγορα μια τέτα. Έτσι έπεσα στα μαλακά. Ο άγαθος αυτός άνθρωπος με μετέφερε άμέσως σ' ένα νοσοκομείο κι' εκεί με τις περιποιήσεις των γιατρών κατώρθωσε να γλυτώσω από το θάνατο. Μά' από τότε δεν τόλμησα πια να κυττάζω από ένα παράθυρο στο δρόμο. Ακόμη και σήμερα έχω αυτή την ιδιοτροπία...

Τη δεύτερη φορά που πήρα συνέντευξη με το βασιλιά του “Αδη” ήμουν ηλικίας δεκαοχτώ χρονών και ακριβώς την εποχή που τελείωνα τις σπουδές μου. Θυμάμαι ότι οι φίλοι μου με είχαν πείσει να τους ακολουθήσω μια νύχτα σ' ένα υποπο κέντρο. Εκεί ήπιαμε άφθονο κρασί και τα ξημερώματα χωρίς να μας πιάσει ο καθεός στο σπίτι τους. Μά' εγώ μετά από δυο ώρες βρισκόμουν ανίστατος στο κρεβάτι μιάς κλινικής, με καταματωμένο το σώμα μου. “Εν” αυτοκίνητο με είχε παρασύρει κάτω από τους τροχούς του, μου είχε ραγίσει το πόδι και μου είχε κομμάτιασει το στήθος. Ένα μήνα οι καλύτεροι γιατροί “ακόνιζαν” στο τομάρι μου τα νυστερία τους. Είχα δέ την εντύπωση ότι θα έβγαينا μισός από κεί μέσα. Όλο και διαρκώς κάτι μου έκοβαν, κι' όλο με ξάπλωναν στο μεταλλικό κρεβάτι του χειρουργείου. Τρεις φορές επίσης άκουσα τον αγαθό πάστορα να μου διαβάει τις τελευταίες ευ-



χές του. Μά' κατάφερα να ζήσω και να σηκωθώ. Ένοιωσα ότι έκανα ξένη μήνες να συνέλθω κι' ότι όλον αυτό τον καιρό έμοιαζα σαν φάντασμα.

Ένα χρόνο αργότερα, πάλι από αυτοκινητιστικό δυστύχημα, μεταφέρθηκα σ' ένα νοσοκομείο. Αυτή τη φορά όμως δεν έφταγα εγώ. “Ήμουν μέσα σ' ένα λεωφορείο που είχε συγκρουστή μ' ένα άλλο και του οποίου οι άλλοι επιβάτες είχαν πάθει φριχτές ζημιές. Εγώ από τη δύναμη της συγκρούσεως τινάχτηκα από το κάθισμά μου και χτυπήσα με το κεφάλι στο κρύσταλλο του παραθύρου! Κοιμήθηκα έτσι φριχτά το πρόσωπο και το λαιμό μου. Ευτυχώς ότι οι γιατροί που έρραψε τα τραύματά μου ήταν υπερβολικά προσεκτικοί κι' έτσι αυτή η περιπέτεια δεν μου άφησε σημάδια.

Φαίνεται όμως ότι η τύχη μου το είχε να είμαι άρρωστος ένα μήνα τουλάχιστον κάθε χρόνο. Το έπαινος έτος δηλαδή, σέ ηλικία είκοσι έτών, καθώς οδηγούσα το μοτοσυκλέττα μου σ' έναν έξοχικό δρόμο, ακριβώς στη στροφή του, ενώ όλα τα είχαν υπολογίσει και σ' όλα ήμουν προσεκτικός, έπεσε ξαφνικά επάνω μου ένα αυτοκίνητο. Ωστόσο, φαίνεται ότι είχα συνηθίσει τον κίνδυνο και δεν τ' άχασα. Σ' αυτό άλλωστε όφειλα το ότι σήμερα είμαι ζωντανός. Το μόνο λοιπόν που σκέφτηκα εκείνη την ώρα, ήταν να τηρήσω όσο μου ήταν δυνατό μακρύτερα. Και, μά την αλήθεια, έκανα ένα τρομαχτικό πηδημα του θανάτου. Ένοιωσα ότι έπεφτα καταγής σαν μολύβι. Έπειτα έχασα τις αισθήσεις μου. Συνήλθα φυσικά στο νοσοκομείο. Είδα πάλι από πάνω μου τις δειλές φέρες του έλέους, την αυστηρή μορφή των γιατρών κι' εκείνο το ψυχρό χαμόγελο τους που με πόνωνε. Αυτή τη φορά όμως δεν είχα πάθει κάτι μεγάλες άβαρας. Είχα σπάσει μόνο το δεξί μου χέρι και είχα βγάλει το άρτερο το πόδι μου. Πόσους μήνες τώρα έμεινα στο νοσοκομείο; Τί τα θέλετε, είχα χάσει κι' ο ίδιος το λογαριασμό. Το μόνο που θυμάμαι είναι ότι είχα πηδήσει παραπολύ την ελευθερία μου και νοσταλγούσα πάλι το γαλάζιο τ' ουρανού, τον ήλιο, τη χαρά, την ευθυμία κινητών δρόμων. Καταλαβαίνετε λοιπόν το φοβερό δράμα μου.

Κι' αλήθεια, μόλις βγήκα από το νοσοκομείο πήγα κι' αναπαύθηκα σέ μια ακρογιαλιά. Δεν μπορούίτε να φαντασθήτε τί σπουδαίο πράγμα είναι να είναι κανείς άνοητος και να μπορεί να χαρή όλο τον κόσμο. Εγώ για πρώτη φορά το κατάλαβα τότε. Γι' αυτό έσπευσα να χαρώ και να γλεντήσω τη ζωή μου. Φαινόταν όμως ότι η τύχη με κατεδίωκε, γιατί ξαφνικά με κυριέψει η επιθυμία να επισκεφθώ έναν παλιό μου φίλο που έμενε σ' ένα μικρό σκευό του Λονδίνου. Και πράγματι, πήγα να τον συναντήσω. Την ώρα όμως που έβγαينا από το σ' όρηνηρομικό σταθμό μία μεγάλη ταμπέλα ενός καφενείου “εξεκάλισε” από τον δυνατό άνερα που φυσούσε εκείνη την ημέρα και έπεσε στο κεφάλι μου! Δέχτηκα αυτό το φοβερό χτύπημα σαν κεραυνό και σωριάστηκα στο έδαφος. Οι παύσμεν που τρέξανε να με βοηθήσουν με μετέφεραν άμεσα στο Στάθμο Πρώτων Βοηθειών κι' ύστερα σ' ένα νοσοκομείο!... Αυτή τη φορά πάλαψα σκληρά με το θάνατο. “Έπειτα έγινα βέβαια πάλι καλά, μά άρχισα να φοβάμαι την άτυχία μου. Είχα κυριευθεί από μανία να ταδιώξω και ο παραμικρός θόρυβος στο δρόμο μ' έτακανε να τρομάζω σά λαγός. “Υστερα σιγά-σιγά αυτός ο φόβος καταστάλαξε στην καρδιά μου. Τότε με κυριέψα μια φοβερή μελαγχολία που μου μαράζωνε τη ζωή.

“Έφτασα ακόμα στο σημείο να μη διαβάω τις εφημερίδες για να μη βλέπω τις νεκρολογίες και τις ειδήσεις των πεπνών. Δεν τολμούσα ακόμη να διαβάσω ένα βιβλίο. Κάθε φορά που έπεφτα στο βλέμμα μου ή λέξις “θάνατος”, από μουλό μου έρχόντουσαν όλες ή τραγικές σκηνές του αίματος στις οποίες εγώ ήμουν ο πρωταγωνιστής. Κι' αυτή η ενοχοπάθειά μου σάς βεβαιώ ότι είναι πολύτα δικαιολογημένη, γιατί υπέφερα (Συνέχεια στή σελίδα 53)

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Ο ΑΡΧΩΝ ΤΩΝ ΗΛΙΘΙΩΝ..

ΤΟ 1928 ήταν ένας ευτυχισμένος χρόνος για όλο τον κόσμο. Τα πάντα πήγαιναν περίφημα, μ' όλες τις δουλειές κέρδιζε κανείς λεφτά και, όπως λέει η λαϊκή παροιμία, ήταν η εποχή που οι άνθρωποι “έδεναν τους σκύλους με τα λουκάνικα”. Έτσι δεν φανταζόντουσαν τη φοβερή κρίση που επρόκειτο να ξεσπάσει σέ λίγο και που είχε ως αποτέλεσμα να παγώσει το χαμόγελο της χαράς στα χείλη των ανθρώπων.

Εκείνο λοιπόν το χρόνο κι' ακριβώς στις αρχές της άνοιξης, είχε αρχίσει να συγκεντρώνεται στην Κιανή “Α-κτι” ότι έκλεκτο είχε να επιδείξει η διεθνής αριστοκρατία. “Άλλωστε έπει” από λίγο θα γινότουσαν οι μεγάλοι διαγωνισμοί κομψότητας, θ' άρχιζαν ή ευθυμες και φαντασμαγορικές διασκεδάσεις κι' αυτές ή γοητευτικές “πλάζ” της Γαλλίας θα μετεβάλλοντο σ' έναν επίγειο παράδεισο.

Πράγματι, στις Κάννες, στο “Αυτοκρατορικό” ξενοδοχείο, ένα πλήθος πλούσιων “Αγγλων είχε εγκατασταθή στο σαλόνι, ένα σωρό Σουηδοί με το ζωηρό γέλιο τους τάραν την ησυχία των “Αγγλων και γοητευτικές και κατάλευκες “Ολλανδέζες κι' “Ελβετίδες ήταν το γενικό σκάνδαλο των νεαρών κι' αδιόρθωτων Παρισινών.

Ωστόσο, μ' όλη την ποικιλία των μορφών και των τύπων ή ζωή στις Κάννες ήταν ή ίδια όπως και στις άλλες εποχές. Το πρώτο ή κόσμος κολυμπούσε το μεσημέρι καθόταν στα κομικά ζαχαροπλαστεία για ν' απολαύσει την παρέλασι και την επίδειξη των ήμιγυμνων γυναικών και το βράδυ έπινε κοκταίηλ και μαζεύονταν γύρω στα μικρά τραπέζια του μπριτζ. Μά' επειδή δεν είχαν οικονομικές στενοχώριες, όλοι ήταν ευχαριστημένοι και δοκίμαζαν τολμηρά την τύχη τους. Παρ' όλα αυτά όμως, έπει” από λίγους καιρούς μία άνια και μία φοβερή πληξίς είχε αρχίσει να κυριεύει τον κόσμο αυτό. Αυτή ή νεκρική ήρεμία του χαλάρωνε τα νεύρα. Φανταστήτε, δεν είχε συμψή ούτε ένα κοσμικό σκάνδαλο, ούτε μία αισθηματική τραγωδία, ούτε μία άπαγωγή, ούτ' ένα έγκλημα τελοςπάντων... Οι πλούσιοι παραθερισταί, λοιπόν, δεν ήξεραν πώς να διασκεδάσουν.

Καταλαβαίνετε τώρα την κατάπληξί τους όταν ένα βράδυ είδαν να κατεβαίνει από τη μεγαλύτερη σάλα του “Αυτοκρατορικού” ξενοδοχείου ένας κομψός και υπερβολικά συμπαθητικός κύριος με ύψος μεγάλο αριστοκράτη. Τά ξανά μαλλιά του, το ζωηρό βλέμμα του κι' εκείνο το λεπτό υπερποπτικό χαμόγελο που διαγραφόταν στα χείλη του, τοδωναν μία αφάνταστη γοητεία. Η κυρίες εγκατέλειψαν το κομικό τους κουτσομπολιό και στήριξαν τα φασαριάν τους για να τον περιεργασθούν. “Όσο για τους άντρες, τον κύτταξαν με ζήλεια. “Ο άγνωστος ήταν ώμορφος και κομψός σαν τον Μπρούμπελ. Ήταν ή προσωποποίησίς του. Μερικοί πλούσιοι και νεαροί λόρδοι έσπευσαν να τον χαιρετήσουν, ο διευθυντής του “Αυτοκρατορικού” υπεκλήθη με σεβασμό μόλις τον συνάντησε κι' όλος ο κόσμος, από την σσηκαωλήα την οποία αποτελούσαν κάτι “Αμερικανίδες γεροντοκόρες, ως έμας που χανόμαστε στους σοφούς συνδιασμούς του μπριτζ, όλοι βρισκάμε αυτό τον άνθρωπο χαριτωμένο. Μόνο ο τραπεζίτης Χέρμπερτ Κλόουζον, που καθόταν με μερικούς βαθύπλουτους εμπόρους, έριξε μια περιεργοντική ματιά προς το μέρος του νέου και δήλωσε: — Κομψός μπορεί να είναι. Φαίνεται ακόμη ότι έχει λεφτά.

Μά' τί τα θέλετε... έχει μια φυσιογνωμία ήλιθίου!...

Κι' αλήθεια, άμα έβλεπε κανείς από κοντά αυτό τον άνθρωπο και συζητούσε μαζί του έλλαζε αμέσως γνώμη γι' αυτόν. “Ο σέρ Ουίλλιαμ Χόλντινγκ ήταν άφελής σαν ένα μεγάλο παιδί και τόσο απρόσεκτος και στραβοκέφαλος που θα μπορούσε να κάνει τις χειρότερες ανησίες.

“Από το πρώτο κιόλας βράδυ έπαιε θύμα μιας “κυρίας πολυτελείας”, της πιο κομψής και πιο αδέξιας, ή όποια μέχρι σήμερα δεν είχε κατέφει να ψαρέψη όχι “χρυσόψα-

ρο”, αλλά ούτε “σαρδέλλα”! Κι' ωστόσο, αυτός ο σέρ Ουίλλιαμ θα μπορούσε να πετύχει μία υπόσχεσι πολύ κολακευτική από την πιο όμορφη και την πιο πλούσια νέα του “Αυτοκρατορικού”, την “Αμερικανίδα Νάνου Σμιθ. Έτσι ή Κάννες από το βράδυ της άφιξης του άφελους αυτού σέρ Ουίλλιαμ Χόλντινγκ άρχισαν να διασκεδάζουν εις βάρος του. Δεν περνούσε μέρα χωρίς αυτός ο νέος μην κάνει μια γκάφα. Κάθε στιγμή δε έπεφτε θύμα διαφόρων μικροκατερ-γάρηδων. Έτσι όλοι δεν άργησαν να τον έπαινομάσουν “βασιλιά των ήλιθίων”!...

Κι' αυτός ακόμη ή έρχομός του στη λουτρόπολι είχε, όπως έλεγαν, μία πολύ κομική αίτια: Οι γονείς του, για να μην τους γελοιοποιή, του είχαν δώσει ένα όγκωδες καρνέ “τσέκς” και τον είχαν στείλει σ' αυτή την όμορφη άμμουδιά με την έλπιδα ότι θα “ξύπναγε”! Μά' δεν βαρύνετε... “Ο σέρ Ουίλλιαμ Χόλντινγκ — κρίμα στ' όνομα — ήταν αδιόρθωτος και θα νόμιζε κανείς ότι δεν είχε καθόλου μυαλό στο κεφάλι του. “Εντούτοις παρ' όλες τις ήλιθιότητες του ήταν ευχάριστος. Χόρευε σαν έπαγγελματίας χορευτής, έπαιζε θαυμάσιο τέενους, κολυμπούσε υπέροχα και ήξερε να κάνει ένα διακριτικό φλέρτ προς όλες τις κάπως ώριμες κυρίες που ήσαν βουτηγμένες στα άρώματα και τα διαμαντικά. Κι' αυτό ακριβώς το τελευταίο, τον είχε σώσει. Η “θαυμάστρις” του τον προσκαλούσαν διαρκώς στις βίλλες τους και δεν επέτρεπαν σέ κανένα να τον θίξη ή να μιλήσει έναντίον του.

Μά' όπως λένε, όταν έρθη ένα κακό άκολουθούν άπειρα. Το ίδιο συνέβη και στους παραθεριστάς της λουτροπόλεως. Ένώ πριν από την άφιξη του σέρ Ουίλλιαμ ή ζωή στις Κάννες είχε μία πληκτική ήρεμία, ξαφνικά άρχισαν να γίνονται ένα σωρό έγκληματα, φοβερές λαποδυσίες, σατανικές διαρρήξεις χρηματοκιβωτίων και ένα σωρό άπαγωγές. Κι' έτσι οι προληπτικοί δεν άργησαν να δηλώσουν ότι αυτός ο “βασιλιάς των ήλιθίων” είχε “κακό ποδαρικό” και ότι όπου να πήγαινε, όπου να καθόταν έφερνε μεγάλη γρουσουζιά. Και, μά την αλήθεια, δεν είχαν κι' άδικο. Το είχαμε παρατηρήσει ακόμη

κι' έμεις στο παγινίδι. Μόλις ο σέρ Ουίλλιαμ καθόταν να παίζει μαζί μας, έλλαζε από μία σατανική μαγεία το παγινίδι. “Όλους μάς εύνοουσε στην αρχή ή τύχη. “Υστερα όμως μάς κατέτρεχε τόσο πολύ, ώστε μάς άφηνε χωρίς ένα φράγκο. “Ο μόνος τυχερός άνθρωπος στις Κάννες ήταν ο τραπεζίτης Χέρμπερτ Κλόουζον, που μισούσε θανάσιμα τον “βασιλιά των ήλιθίων” και που κάθε φορά που έβρισκε την ευκαιρία του έκανε ένα σωρό προσβολές. Μάλιστα έμεις προσπαθούσαμε να τον κάνουμε να “καλμάρη” τα νεύρα του.

— Θέλω, μάς έξηγουσε με πείσμα, να τον κάνω να θυμώσει για να μου δώσει έτσι ή ευκαιρία να το σπάσω τα ήλιθια μούτρα του!...

Μά' ο σέρ Ουίλλιαμ δεν έδινε δεκάρα γι' αυτές τις προσβολές. “Εξακολουθούσε να χάνη τεράστια ποσά στο μπριτζ και να διατηρή τη μεγαλύτερη άπάθεια απ' όλους μας. Και μ' αυτή ακριβώς την περιφρόνησι που έδειχνε στο χρήμα μάς είχε επίβληθι. Παραδεχόμαστε επίσης ότι ήταν πιο πολύ κύριος απ' όλους μας, κανόνιζε άμέσως τή χρέη του και ποτέ δεν παραπονιόταν όπως αυτός ο αδιόρθωτος τραπεζίτης ο Κλόουζον, που, όπως άπεκαλύπτετο σιγά-σιγά ήταν ένας χυδαίος νεόπλουτος.

Την ίδια γνώμη για τον Κλόουζον είχε κι' ή όμορφη συμπατριώτισσά του, ή Νάνου Σμιθ. Και για να τον κάνει κυριολεκτικώς να λυσσάει, πρότεινε στον σέρ Ουίλλιαμ να την παντρευτή. Κι' εκείνος έν άρνθήθηκε. Οι γάμοι τους έγιναν με κάποις μεγαλοπρέπειας. Έπίσης ή Νάνου, για να εύχαριστήσ τη σύζυγό της, τον έκανε γενικό κληρονόμο της περιουσίας της.

Αυτό πια είχε καταστήσει (Συνέχεια στή σελίδα 54)



ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΕΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ

ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ ΕΝΟΣ ΓΑΛΛΟΥ ΣΕΡΛΟΚ ΧΟΛΜΣ

«Η έκπληκτικές ιστορίες του αστυνόμευ Μεζάλ. Μιά άπιστευτη περιπέτεια. Ο άπαχης και «έφημεριόσπώλης». Τα ματωμένα μωσαϊκά. Πώς έπετεύχθη η σύλληψις του Λαιδρύ. Ένας μισητός στηριώδης φόνος. Για να σώση την οικογένειά του κλπ., κλπ.

Ο αστυνομικός έπιθεωρητής Μεζάλ είνε ένας παλιός αστυνομικός «άσος», από τους περιφημότερους και τους πιο ηρωικούς της γαλλικής Ασφαλείας. Όλη η ζωή του μέχρι σήμερα δεν ήταν τίποτε άλλο παρά ένα συνεχές αστυνομικό μυθιστόρημα με τις πιο καταπληκτικές και τις πιο συναρπαστικές περιπέτειες. Έσχάτως λοιπόν, ο δαιμόνιος αυτός ντέτεκτιβ μου ένεπιστεύθη μερικώς από αυτές, καθώς και πολλές άλλες που συνέθεσαν σε διάφορους συναδέλφους του. Κι' ελπίζω ότι όπως άρεσαν σε μένα, θ' άρεσουν άσφαλώς και σ' εσάς.

«Σ' όλη μου την αστυνομική σταδιοδρομία, μου είπε ο Μεζάλ, τρεις περιπέτειες μου έκαναν μεγάλη εντύπωση, κι' όπως φαίνεται δεν θά εξαλειφθούν ποτέ από τη μνήμη μου. Κι' αυτές ακριβώς επιθυμώ να αναφέρω πριν από τις άλλες.

— Ήμουν στα πρώτα μου βήματα στο έπάγγελμα, όταν ένα βράδυ μου έδωσαν τη διαταγή να παρακολουθήσω στην Μονμάρτη έναν από τους πιο επικίνδυνους απαχήμενους εκείνης της εποχής. Για να πετύχω το σκοπό μου αναγκάστηκα να μεταμφιεσθώ σε... έφημεριόσπώλη. Μάλιστα! Μεταμφιεστήκα σε γυναίκα και με τόσο επιτυχία, ώστε είχα την έξησ περιπέτεια: Από το πρώτο βράδυ κιάλας άρχισα να υφίσταμαι την έρωτική πολιορκία ποικίλων νομίζετε; Το ίδιο του άπαχη που παρακολουθούσα! Ο άνθρωπος αυτός, μολοντί είχε περάσει τα πενήντα χρόνια, εξακολουθούσε να διαπράττει ένα σωρό φόνους και κλοπές. Ήταν ένα κάθαρμα. Έ λοιπόν, ο άπαχης αυτός όχι μόνο δεν κατάλαβε ότι ήμουν αστυνομικός, αλλά κι' έφτασε στο σημείο να μου κάνει συνεχείς προτάσεις γάμου!

— Θα περάσουμε καλά... μου έλεγε. Θέλω για γυναίκα, καλή κι' ήσυχη σαν κι' εσένα για να μου ετοιμάζω το φαγητό και να νοιάζεται για το σπίτι... Βαρέθηκα πια τη ζωή του εργένι!...

— Όπως βλέπετε, ο άπαχης ήθελε πια ν' αποσυρθεί από τις επιχειρήσεις, γιατί τον είχαν πάρει πια τα χρόνια. Καταλαβαίνετε τώρα ότι ο έρωτας του αυτός... για μένα, υπήρξε μοιραίος, γιατί δεν δυσκολεύτηκα διόλου να του άποσπάσω μερικές έκμυστηρεύσεις και να συγκεντρώσω έτσι τ' άπαραίτητα στοιχεία για τη σύλληψή του. Περιττόν είνε να σας αναφέρω ότι ο άνθρωπος αυτός όταν είδε κατόπιν ότι ήμουν άντρας και μάλιστα αστυνομικός, πήγε να τρελλαθεί από τη λύσσα του!

«Η δεύτερα περιπέτεια μου θυμίζει λιγάκι τις «φωτεινές ιδέες» του Σέρλοκ Χόλμς. Η διαίτησιν, καμιά φορά, μπορεί να προκαλέσει πλήρεις δολογιές από μέρους του ένόχου και να θέσει τέρμα σε μία δύσκολη έρευνα.

Κάποτε λοιπόν είχα να κάνω μ' ένα ράφτη, έναντιον του οποίου υπήρχαν υπόνοιες ότι είχε δολοφονήσει και κατόπιν τεμαχίσει έναν πλούσιο φίλο του, για να τον ληστέψη.

Ο ένοχος είχε μεταφερθεί στο δωμάτιο του εγκλήματος, το οποίο ήταν στρωμένο μ' εξαγώνια μωσαϊκά πλακάκια. Έκει πέρα, έχω είχα μία πολύ καλή έμπνευση.

— Δός μου μία καράφα με νερό, είπα σ' έναν άστυφύλακα...

Κι' έπειτα, γυρίζοντας προς τον ύποπτο ράφτη, του έξηγησα:

— Αν χύθηκε αίμα εδώ πέρα, επάνω στο πάτωμα, θ' ακολουθήσει ακριβώς την κλίση που έχουν τα πλακάκια προς το κάτω μέρος του κρεβάτιου. Το ίδιο δε θά συμβεί αν χύσουμε και νερό...

Κι' άδειασα άρκετο νερό από την καράφα πάνω στα πλα-

κάκια κι' ακριβώς στο μέρος που ήθελα. Ο ράφτης σ' αυτό το μεταξύ είχε χάσει το χρώμα του και παρακολουθούσε πελιδνός τις κινήσεις μου.

Το νερό που έχυσα, άκολούθησε την κλίση που είχαν τα πλακάκια και, ώ του θαύματος! ύστερ' από λίγο εξαφανίστηκε. Τί είχε γίνει; Είχε περάσει ανάμεσα από τις ενώσεις των πλακών και είχε δεισδύσει από κάτω. Έ λοιπόν, αν αυτό είχε συμβεί και με το αίμα; Έσκυφα άμέσως και μ' ένα μαχαίρι ξεκόλλησα ένα πλακάκι: από κάτω ήταν κατακόκκινο από πηγμένο αίμα!...

— Αυτό δεν το είχες συλλογιστή! είπα θριαμβευτικά το δολοφόνου. Έπιλυνες από πάνω τα πλακάκια, μα δεν μετρεσες να τα καθαρίσεις κι' από κάτω!...

— Ναί! ώμολόγησε τρέμοντας από τη φρίκη του. Αυτό δεν το είχα συλλογιστή!...

Αυτή η ώμολογία ήταν φυσικά άρκετη για να τον σταλή στη λαιμητόμο.

«Η τρίτη περιπέτεια μου, που δεν θά την ξεχάσω ποτέ, είνε η ανάκαλυσψ και η σύλληψις του περίφημου Λανδρύ.

Ο άλησομένης «Κυανώγων», όπως έξερετε είχε διάφορα ψευδώνυμα, τα οποία μπερδεύαν τους αστυνομικούς και τους έκαναν να χάνουν διαρκώς τα ίχνη του. Άλλοτε παρουσιάζονταν ως Φερμυέ, άλλοτε ως Λακός και άλλοτε ως Κγκυιέ.

— Ένα άπόγευμα λοιπόν, σ' ένα μεγάλο έμπορικό, κάποια δεσποινίς Λακός είδε ένα μικρόσωμο κύριο με γενειάδα, σκληρά καπέλλο και άνοιχτόχρωμη καμπάρτσια, ο οποίος έκανε διάφορα ψώνια για το σπίτι του.

Στο πρόσωπο του ανθρώπου αυτού η δεσποινίς Λακός άνεκνώνρισε τον άρραβωνιστικό της άδελφής της που είχε εξαφανιστή. Άμέσως τότε έσπευσε να τηλεφωνήση στην Ασφάλεια. Το τηλεφώνημα το πήρα έχω κι' έτρεξα γρήγορα στο έμπορικό για να έρθω συνέβαινε. Η τύχη με βόηθησε. Η δεσποινίς Λακός ήξερε τον άρραβωνιστικό της άδελφής της ως κύριο Φερμυέ. Στο βιβλίο θυμής του έμπορικού ο άνθρωπος αυτός, που είχε παραγγείλει να στείλουν τα ψώνια στο σπίτι του, είχε δώσει ένα άλλο όνομα: είχε γράψει ως Κγκυιέ. Αυτό το τέχνασμά του ήταν η καταστροφή του. Τον θεώρησα άμέσως ύποπτον κι' αντί ν' αφήσω τον ύπάλληλο του έμπορικού να του πιά τα ψώνια, τα πήγα έχω στο σπίτι του και βρήκα επείγουσα μπροστά στον άσλληπτο Λανδρύ! Σ' αυτή την περίπτωση όμως το μεγαλύτερο ρόλο τον έπαιξε η τύχη. Άν η δεσποινίς Λακός δεν συναντούσε τυχαίως τον άρραβωνιστικό της άδελφής της στο έμπορικό και δεν με είδοποιούσε, ποτέ θά στανικό «Κυανώγων»!...

Τέλος, άπ' όλες τις άλλες άναμνήσεις της ζωής μου, σας αναφέρω μία ιστορία, που είνε σ' άλληθεια καταπληκτική.

Ένα χειμωνιάτικο βράδυ, οι θαμώνες ενός μπουρνούζιαν κοντά στη γέφυρα του Πασού, άκουσαν ξαφνικά μέσα στη σιωπή της νύχτας δυο πυροβολισμούς. Παράτησαν λοιπόν τα χαρτιά που έπαιζαν κι' ώρμησαν έξω. Δεν είδαν καμιά φευγαλέα σκιά, μα πρόσεξαν κοντά στο παραπνοή της γεφύρας το αίμόφυρτο πτώμα ενός ανθρώπου. Λίγο πέρα από το πτώμα βρισκόταν ένα πορτοφόλι με διάφορα χρήματα. Από χρήματα ήταν άδειο... Το έγκλημα ήταν άολοφάνερο. Ο δολοφόνος είχε φυτέψει μία σφαίρα στο κεφάλι του θύματός του και κατόπιν, άφου το λήστεψε,

θηκε μέσα στη νύχτα, σφίγγοντας στο χέρι το φονικό όπλο του.

Είδοποιήθηκα άμέσως εκείνο το βράδυ να σπεύσω επί τόπου για να εξιχνιάσω αυτή την ύπόθεσι και πήγα, φυσικά, γρήγορα στη γέφυρα του Πασού. Μα κεί πέρα έκανα την έξησ σκέψι: Ένας δολοφόνος που σκοτώνει έναν άνθρωπο στη μέση του δρόμου για να τον ληστέψη, βιάζεται πάντα να εξαφανιστή μαζί με ό,τι μπόρεσε να κλέψει. Δεν χάνει ποτέ τον καιρό του για να ψάξη επί τόπου το πορτοφόλι του θύματος... Τί είχε συμβεί λοιπόν; Μήπως δεν έπρόκειτο περί δολοφονίας;

Ένας δύτης την άλλη μέρα βούτηξε στο ποτάμι κι' ύστερα από πολλές έρευνες κατώρθωσε να βρή κάτω από το παραπέτο της γεφύρας ένα καινούργιο και γεμάτο πιστόλι από το οποίο είχαν χρησιμοποιηθή μόνο δυο σφαίρες. Το πιστόλι αυτό ήταν του δολοφόνου ή του θύματος; Δεν άρχισα ν' ανακαλύψω ότι το πιστόλι άνήκε στο θύμα, και τότε έκανα την έξησ ύπόθεσι, η οποία έπιβεβαιώθηκε από την πραγματικότητα: Ο άνθρωπος της γεφύρας του Πασού είχε αυτοκτονήσει.

Όπως είχα εξακριβώσει, ο δυστυχής αυτός είχε καταστροφή οικονομικά. Για να σώση λοιπόν την οικογένειά του από τη μιζέρια, έκανε μία μεγάλη ασφάλεια ζωής και κατόπιν αυτοκτόνησε με τέτοιον τρόπο, ώστε να νομισθή ότι έπρόκειτο περί έγκληματος.

Και τί έκανε; Στο άριστερό του χέρι κρατούσε το άδειο πορτοφόλι που θά έπεφτε κοντά στο πτώμα του, ενώ με το δεξί έσφιγγε το πιστόλι, γυρισμένο προς το κεφάλι του, μα που ήταν έξω από το παραπέτο της γεφύρας, επάνω από το ποτάμι. Πυροβόλησε λοιπόν πρώτα στον άέρα και κατόπιν φύτεψε μία σφαίρα στο κεφάλι του. Την ίδια στιγμή το χέρι του χαλαρώθηκε και το πιστόλι έπεσε μέσα στο ποτάμι. Κατόπιν ο δυστυχής έκανε δυο-τρία βήματα παραπατώντας και σωριάστηκε νεκρός πιο πέρα από το παραπέτο της γεφύρας.

Άν δεν είχε μαζί του το πορτοφόλι του, το τραγικό τέχνασμά του θά είχε πετύχει και η γυναίκα του θά έπαιρνε την ασφάλεια της ζωής του. Μα το άδειο πορτοφόλι του τον πρόδωσε. Κι' έτσι θυσιάστηκε για το τίποτε!...

Δεν είνε λοιπόν καταπληκτική αυτή η ιστορία; Κι' ο αστυνόμευ Μεζάλ τελείωσε αυτές τις άναμνήσεις του αφήνοντας να διανραφή στα χείλη του ένα μικρό μείδιμα για την τραγική τύχη των ανθρώπων.

ZAN NORMAN

ΠΙΚ·ΝΙΚ

ΤΩΡΙΝΑ ΚΑΙ ΠΕΡΑΣΜΕΝΑ

Ο ποιητής Μ. Μαλακάσης και ο έθνικός ποιητής Σπ. Μαρτσούκας, έδωσαν εξετάσεις στο Πανεπιστήμιο τον έδιο χρόνο και την ίδια ημέρα. Άπέτυχαν όμως και οι δυο πανηγυρικά και ώφειλαν τουτο πρό παντός εις τον άυστηρότατον καθηγητήν Παπούλιαν — αν δεν άπατώμεθα — το φοβήτρον τών φοιτητών τότε.

Και ο μόν Μαλακάσης δεν έστενοχωρήθη και τόσον δια την άποτυχίαν. Ο Μαρτσούκας όμως, θραέως φέρων αυτήν, διάθεσε περισσότερο και ξαναπαρουσιάσθη πρό τών καθηγητών του μετά έξ μηνας. Τά ειπε, φυσικά, καλούτσικα, αλλά σκόνηψε και πάλιν στον Παπούλια. Την φοράν όμως αυτήν ο Παπούλιας δεν ήδελξε να γίνη άφορμή δευτέρας άποτυχίας του. Τόν έδαμολόγησε καλούτσικα. Θέλων όμως να τού δείξη ότι, φθνήν την έγλύτωσε, τόν άφησε να φύγη ψιθυρίζον το κάτωθι στιγμιαίως σχεδιασθέν δίστιχον:

Ώρασι τά κατάφερες, ώ ποιητά, Μαρτσούκα!
Διέπλευσας ώκεανόν με μία παληά φελούκα!

Μοναδική ΣΧΟΛΗ ΚΟΠΤΙΚΗΣ Γυναικείων Φορεμάτων υπό την διεύθυνσιν της διαπρεπούς καλλιτέχνιδος μοδίστας κ. ΧΡΙΣΤΙΝΑΣ ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΥ, Σύνταγμα, Μητροπόλεως 14 α', Αθήνα.

ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

ΧΙΛΙΑ ΔΥΟ

Ο Κάιζερ της Γερμανίας έτρελλαίνετο για τα παστόψαρα. Η βασίλισσα της Όλλανδίας Βιλελμίνη υπεραγαπούσε τα ψητά. Ο βασιλεύς της Ισπανίας το σιτεμένο θωδινό. Ο βασιλεύς της Ιταλίας τα γλυκύσατα, ενώ ο μακαρίτης Τσάρος δεν έχόρταινε να τρώγη λουκουμάδες!

Περιεργοτάτη ήτο η άδυναμία του μακαρίτου πάππου του βασιλέως της Ιταλίας, όστις τόσον πολύ άγαπούσε το τυρί, ώστε κάποτε έπαιρνε και έτρωγε άπ' αυτό και εις το θεάτρον, όπως άλλοι τρώγουν μπουμπόν! Άπίστευτον βέβαια άλλ' άληθέστατον...

Εις το Λονδίον, όπως και εις όλα τα άλλα θέατρα της παλαιάς έποχής, τα γυναικεία πρόσωπα υπεκρίνοντο άνδρες. Μίαν έσπέραν ο Κάρολος Β' άνυπομονούσε για την θραδύτητα της ενάρξεως της παραστάσεως.

— Μεγαλειότατε, έδικαιολογήθη ο διευθυντής, δεν έξυρρίσθη άκόμη... η πρωταγωνίστρια!...

Εις την Κίνα θεωρείται κακόν να παντρεύονται η χήρες. Μία χήρα άμα γίνη πενήντα χρονών, χωρίς να ξαναπαντρευτή εν τώ μεταξύ, παίρνει δίπλωμα τιμής από την κυβέρνησιν και το τοιχοκολλά επάνω από την πόρτα της!

Εις το περίφημο Μόντε Κάρλο αυτοκτονούν 50 άτομα το χρόνο!

Εις την Φλωρίδα πολλοί μαύροι ξυρίζονται άκόμη με σπασμένα μπουκάλια. Το ξύρισμα με σπασμένα μπουκάλια, είνε εις κοινήν χρήσιν και εις τας Νοτίους Πολιτείας.

Τις άτσάλινες πέννες έφεύρην ο Άγγλος Γουίτς. Έπωλούντο δε στας άρχάς ακριβώτατα: είκοσι φράγκα η μία δηλαδή!

Ο πρό άρκετών έτών άποθανών μέγας ιστορικός Μόμμεν ήτο πολύ άφηρημένος. Η ύπνρέτρια του έπήγαινε το φαγητό του στο γραφείο του και το έπαιρνε συχνά πίσω χωρίς να το έγγιση ο κύριός της. Μόνον όταν η πείνα τον έπείζε το έζητούσε πάλιν... Κάποτε η ύπνρέτρια, άφου πήρε άθικτο το φαγητό, έκάθισε και το έφαγε. Ο Μόμμεν θυμήθηκε να φάγη μετά δυο ώρες και διάταξε την ύπνρέτρια:

— Φέρε μου να φάγω.
— Μα έφάγατε, τού άπαντά, ψευδομένη, η ύπνρέτρια.
— Έφαγα; Ά! ναι... Έχεις δίκιο.
Και δεν έφαγε έκείνη την ημέρα.

Στην Άμερική ο ιατρός Σέν τόνρισε κλινική για τους ήλιθιους. Έχει δε μεγάλες έλπίδες για τους άσθενείς του, οι όποιοι, γράφει κάποιος πνευματώδης Άμερικανός δημοσιογράφος, δεν διατρέχουν τον κίνδυνον να χειροτερεύουν!

Ο Ρισελιέ έκαμνε τέτοια κατάχρησι άρωμάτων, ώστε είχε χάσει εν τέλει την όσφρησιν και παραξενευόταν πολύ όταν έβλεπε ότι ένοχλεί τους άλλους με τα μυρωδικά του.

Η κυρία Τελιέ έπαιρνε το λουτρό της μέσα σε άπόσπασμα από φράουλες και σε γάλα!

Ο Ναπολέων άδειάζε όλόκληρες μπατίλιες κολώνια κάθε πρωί επάνω του.

Οί άρχαίοι Έλληνες έκλειναν τα ενδύματά τους εις άρωματισμένα κιβώτια, για να πάρουν το άρώμα τους. Οί Ρωμαίοι έκληρονόμησαν τούτοσας τόν έρωτα προς τα άρώματα από τους Έλληνες. Εις την κηδείαν της αυτοκράτειρας Άγριππίνης, ο Νέρων έκαψε άφθονώτατα άρώματικά λιβάνι.

Ο Βολταίρος, ο όποιος έτρεφε μεγάλη αντίπαθεια προς ό,τι το άσχημο, διατύπωσε τόν έξησ έπιτυχέστατο χαρακτηρισμό περί τού ώραιού:

— Άν έρωτήσετε ένα βατραχό τι είνε ώραιό, θά σας άπαντήση: «Η βατραχίνα με τα δυο χοντρά μάτια της, το μεγάλο στόμα της και το κιτρινωμένο χρώμα της»!

Άντιθέτως, στα μάτια ενός συνεδρίου καίσιουδων, η Άφροδίτη της Μήλου θά περνούσε για άσχημη!

ΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΟΥΣ ΚΑΙ ΓΙΑ ΜΕΤΑΛΛΟΥΣ

ΤΗΣ Κ. Α. ΖΕΝΕΒΡΑΝ



Η Φλωρέτα



(Συνέχεια απ' το προηγούμενο)

«Ω! δεν είχε κάνει καλά ή μητέρα του Γιάννη πού την παρακίνησε να πι αυτά τα λόγια στον πληγωμένο...»

Η Φλωρέτα, σπρωγμένη από τον τρόμο της, γονάτισε κοντά στο φίλο της, υποθασάζοντάς τον και παρακαλώντας τον να ησυχάσει...

Ο Γιάννης άρπαξε τότε το κεφάλι της νέας με τα δυο του χέρια και, κυττάζοντάς τη βαθειά στα μάτια, προσπάθησε να διαβάσει μέσα στη σκέψη της.

— Αλήθεια, Φλωρέτα, δεν θα παντρευτής το Λεόν; τη ρώτησε με μια απερίγραπτη λαχτάρα.

— Όχι, Γιάννη μου! του απάντησε εκείνη τρυφερά.

— Δεν τον αγαπάς λοιπόν;

— Ποτέ μου δεν τον αγάπησα.

— Ω! να ήξερες πόσο σ' αγαπάω εγώ!

— Το ξέρω γιατί κι' εγώ σ' αγαπώ...

— Αλήθεια! Αλήθεια! φώναξε ο Γιάννης.

Κι' αφού είπε τα λόγια αυτά, έγειρε το κεφάλι του στον ώμο της Φλωρέτας και άρχισε να κλαίει.

Τα δάκρυα αυτά φανέρωναν ποιά μεγάλη και μυστική θλίψη και αγωνία βασάνιζε ως τότε την καρδιά του δυστυχισμένου νέου και πόση άνακούφιση του προξένησαν τα λόγια της Φλωρέτας.

Ξανάφεραν τότε κι' οι δυο στη μνήμη τους τα περασμένα, την παιδική τους ηλικία. Τα χρόνια περνούσαν μπροστά στη φαντασία τους γεμάτα ευτυχία κι' αγάπη...

Και τώρα επρόκειτο να παντρευτούν και να μη χωριστούν ποτέ ως την τελευταία τους στιγμή.

— Πώς μπόρεσες να πιστέψεις ότι θα έπαιρνα άλλον; ρώτησε η Φλωρέτα. Γιατί δεν ήρθες να με ρωτήσεις;

— Ήμουν ζηλιάρης... Από το μεγάλο μου καύμο δεν ήξερα κι' εγώ τί έκανα...

— Η καλή σου μητέρα μου τα είπε δλ' αυτά... Μου είπε τί λύπη είχες μέσα στην καρδιά κι' όταν της είπα κι' εγώ ότι ποτέ μου δεν αγάπησα άλλον από σένα, μου σύστησε νύχθω άμέσως να σου το πώ...

Η ώρα περνάει γρήγορα χωρίς να το καταλαβαίνουμε, όταν κουβεντιάσουμε για πράγματα ευχάριστα. Ο Γιάννης κι' η Φλωρέτα είχαν δυο ώρες τώρα που κουβεντιάσαν, όταν μπήκε μέσα η κυρά Ντεμάρ.

— Ω μητερούλα μου!... Πόσο σ' αγαπώ! φώναξε ο Γιάννης αγκαλιάζοντάς την.

Η Φλωρέτα σηκώθηκε κι' αυτή και φίλησε την αγαθή γυναίκα.

— Τώρα πειά είστε ευτυχισμένα, παιδιά μου, είπε η κυρά Ντεμάρ. Μά κι' εγώ είμαι ευτυχισμένη... Η χαρά σας θα είναι μεγάλη χαρά για μένα και τον άντρα μου...

Και γυρίζοντας προς τη Φλωρέτα, πρόσθεσε:

— Μείνε κοντά στον άρρα θωνιαστικό σου, κόρη μου. Έγώ θα πάω να πώ στον πατέρα του την καλή είδηση.

Και η κυρά Ντεμάρ ξαναγύρισε στην αγορά της.

Ο Ντεμάρ πήγαινε κάθε πρωί στο σπίτι του Φραντί για να δει σε ποιά κατάστασι βρισκόταν ο γιός του, γιατί το βράδυ, κουρασμένος καθώς ήταν από τη δουλειά της ημέρας, δεν μπορούσε να πάει.

Βλέποντας λοιπόν τη γυναίκα του να παρουσιάζεται απόρροια, τη ρώτησε ανήσυχος:

— Μήπως φέρνεις καμιά άσχημη είδηση;

— Ά, όχι!... Κάθε άλλο! το άπάντησε εκείνη γελώντας. «Ό,τι θέλαμε θα γίνει... Η Φλωρέτα

αγαπάει το Γιάννη μας πού την αγαπάει κι' αυτός κι' άποφάσισαν να παντρευτούν...

— Ω! άς είναι εύλογημένο το όνομα του Θεού! Το παιδί μας θα πάρη αξία γυναίκα, όπως είχα εγώ την τύχη να πάρω εμένα...

Και, σινκινθημένος, ο αγαθός αγρότης φίλησε τη γυναίκα του.

Την άλλη μέρα ο Ντεμάρ, φορώντας τα γιορτινά του, πήγε και βρήκε το Φραντί.

— Χωρίς άλλο, Φραντί, του είπε, θα ξέρεις και συ τί πράχει... Και πιστεύω να είσαι εύχαριστήμενος από το συναισίο των παιδιών μας.

Πραγματικά, ο Φραντί τά ήξερε όλα. Η κυρά Ντεμάρ του είχε διηγηθή κιόλας πώς η αγάπη του Γιάννη τον έφερε σ' άπελπισία, γιατί νόμιζε πώς δεν τη συμπεριλάτρενε κι' η Φλωρέτα και πώς τώρα, πού όλες η παρεξηγήσεις είχαν διαλυθή, οι δυο νέοι είχαν άποφασίσει να παντρευτούν.

— Δός μου το χέρι σου, Ντεμάρ! φώναξε ο Φραντί θουσιασμένος. Τελειωμένο το πράγμα! Χρόνια τώρα έμειναν παιδί μου το Γιάννη. Δεν ξεχνάω πώς μ' έσωσε από άτιμο λαθροθήρα, ο οποίος για να τον εκδικηθή τον πληγώσε και λίγο έλειψε να τον σκοτώση...

Είμαι ευχαριστήμενος πού παίρνει η Φλωρέτα το Γιάννη... Είναι αξιοπαιδαίκαρι και δεν με νοιάζει πού δεν έχει χωράφια και περιουσία.

Ο Φραντί τά είπε τα λόγια αυτά δυνατά σαν να ήθελε να πείσει τον έαυτό του γιατί έκανε τη μεγάλη περνούσα του Λεόν.

— Φραντί, είπε τότε ο Ντεμάρ, ο γιός μου δεν θα παντρευτή χωρίς περιουσία. Έχω άποφασίσει να του δώσω το μισό από τ' άμπέλια μου και τα χωράφια μου, γιατί δούλεψε με την καρδιά του τόσα χρόνια. Δόξα τω Θεώ, πολλά μου παιδιά είναι παντρεμένα, κι' αυτά πού μ' εμένουν πένουν με το παραπάνω σ' έμένα και τη γυναίκα μου.

— Κύρ' Ντεμάρ, άπάντησε ο Φραντί, κι' εγώ θα δώσω σαράντα χιλιάδες προίκα στη Φλωρέτα.

Αφού τελειώσαν έτσι η συμφωνίες για το προικοσύμφωνο, άποφάσισαν να γίνη ο γάμος το καλοκαίρι. Έπειτα άλλωστε να περιμένουν την έπιστροφή της κομίσσης ντε Λάντ από το Παρίσι...

Ο Γιάννης κι' η Φλωρέτα ήσαν τώρα τρισευχισμένοι. Ήξεραν ότι τίποτε πειά δεν θα τους χώριζε.

Βρισκόντουσαν όλη την ημέρα μαζί γιατί ο Ντεμάρ θέλησε να βαρύνει το γιό του, πού ήταν άδύνατος άναμ με τις κοπιαστικές αγροτικές δουλειές.

— Μείνε κοντά στην άρρα θωνιαστική σου, παιδί μου, του είχε πη. Τα χέρια σου είναι ακόμα αδύνατα για δουλειές.

«Έτσι η Φλωρέτα κι' ο μνηστήρ της έκαναν κάθε μέρα μαζί μακρινούς περιπάτους.

Ήξεραν βέβαια πολύ καλά όλες τις τοποθεσίες των περιπατών.

Πόσο όμως διαφορετικές, πόσο πιο ώρατες από πριν τους φανόντουσαν τώρα...

Τέ δάσος εύοδιαζε περισσότερο και τα λουλούδια είχαν πιο ζωορφα χρώματα... Κι' αυτές οι κόμα ή άχτίνες του ήλιου πού βασιλεύε πίσω απ' το λόφο, πού φαινόντουσαν πού λαμπρές.

ΑΠΟ ΤΟΥ ΠΡΟΣΕΧΟΥΣ ΦΥΛΛΟΥ

ΣΤΟ "ΜΠΟΥΚΕΤΟ,"

ΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΙΚΟ

ΕΝΑ ΚΑΤΑΒΛΗΚΤΙΚΟ

ΠΑΙΔΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Ο ΜΑΡΙΔΑΚΗΣ

Η θαυμαστή ιστορία ενός παιδιού πού ταξιδεύει στο βυθό της θάλασσας, και συναντά μια παντομίμη Νεράιδα, την οποία ερωτεύεται.

(Ακολουθεί)

ΑΠΟ ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Όταν ή μανία του άθλητισμού υπερβή ένα ώριμένο όριο, τότε καταντάει σε έξωφρενισμούς σχεδόν άπιστεύτους...

Θά σ' αναφέρουμε σήμερα μερικά παραδείγματα τέτοιων έξωφρενισμών, παραθέτοντας και τις σχετικές εικόνες των θαυμαστών... ήρώων και δραστών!

Πρώτον πρώτον, βλέπετε τον νεαρό Ουίλλιαμ Ράδφορντ, ο οποίος διέσχισε ολόκληρη τη Βόρειο Άμερική όχι μόνον πεζός, αλλά και θαδίζοντας ανάποδα... δηλαδή θάδισε προς τα πίσω!

Για να διευκολύνεται ο τρομερός αυτός νεαρός στο ανάποδο περπάτημα του, κρατούσε — όπως βλέπετε στην εικόνα — στο χέρι του έναν καθρέφτη. Κι' έτσι, κυττάζοντας μέσα στον καθρέφτη τα όσα συνέβαιναν πίσω του, μπόρεσε να έκτελεση τη γιγαντιαία αυτή πεζοπορία του, ή οποία διήρκεσε περίπου δύομισι χρόνια!

Δεύτερος άθλητικός έξωφρενισμός τώρα: Οι δρομείς ταχύτητας Έρρίκος Χίλμαν και Λόθσον Ρόμπερτσον, οι οποίοι ανήκουν στην «Άθλητική Όμοσπονδία» της Νέας Υόρκης, δημιούργησαν κατά το 1933 ένα περιεργό ρεκόρ, το οποίο ακόμα δεν κατερρίφθη.

Έδεσαν μαζί-μαζί, το δεξί του πόδι ο Ρόμπερτσον και το άριστερό του ο Χίλμαν, σφιχτά με μια πλατιά λουρίδα. Έτσι, οι δυο αυτοί άθληται έλαχαν... τρία πόδια δια-δια. Κι' όμως μ' αυτά τα τρία πόδια τους, τρέχοντας ο ένας πλάι και κολλητά στον άλλον — όπως βλέπετε στην εικόνα μας — κατώρθωσαν να διανύσουν την απόσταση των έκατο μέτρων σε 11 1/2 ακριβώς δευτερόλεπτα!

Προειδοποιούμε τους νεαρούς άναγνώστες μας, οι οποίοι τυχόν θά επιθυμούσαν να έπαναλάβουν το πείραμα αυτό, ότι πρέπει να άποφασίσουν πρώτα να «φάνε» πολλές... τούμπες, πριν κατωρθώσουν να διανύσουν τρέχοντας αυτά τα έκατο μέτρα!

Τρίτος άθλητικός έξωφρενισμός: Ο πρωταθλητής της Αυστραλίας, στο άλμα εις ύψος, Τζων Μπάρντετ, θεωρεί ως το καλύτερο μέσον προπόνησής — για έναν άθλητη άλμάτων — το παλιγνώστο «σκοινάκι», το οποίο κρατούν τα μικρά παιδιά και το πηδούν συνεχώς επί τόπου.

Ο Μπάρντετ λοιπόν αυτός, τόσο «μεράκι» δείχνει στο παιδικό αυτό παιχνίδι, ώστε άποφάσισε να δημιουργήσει και σ' αυτό ένα ρεκόρ πραγματικά άφθαστο σε άνοχη! Κατά τον Οκτώβριο του 1932, στην πόλι Σίδνεϋ της Αυστραλίας και μπρός σε πλήθος θεατών, πήδησε με το «σκοινάκι» ένδεκα χιλιάδες οχτακόσια δέκα (άρθρ. 11.810) πηδήματα, συνεχώς κι' ακατάπαυστα!

Αιτήρεσε δε αυτή ή περίεργη άθλητική επίδειξίς του τέσσερες ώρες και πέντε λεπτά της ώρας, ακριβώς!

Κι' ο τέταρτος άθλητικός έξωφρενισμός, τώρα: Στο Τορόντο των Ήνωμένων Πολιτειών, ζή ο έφημεριδοπώλης Α. Φέρεστερ, ο οποίος είναι συγχρόνως και διακεκριμένος δρομείς ταχύτητας.

Ο Φέρεστερ λοιπόν, ζήλησε το περίφημο κατώρθωμα του Ουίλλιαμ Ράδφορντ, για τον οποίο μίλησαμε πιο πάνω. Κι' όπως εκείνος δημιούργησε το ρεκόρ της «άντοχης σε άνάποδο περπάτημα», ο Φέρεστερ άποφάσισε να δημιουργήση το ρεκόρ της «ταχύτητας σε άνάποδο τρέξιμο». Και πραγματικά, στο στίβο του ποδοσφαιρικού γηπέδου της πόλεως Τορόντο, και μπρός σε πλήρη περιέργων και ξεκαρδισμένων στά γέλια θεατών, κατώρθωσε να διατρέξη — τρέχοντας ανάποδα — τα έκατο μέτρα στον ζηλευτό χρόνο των δεκατριών (άρθρ. 13) δευτερολέπτων!

Καμαρώστε τον στη σχετική εικόνα μας, άγαπητοί άναγνώστες, αλλά μη προσπαθήσετε να τον μιμηθήτε, τό... καλό πού σ' έσάς θέλωμε!

Σταυροκοπηθήτε προκαταβολικά, και σ' έσας βεβαιώμε ότι θάχετε δικήν, άρκεί να διαβάσετε το έζης πρωτάκουστο όσο κι' αθένητικό:

Στην πόλι Μαϊντζ της Γερμα-

νίας, ζή ακόμη ο κύριος Όττο Νόδλιγκ, έργοστασιάρχης ζυθοποιίας και πλουσιώτατος. Κατά τον Δεκέμβριο του 1927, ή Οικονομική Έφορία της πόλεως Μαϊντζ, κατήγγειλε τον Νόδλιγκ ότι απέκρυπτε τα καθαρά κέρδη της έπιχειρήσεώς του και δήλωνε λιγώτερα, για να γλυτώνη τη φορολογία.

Η άνακρίσεις πού ακολούθησαν, απέδειξαν ότι ο έργοστασιάρχης αυτός είχε υποπέσει και σε πολλές άλλες άκόμη παραβάσεις των φορολογικών και βιομηχανικών νόμων.

Το άποτέλεσμα υπήρξε έξωφρενικό: Ο Νόδλιγκ κατεδικάσθη απ' το δικαστήριο να πληρώση ως πρόστιμο, το κολλοσιαίο ποσό των... ογδόντα δυο έκατομμυρίων χρυσών μαρκών, δηλαδή περίπου τριών δισεκατομμυρίων και διακοσίων ογδόντα έκατομμυρίων (άρθρ. 3.280.000.000) σημερινών δραχμών!

Φυσικά, ο κατεργάρης αλλά και τόσο δυστυχισμένος έργοστασιάρχης, δήλωσε άμέσως στο δικαστήριο άδυναμία πληρωμής κι' έξοφλήσεως ενός τόσο τερατώδους πρόστιμου. Η περιουσία του ολόκληρη, ήταν ζήτημα άν ξεπερνούσε τις πεντακόσιες χιλιάδες μάρκα, δηλαδή τά είκροι έκατομμύρια δραχμών.

Τότε το δικαστήριο της Μαϊντζ, προέβη στην έξής... τακτοποίησ της υποθέσεως, δηλαδή π' έκατι πιο έξωφρενικό άκόμη: Διέταξε την κατάσχεσι της περιουσίας του Νόδλιγκ, αφήρεσε την αξία της απ' το ποσόν του πρόστιμου και ώρισε δυο πράγματα: Η τήν έξοφλήσι του υπολοίπου πρόστιμου «τοίς μετρητοίς» ή την έξοφλήσι του διά φυλακίσσεως του έργοστασιάρχου, υπολογιζομένης της κάθε ημέρας φυλακίσσεως προς δεκαπέντε μάρκα!

Λοιπόν, στις 28 Δεκεμβρίου του 1927, ο Νόδλιγκ φυλακίστηκε κι' έξακολούθη έκόμα να μένη φυλακισμένος. Ξέρετε τώρα πόσα χρόνια πρέπει να μένη στη φυλακή όσο να έξοφλήση ολόκληρο το ποσόν του πρόστιμου; Θά μείνη φυλακισμένος επί δεκατέσσερες χιλιάδες έννηακόσια έβδομηνηταπέντε χρόνια (άρθρ. 14.975)!! Τόσα χρόνια φυλακίσσεως θά έκτίση έξοφλώντας 15 μάρκα κάθε μέρα!

Όλοι μας έχουμε πονέσει σωματικώς, ποίος λίγο ποίος πολύ, είτε από κανένα κοψίδο δοντι, είτε από κανένα τραύμα κ.λ.π. κ.λ.π.

Όστόσο, ο πιο πονεμένος άνθρωπος του κόσμου, είναι χωρίς άμφιβολία, ο μίστερ Χένρυ Σάυθ, έμπορος στην πόλι Μάμπεργου των Ήνωμένων Πολιτειών.

Ο κατόχος του θλιβερού αυτού ρεκόρ, ο άτυχής Σάυθ, έχει ύποστή ως τώρα έκατον σαράντα ογτώ (άρθρ. 148) άδυστηρότατες έγχειρήσεις!! Έπαυχε από κάποιο νόσημα των οστών του δεξιού χεριού του και των δυο ποδιών του. Απ' τά 47 χρόνια της τωρινής ηλικίας του, τα 37 τά έχει περάσει ως τώρα άπαντα στα χειρουργικά τραπέζια και στα κρεβάτια των κλινικών.

Όστόσο, όπως βεβαιούν οι ίατροί, έχει θεραπευθή έντελώς τώρα. (Από δα, έλεπε ακόμα!) Κι' ή βεβαίως αυτή έχει χαροποιήσει τόσο τον πονεμένο και πολυπονεμένο Σάυθ, ώστε έχει ξεχάσει ήδη το δεινό του και γλεντάει τη ζωή με άτελείωτη ευθυμία!

Οι ήθσοποιί στην Ευρώπη, έχουν ως προστάτας των σωματείων τους τους έξής τέσσερες άγίους, οι οποίοι ήσαν ήθσοποιί: Τον Άγιο Ζενέρι, τον Άγιο Αρδαλιόν, τον Άγιο Πορφύριο και την Άγία Πελαγία!

Δηλαδή ως έπάγγελμα οι ήθσοποιί έχουν τους περισσότερους άγίους ως πρώην συνάδελφους και προστάτες των!

Ο Έμπερχαρδ Βάγκερ, στο Λονδίνο, τοιχοκόλλησε στην έξοπορτα του σπιτιού του μία είδοποίηση, διά της οποίας άποκαλούσε τη γυναίκα του... δέκα χιλιάδες φορές «ψέφτρα»!

Καταδικάστηκε γι' αυτό σε πρόστιμο δέκα λιρών.



ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΗ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ



ΤΟ ΔΙΑΜΑΝΤΙ



ΤΟΥ ΒΟΥΔΑ

ΤΟΥ ΑΛΕΝ ΜΟΝΖΑΡΝΤΕΝ

Πλούσιος καλλιεργητής στη Μπαρόντα των αγγλικών 'Ινδιών, ο Κάρολος Χίκς λατρεύεται από τους Ιθαγενείς εργάτες του για τη δικαιοσύνη του και την αγαθότητά του. Ήταν ακόμα φημισμένος για το θάρρος του και την τόλμη του.

Κάποιο βράδυ που ξαναγύριζε στο σπίτι του, με το δίκανό του στον ώμο, άκουσε βιαστικά βήματα πίσω του και, γυρίζοντας το κεφάλι του, είδε τον Τονγκλάι, έναν από τους καλύτερους εργάτες του, που έτρεχε προς αυτόν με την όψη του αναστατωμένη από έναν απέραντο τρόμο.

— Αφέντη! Αφέντη! φώναξε με φωνή πιγμένη ο 'Ινδός. 'Η τίγρις άρπαξε το παιδί μου.

Και με το χέρι του έδειχνε μία γωνιά του δάσους.

Χωρίς να ζητήσει περισσότερες εξηγήσεις, ο Κάρολος άρχισε να τρέχει προς τη διεύθυνση που του είχε δείξει ο εργάτης... Τό θηρίο δεν είχε πάει πολύ μακριά. Ήταν ξεπλωμένο πάνω σε μερικούς θάμνους κι' εκεί έπαιζε με τη μικρούλα του λεία. Κυλούσε το παιδάκι στο έδαφος, χωρίς να του κάνει κακό, κι' εκείνο, μη καταλαβαίνοντας τον κίνδυνο που διέτρεχε, χάριδε με το χεράκι του το μουσούδι του θηρίου.

Έξαφνα, η τίγρις ανήσυχη σήκωσε το κεφάλι της. Είχε μυρίσει το ζώωμα του έχθρου. Έπαυε να παίζει, ενώ ένας φριχτός μορφοσμός απέκάλυπτε τ' άδυσώπητα δόντια της.

Αργά, ο Κάρολος Χίκς είχε σημάδεψει. Έπρεπε να πετύχει την τίγρι, χωρίς να χτυπήσει το νήπιο. Πίσω του στεκόταν ο Τονγκλάι, του οποίου θα μπορούσε ν' ακούσει την καρδιά που χτυπούσε δυνατά μέσα στο στήθος του.

Ένας πυροβολισμός έκανε να πετάξουν απ' τα δέντρα τα παιδιά, με τα πλούσια κ' ύπεροχα χρώματα, ενώ η τίγρις σωριάστηκε σκοτωμένη στο έδαφος.

Το παιδί του Τονγκλάι είχε σωθεί.

Από την ημέρα εκείνη, ο 'Ινδός έδειξε τέτοια ευγνωμοσύνη προς τον κύριο του και τόσο ζήλο στη δουλειά του, ώστε ο γαιοκτήμων τον προσέλαβε στην ιδιαίτερη υπηρεσία του. Ο Τονγκλάι θα ριχνόταν και στη φωτιά γι' αυτόν. Τού είχε επιτραπεί να παίρνει μέρος στα κυνήγια του κυρίου του και του χρησίμευε ως οδηγός στην απέραντη ζούγκλα. Θα μπορούσε να πη κανείς ότι μυρίζονταν τον κίνδυνο κ' υπαδείκνυε στο νεαρόν Άγγλο την παρουσία μιας τίγρης πριν εκείνος ανακαλύψει τον παραμικρό κίνδυνο.

Ωστόσο μία μέρα άρνήθηκε να υπακούσει στον αφέντη του. Την ημέρα εκείνη, ο Κάρολος Χίκς, παρασυνόμενος από το κυνήγι, έπειτ' από μία διήμερη εκδρομή βρέθηκε σε πενήντα μιλίων απόσταση από την πόλη, σ' ένα δάσος που ανήκε στον γκαϊκόβαρ, τον κυβερνήτη του κράτους της Μπαρόντας.

Ο γαιοκτήμων, αφού αναπαύτηκε λίγο, εξεδήλωσε την επιθυμία να συνεχίσει το δρόμο του, μα ο Τονγκλάι κούνησε το κεφάλι του.

— Όχι, αφέντη... Πολύ μεγάλος κίνδυνος... του είπε.

— Τι κίνδυνος;

— Το δάσος είναι καταραμένο.

— Καταραμένο, από ποιόν;

— Δεν ξέρω...

— Αφού δεν ξέρεις, άκολούθησέ με.

— Όχι!

Ο Κάρολος Χίκς απόμεινε κατάπληκτος από την κατηγορηματική άρνηση του 'Ινδού.

— Άκουσα καλά; Έκανε. Είπες όχι;

— Ναι, είπα όχι!

— Ούτε, επειδή υπάρχει κίνδυνος, αρνείσαι να με συνοδεύεις;

— Ω, όχι!... Ο αφέντης ξέρεi ότι αν μου έλεγε να σκοτωθώ, θα σκοτωνόμουν πρόθυμα. Μά δεν θέλω να χαθώ όπως χάθηκαν κι οι οι άπερίσκεπτοι που θέλησαν ν' ανακαλύψουν το μυστήριο του δάσους...

— Να χαθώ; Με ποιά τρόπο; Μήπως υπάρχουν μέσα σ'

αυτό το δάσος χίλιες τίγρεις που θα ριχτούν όλες μαζί πάνω μας;...

— Όχι ή τίγρεις... Δεν υπάρχει κίνδυνος από τις τίγρεις.

— Τότε τι;

Ο Τονγκλάι κτύπησε γύρω του σαν να φοβόταν μήπως τον ακούσουν. Έπειτα, χαμηλώνοντας τη φωνή του, είπε:

— Σ' ενός μιλλίου απόστασι από το μέρος όπου βρισκόμαστε ύφώνεται ένας ναός πανάρχαιος όπως το 'Ανγκά. Οι κισσοί που έχουν φυτρώσει γύρω του, έχουν φουτώσει τόσο ώστε τον έχουν τυλίξει και φαίνονται σαν να τον έχουν δέσει... Για να μη κανείς στον κυρία να, πρέπει να σωθής μέν' απ' τους κισσούς...

— Και, χωρίς άλλο, ένα σωρό έρπετα θα κρύβονται μέσα σ' αυτή τη βλάστηση...

— Όχι.

— Θαυμάσια! είπε ο Χίκς. Τότε σίγουρα ο κίνδυνος θα προέρχεται από τους φύλακες του ναού.

— Δεν υπάρχουν φύλακες. Δεν υπάρχει τίποτε. Τις περισσότερες φορές, τον ναό τον περνάει ο πόνος του θανάτου. Στο μέτωπο αυτού του αγάλματος είναι χαμένο ένα διαμάντι, το πιο μεγάλο διαμάντι, όπως λένε, που φάνηκε ποτέ στην επιφάνεια της γής. 'Επί αιώνες τώρα, πολλοί άνθρωποι επιχείρησαν ν' αρπάξουν το διαμάντι του Βούδα. Μά κανένας δεν ξαναγύρισε ποτέ απ' αυτό το δάσος... Πολλοί επίσης συμπατριώτες σας χάθηκαν με τον ίδιο τρόπο...

— Θυμάστε, αφέντη, τον Ράντολφ Λίφλιντ, τον Άλφρεντ Μέρς, τον Τζώρτζ 'Ηστέκλ, νεαρούς αξιωματικούς που άφησαν στη στρατιά των 'Ινδιών; Ξεκίνησαν ένα πρωί από τη Μπαρόντα για το μυστηριώδες δάσος και δεν ξαναγύρισαν ποτέ... Το άγαλμα του Βούδα τους σκότωσε και τους πρέσβους αυτούς αξιωματικούς. Γελώντας, του είχαν πη ότι από ένα χρόνο:

— Θα ξεκινήσουμε για να κατακτήσουμε ένα θησαυρό. Και δεν άκουσε ποτέ πειρά να γίνεται λόγος γι' αυτόν. Κανένας δεν είχε μπορέσει να δώσει μία επαρκή εξήγηση της εξαφανίσωσής τους. Οι 'Ινδοί, που ανήκουν σε διάφορες μυστικές εταιρείες, ξέρουν μυστικά που τα κρύβουν από τους άλλους. Και χρειάστηκε δηλ η ευγνωμοσύνη που ο Τονγκλάι ένοιωσε για τον κύριο του, για να του αποκαλύψει το μυστικό του θανάτου των τριών αξιωματικών.

— Ναι, ο Βούδας τους σκότωσε, εξακολούθησε ο 'Ινδός γιατί θέλησαν ν' αρπάξουν το διαμάντι του. 'Όποιος θέλει σ' αυτόν πνεύματα, ούτε στις μαγείες.

— Θα πάω μόνος μου στο ναό, είπε.

— Εκείνη τη στιγμή, ο Τονγκλάι ανασκίρτησε:

— Άκουσε, αφέντη; φώναξε. Κάποιος μάς κατακλύει... Νά! Κύτταξε εκεί κάτω τα ψηλά χόρτα που λυγίζουν... Κάποιος φεύγει τρέχοντας... Ο κίνδυνος τριγυρνά κοντά μας...

Μά, παρ' όλες τις ικεσίες του 'Ινδού, ο Κάρολος Χίκς χάθηκε μέσα στη ζούγκλα με το μυαλό ξαναμένο από τη διήγησι του Τονγκλάι.

Δεν το έκανε αυτό από απληστία ν' αρπάξει το διαμάντι. Ήταν τεραστίως πλούσιος και λίγο νοιάζονταν ν' αποκτήσει ένα διαμάντι, έστω κι' αν ήταν το μεγαλύτερο του κόσμου.

Μά κείνο που τον έρέθιζε ήταν η δυσκολία του εγχειρήματος. Αυτό που του άρεσε στο κυνήγι της τίγρης ήταν ότι είχε να κάνει μ' ένα ζώο επικίνδυνο. Έτσι και τώρα, είχε ν' αντιμετωπίσει έναν έχθρο επικίνδυνο κι' άγνωστο. Έτσι λοιπόν, δεν θα υποχωρούσε.

Η πληροφορία που του είχε δώσει ο Τονγκλάι ήταν ακριβής. Αφού βάδισε ανάμεσα από τα ψηλά χόρτα έπειτα μιλιά περίπου, ο Κάρολος Χίκς είδε τα έρειπια ενός πελώριου ναού που τον σκέπαζε σχεδόν ολόκληρο μία άγρια δάσος.

Το μέρος ήταν έντελως έρημο.

Ωστόσο το έξασκημένο αυτί του κυνηγού ξεχώρισε κάποιο θρόισμα στα φύλλα, σαν αυτό που αναγγέλλει το ζώμα ενός θηρίου.

Ο Κάρολος Χίκς μόλις πρόφτασε να σηκώσει το όπλο του και να σημάδεψει.

Ένας πάνθηρ έτοιμαζόταν να χυμύξει έναντιόν του.

Πυροβόλησε δυο φορές και το θηρίο σωριάστηκε κάτω θανάσιμα χτυπημένο.

Καθώς είχε συγκεντρώσει την προσοχή του στις σπασμωδικές κινήσεις του θηρίου που αγωνιούσε, ο νεαρός Άγγλος έχασε να ξαναγεμίσει το όπλο του.

Έπειτα, όταν ο πάνθηρ απόμεινε άσάλευτος, έτοιμάστηκε να πη μέσα στο ναό. Κανένας φύλακας δεν βρισκόταν στην είσοδό του.

Ο Κάρολος Χίκς μήκη μέσα και τότε είδε να όρθώνεται στο βάθος του ναού το τεράστιο κι' επιβλητικό άγαλμα του Βούδα.

Η άχτινες του ήλιου περνώντας μέσα από τα μισοερείπωμένα παράθυρα, έκαναν ν' αχτινοβολάει το τεράστιο διαμάντι που ήταν χαμένο στο πρόσωπο του 'Ινδού θεού.

Ο νεαρός Άγγλος χαμογέλασε θριαμβευτικά... Θα γινόταν λοιπόν κύριος αυτού του διαμαντιού του μοναδικού στον κόσμο!...

Έκανε μερικά βήματα μπροστά με τα βλέμματα καρφωμένα στο διαμάντι που έριχνε χίλιες φωτιές όταν, έξαφνα, ένας άνθρωπος με μαύρη γενειάδα και κάσιγνος πρόβαλε πίσω απ' το άγαλμα όπου ήταν κρυμμένος.

Άμέσως ο Κάρολος Χίκς ανέγνώρισε σ' αυτόν έναν 'Ινδό που εργαζόταν άλλοτε στις φυτείες του και που άνομαζόταν Γκιού. Τον είχε διώξει γιατί είχε αντίληφθ' πως ήταν επαναστατικό στοιχείο και πως προκαλούσε τους άλλους σε ανταρσία.

Ο Γκιού κρατούσε στα χέρια του ένα κυρτό μαχαίρι, όπλο τρομερό. Με το μίσος ζωγραφισμένο στο πρόσωπό του, είπε στον Άγγλο:

— Ξέρω το σκοπό σου. Άκουσα τη συνομιλία σου με τον Τονγκλάι. Θα μπορούσα να σε σκοτώσω όταν χωρίστηκες από το σύντροφό σου. Μά δεν είμαι ανανδρός και δεν θέλησα να σε χτυπήσω ύπουλα. Θέλει να πάρης το διαμάντι του Βούδα. Το θέλω κι' εγώ. Και το θέλω για σκοπούς πιά χρήσιμους από τον δικό σου. Θέλω την ανεξαρτησία των αδελφών μου... 'Η κατοχή αυτού του διαμαντιού θα μου εξασφαλίσει τα χρήματα που χρειάζονται γι' αυτόν το σκοπό. Λοιπόν, άπομακρύνσου από δω... Άλλοιώς...

— Άλλοιώς; ρώτησε ανορθώνοντας το κεφάλι του ο Κάρολος Χίκς.

— Άλλά θα γίνει μία θανάσιμη μονομαχία μεταξύ μας. Και ο Γκιού ύψωσε το μαχαίρι του.

Ο νεαρός Άγγλος ήταν βέβαια θαρραλέος. Ωστόσο χλώμιασε. Θυμήθηκε εκείνη τη στιγμή τη θανάσιμη αφήρημάδα του: το όπλο του δεν ήταν γεμάτο...

Ο φαντικός 'Ινδός έπωρελήθηκε του διαταγμού αυτού. Άρμισε άπανάω του, έμπλεξε το πόδι του στα δικά του και τον έκανε να πέσει απότομα κάτω.

Έπειτα έλυσε γρήγορα ένα σχοινί το οποίο είχε ζωσμένο στη μέση του. Προικισμένος με καταπληκτική δύναμη, έσυρε τον αντίπαλό του σ' ένα στύλο και τον έδεσε εκεί γερά.

— Δεν θέλω να χύσω το αίμα σου, του είπε. 'Η φιλοδοξία μου είναι πιά ύψηλές.

Κι' ο 'Ινδός έριξε μία έρευνητική ματιά ολόγυρά του. Δεν ήταν κανείς, εκτός από τις χιλιάδες νυχτερίδες που ήταν γαντζωμένες στο θόλο του ναού και που σχημάτιζαν

μιά μαύρη πένθιμη τοιχογραφία.

Ο Γκιού, κρατώντας το μαχαίρι του στα δόντια του, έτοιμάστηκε να σκαρφλώσει στο άγαλμα του Βούδα.

Και απέναντί του, ο Κάρολος Χίκς με τη λύσσα στην καρδιά, παρακολούθησε το γρήγορο ανέβασμα του 'Ινδού.

Έπειτ' από λίγο, ο τελευταίος είχε φτάσει στην κορυφή του αγάλματος.

Αφού προσπάθησε να τραβήξει το διαμάντι με το χέρι του, άντελήφθη ότι όλες η προσπάθειές του πήγαιναν χαμένες.

Τότε, με λύσσα, έχωσε το μαχαίρι του κάτω απ' το διαμάντι, σκαρφώνοντας συγχρόνως στο κεφάλι του θεού.

Μά έξαφνα μία κραυγή τρόμου βγήκε απ' τα χείλη του. Το κεφάλι του θεού έκλεινε ένα μυστικό μηχανισμό.

Οι βραχμάνοι που είχαν στήσει εκεί το άγαλμα θέλησαν να τιμωρήσουν εκείνους που θα επιχειρούσαν να κλέψουν το διαμάντι. Και, χάρις στο μυστικό μηχανισμό, το τεράστιο και βαρύ πέτρινο κεφάλι, όταν το πειράζαν, έγερνε προς τα κάτω με μί' απότομη κίνηση και συνέτριβε το κεφάλι των βεβήλων.

Έτσι χάθηκαν όλοι που επιχείρησαν ν' αρπάξουν το διαμάντι. Έτσι χάθηκε κι' ο Γκιού, που, καθώς τον χτύπησε το κεφάλι του αγάλματος, σωριάστηκε κατακατωμένος μπρος στα πόδια του Χίκς.

Ο Άγγλος είχε παρακολουθήσει με φρίκη αυτό το δράμα. Κτύταξε ξαπλωμένο μπρος στα πόδια του το κορμί του

αντιπάλου του, που δεν έδινε κανένα σημείο ζωής.

Το κεφάλι του Βούδα, αφού εξετέλεσε το εκδικητικό έργο του, είχε ανθρωπώσει και χιλιάδες νυχτερίδες, ταραγμένες από το θόρυβο της πτώσεως του Γκιού, φτερούγιζαν τρελλά και πένθιμα ολόγυρα.

Το μαχαίρι του 'Ινδού είχε πέσει κοντά στον Κάρολο Χίκς. Ο Άγγλος κατέβαλε άπεγνωσμένες προσπάθειες να το πιάσει και να κόψει μ' αυτό τα δεσμά του...

Μά το κακό... Μάτωσε τις σάρκες του, χωρίς αποτέλεσμα...

Τέλος μία κραυγή χαράς έφυγε απ' τα χείλη του, όταν είδε τον Τονγκλάι να μπαίνει μέσα στο ναό... Ο πιστός σύντροφος δεν θέλησε ν' αφήσει τον κύριο του να παλαίψη μόνος του με το μυστήριο...

Η εξαμνησίς του παιδιού του που ο Κάρολος του είχε σώσει απ' τα νύχια της τίγρης, είχε νικήσει τους διαταγμούς του.

— Αν είναι να πεθάνω, είπα, είπα να πεθάνω μαζί σου.

Και διευθύνθηκε προς το ναό, όπου άρτασε εγκαίρως για ν' απελευθερώσει τον κύριο του.

— Είχες δίκιο, του είπε ο Κάρολος Χίκς, όταν του έλεγε τα δεσμά του. Υπάρχουν περιπτώσεις που δεν πρέπει να πιάς επιχειρή κανείς... Πάμε...

Μιά-μιά η νυχτερίδες είχαν κρεμαστή πάλι στο θόλο του ναού και το άγαλμα του Βούδα είχε αναπαύσει την πέτρινη ακηλιά του, ενώ απ' το διαμάντι που έσκαρναν ματωμένες ανταύγειες...

ΑΛΕΝ ΜΟΝΖΑΡΝΤΕΝ



Ο Γκιού ύψωσε το μαχαίρι του.

χε φωνάξει, θέλω να πεθάνω κι' εγώ μαζί σου.

Και διευθύνθηκε προς το ναό, όπου άρτασε εγκαίρως για ν' απελευθερώσει τον κύριο του.

— Είχες δίκιο, του είπε ο Κάρολος Χίκς, όταν του έλεγε τα δεσμά του. Υπάρχουν περιπτώσεις που δεν πρέπει να πιάς επιχειρή κανείς... Πάμε...

Μιά-μιά η νυχτερίδες είχαν κρεμαστή πάλι στο θόλο του ναού και το άγαλμα του Βούδα είχε αναπαύσει την πέτρινη ακηλιά του, ενώ απ' το διαμάντι που έσκαρναν ματωμένες ανταύγειες...

ΑΛΕΝ ΜΟΝΖΑΡΝΤΕΝ

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΟΥ ΚΑ'Ι ΝΕ

ΦΑΡΜΑΚΙ

Φαρμάκι σπάζουν όλα τα τραγούδια μου, και πώς μπορούσε άλλοιώς να'χε συμβεί, αφού σταλιά-σταλιά με δηλητήριο, πότισες τη θλιμμένη μου ζωή.

Φαρμάκι σπάζουν όλα τα τραγούδια μου, μα πώς μπορούσε άλλοιώς να'χε συμβεί, αφού φωνάζουν φείδια στην καρδούλα μου κι' εσύ, μικρή αγαπούλα μου, μαζί;

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΜΠΡΟΣ ΣΤΗΝ ΠΕΘΑΜΕΝΗ

ΤΟΥ ΟΚΤΑΒ. ΜΙΡΜΙΤΑ



μπάρμπα Πιπέρης κατέβηκε από τη σούστα του μπρός στο μαγαζί του γαμπρού του Γασκίστρα, έδεσε το άλλο σ' ένα μεγάλο σιδερένιο χαλκά στην άκρη του πεζοδρομίου, κι' αφού τρείς φορές δοκίμασε αν ήταν γερές ο κόμπος, μπήκε τέλος στο χασάπικο χτυπώντας το καμτσίκι του. Ο σκύλος που κοιμόταν στο κατώφλι σηκώθηκε γρυλλίζοντας και πήγε να πέσει παραπέρα. Το μαγαζί ήταν έρημο και επειδή ήταν Δευτέρα είχε πολλά κρέατα. "Ένα τέταρ-

το βωδιού σχεδόν μαύρο κρεμόταν στον κόκκινο κορμό του δέντρου. Σε μία γωνιά κόκκαλα και λίγη σωριασμένα άρχιζαν να σαπίζουν και μία βρώμα έβγαине απ' εκεί, μία έμετική βρώμα θανάτου.

— Έδώ είσαι Τσακίστρα. "Ε! Τσακίστρα!

Ο Τσακίστρας έβγαине από τον άντικρυνό καφενέ. Σκούπισε τα χείλη του με την ανάποδη του χεριού του, ξανάναψε την πίπα του κι' έτρεξε λέγοντας:

— Έδώ, είμ' εδώ...

Προχώρησε προς τον πεθερό του και του έδωσε το χέρι.

— Τι χαμπάρια, μπάρμπα Πιπέρη;

— Δόξα σ' ο Θεός. "Εσύ τί γίνεσαι;

— Καλά. Θέλει σανό τ' άλλογο;

— "Οχι" έφαγε κ' ήπιε το πρωί έναν περίδρομο. "Ερχομ' από το παζάρι του Σασάν κ' είμαι κουρασμένος.

— "Ε, πούλησες καλά τα κοτόπουλα;

— Καθώς έφτασα στο Μύλο, το παιδί του Θόδωρου μούδωσε τα κακά μαντάτα για τη γυναίκα σου. Το λοιπόν δεν έξεψα καθόλου, μονάχα έδωσα ένα δεμάτι σανό στο ζώ και γύρισα πάλι πίσω.

Ο χασάπης ρώτησε:

— Δεν παίρνεις καμιά μαστίχα;

— Την παίρνω. Ο λαιμός μου είναι ξερός, σαν φούρνος. Το λοιπόν αλήθεια είναι αυτό που μου είπε το παιδί του Θόδωρου; Πέθανε σ' αλήθεια, γαμπρέ μου, ή γυναίκα σου, ή κόρη μου; "Η να μην είναι χωράτα;

Ο χασάπης έπηρε την πίπα του, τίναξε τη στάχτη στο τακούι της αβύθλου του και είπε:

— Αλήθεια, αλήθεια. Τα ξεμερώματα κατά τις δυο ξεψύχησε.

— Στις δυο, έ; είπε ο Πιπέρης κουνώντας το κεφάλι του. Είδες εκεί! Τι διάολο την έπιασε; Νταμπλάς της ήρθε;

— Δεν ήτανε νταμπλάς, όχι. Της ήρθ' από την κοιλιά "Η κοιλιά της φούσκωσε... Φώναξε, έμπηξε κάτι φωνάρες! Κ' ύστερα ξεψύχησε! "Ετσι πέθανε. Μά δε θα μου βγάλη κανένας μία ιδέα από το μυαλό μου.

— Τι ιδέα;

— Νά! Είναι τώρα καμιά δεκαπενταριά μέρες, που η κόρη σου, ή γυναίκα μου δηλαδή, μου είπε κάτι άσκημα λόγια. Θαρρώ πως με είπε μεθύστακα, γουρουίνι, ένεκα για ένα γλέντι που κάναμε με τον Μπουκού και με το γυιό του Μποντένιου. Τότε της απάντησα να μου ξεφορτώναται, αλλά με καλόν τρόπο, όχι άγρια. Μά αυτή μ' άρχισε χειρότερα. Είσαί τέτοιος, είσαι τέτοιος, τούτο, κείνο. Τότες έθύμωσα κι' εγώ και της έδωσα μια κλωτσιά στην κοιλιά. "Αλλά έτσι, γι' άστειά, δίχως κάρια, δεν ήθελα να της κάνω κακό. "Επειτ' απ' αυτό ησυχάσε. Την άλλη μέρα παραπονέθηκε: «Δεν ξέρω, λέει, τί έχω έδω στην κοιλιά μου, κάτι όμως έχω και με πειράζει» σαν νάχω κανένα ζώο και μου τρώει τα σωθικά. Δεν μάς φάνηκε και σοβαρό. "Έκανε τη δουλειά της, πήγαν' έρχότανε, έδινε κρέας στους μουστερήδες. Πρωές την ξανακιάνει αυτό το πράμα Πέφτει στα ρούχα και ή κοιλιά της άρχισε να φουσκώνει. Κι' έβγαζε κάτι μουγκρητά!... "Ίσαμε που ξεψύχησε. Νά με πάρη ο διάολος αν πήγε ποτές ο νοός μου πως μία κλωτσιά στην κοιλιά έτσι παίζον-



τας, δίχως θυμό, μπορούσε να πεθάνη μία γυναίκα!... Ο Πιπέρης έβυσε το σβέρκο του και σκεπτικός έπαύε λαβε:

— Είδες εκεί θαύμα!...

Και πρόσθεσε με φωνή μισολυπημένη:

— Τι είμαστε όμως. Ψεύτικοι! "Ετσι δά πέθανε και ή Πιπέρηνα, ή μάνα της. Σε δυο λεφτά: Πέφτει το δέντρο πάνω της και την άφινει ξερή!

— "Ετσι είναι, έτσι είναι, είπε στενάζοντας ο Τσακίστρας. Τώρα θα θέλεις πιστεύω να την ιδής, έ; Νά, κεί πάνω είναι, αν θέλεις άιντε...

Ο Πιπέρης αποκρίθηκε:

— "Ε, άς πάμε να την ιδούμε...

"Επήγαν κ' οι δυο πίσω από το χασάπικο, ανέθηκαν σε μία σκάλα σκοτεινή και στάθηκαν μπρός σε μία πόρτα μισανοιγμένη.

Ο πεθερός είπε στον γαμπρό του:

— Πέρασε μπρός.

— "Οχι, πέρασε του λόγου σου!

— "Οχι, όχι. "Εσύ πέρασε.

Μπήκαν στο δωμάτιο περπατώντας στα νύχια. Ο Πιπέρης έβγαλε το σκούφο του και τον έγύρισε με σεβασμό στο δάχτυλά του. Τα μικρά του μάτια είχαν γίνει δλοστρόγγυλα και πολύ μεγάλα. Τα σφιγμένα χείλη του έκλειναν το στόμα του σε δυο πτυχές φουσκωμένες. Κύτταζε γύρω του. Πάνω στο ξυλοκρέββατο μία γυναίκα ήταν ξαπλωμένη, με το πρόσωπο άνεστραμμένο, με τα χαρακτηριστικά φωνάδως τραηγμένα, με χρώμα μολυθί, με σώμα άκαμπο. Κάτω από ένα σεντόνι, το οποίο αποτόπωνε τα έξέχοντα μέλη του πτώματος. Τα χέρια της, σταυρωμένα στο στήθος, κατόυσαν ένα εικόνισμα. Κοντά στο κρεβάτι μία γρήα καθότανε και έλεγε προσευχές, και κοντά στη γρηά, πάνω σ' ένα τραπέζι, χωμένη σε μία μπουκνίλα, μία λαμπάδα έκαίγε.

Ο Πιπέρης έκανε το σταυρό του και πλησίασε το κρεβάτι. Κύτταζε κάμποσα λεπτά τη θυγατέρα του, προσπαθώντας κάποτε - κάποτε να σκύψη από πάνω της, σαν να θελε να την φιλήση. "Επειτα σηκωνόταν πάλι κρατώντας από ένα φόβο που δεν μπορούσε να τον έξηγήση.

"Επιτέλους έβγαλε το χοντρό χέρι του στο χέρι της πεθεμένης και το τράβηξε άμέσως κάνοντας ένα μορφασμένο δονηρό, σαν άνθρωπος που άγγιξε πυρακτωμένο σιδερο. Γύρισε και πλησίασε τον γαμπρό του, που έλαχε σταθή στην πόρτα και του είπε σιγανά:

— Είναι πεθαμένη, πραγματικά, γιατί είναι κρύα πάγος!

Ξανακατέβηκαν στενοχωρημένοι, ταραγμένοι, γαρίς να τό θέλουν, από το μέγα μυστήριο του θανάτου, το οποίο δεν έννοούσαν καθόλου.

— Μαρέ κρύα που ήταν! έπανελάμβανε ο Πιπέρης, ενώ κατέβαινε τη σκάλα.

Ο Τσακίστρας άπαντούσε:

— Και πόσο κίτρινη! Τι κιτρινάδα!

Στο μαγαζί κυττάχτηκαν.

— Δεν παίρνεις κανένα κρασί για να συνέρθης; ρώτησε ο γαμπρός.

Ο πεθερός ευχαρίστησε:

— Το παίρνω ένα κρασί... Καί δεν είναι πέντ' έξι μέρες που ήτανε χαρά Θεού! Πώ! Πώ! Πώ! Δεν τό χωράει ο νοός μου!...

Στρώθηκαν σ' ένα τραπέζι μπρός σε μία μπουκνίλα κρασί και μίλησαν πολλήν ώρα για την τιμή του κρέατος, για τη βοσκή, που δεν ήταν καλή κείνη τη χρονιά, για το παζάρι του Σασάν.

Ο Πιπέρης παρεπονείτο ότι δεν πουλιόντουσαν πειά όπως άλλοτε τα ζώα.

— "Αν δεν είχαμε και τους Σπανιόλους και τους "Αρμανδιανούς να μάς τ' αγοράζουν, τί θα γινότανε!

Όταν σηκώθηκαν, αφού είχαν έρθει στο κεφάλι Πιπέρης είπε στον Τσακίστρα:

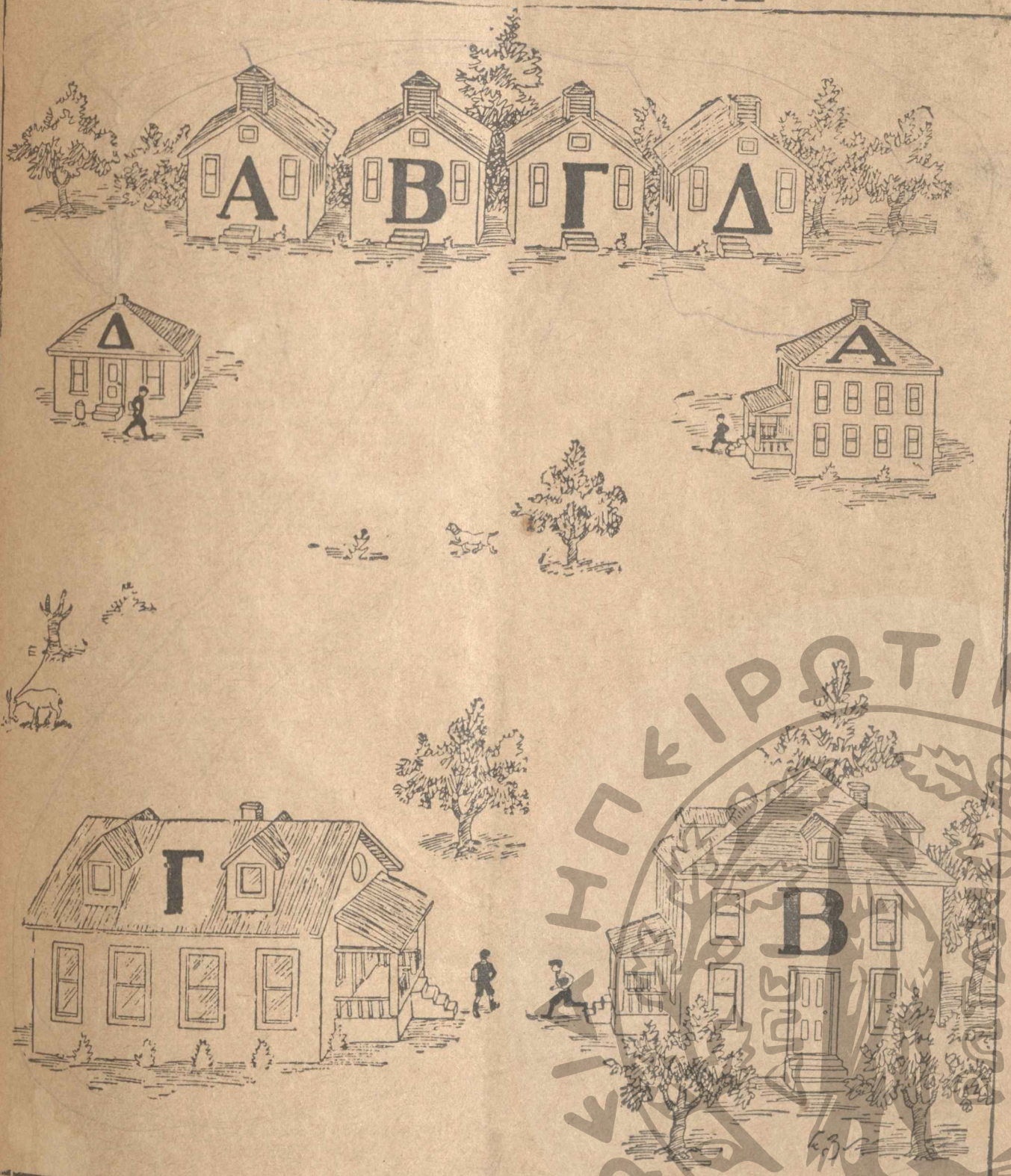
— Καί που να γλυτώσουμε ακόμα; Πότε θα την θάψουμε;

— Ξέρω κι' εγώ; Άβριο Κυριακή έχω να σφάξω ένα βόδι.

(Συνέχεια στη σελίδα 53)

Η ΣΕΛΙΣΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ

ΤΟ ΠΑΙΧΝΙΔΑΚΙ ΣΑΣ



Στο σημερινό παιχνιδάκι μας, βλέπετε στο άνω μέρος της εικόνας τέσσερα σχολεία, όλα μαζί στη σειρά με στοιχεία Α, Β, Γ και Δ το καθένα. Βλέπετε επίσης στο κάτω μέρος της εικόνας άλλα τέσσερα σπίτια, χωριστά και με στοιχεία κατά σειράν — απ' το επάνω άριστερά ως το κάτω δεξιά — Δ, Α, Γ και Β. "Απ' το σπίτι Α ένας μαθητής πηγαίνει στο σχολείο Α, απ' το σπίτι Β ένας άλλος ξεκινάει για το σχολείο Β, και άλλοι: Προσπαθήστε να χαράξετε τους τέσσερες δρόμους αυτούς με ένα μολύβι, κρατώντας και μία γομμάστιχα στο άλλο σας χέρι, για... καλό και για κακό! Θα τα καταφέρετε;

ΤΙ ΜΑΣ ΓΡΑΦΟΥΝ
ΟΙ ΦΙΛΟΙ ΜΑΣ



Η υπό των αναγνωστών μας αποστελλομένη συνεργασία και μη συνοδευόμενη υπό δικαιώματος κρισεως εκ δραχμών πέντε εις γραμματόσημα, δεν λαμβάνεται υπ' όψιν.

Τα φύλλα του «Μπουκέτου» τιμάται παντού δραχμές 4. Η αμοιβή τους υπερτίμησής του παρά των Υποπρωτοκτορέων απαγορεύεται.

Πολλοί αναγνώσται των επαρχιών μας ρωτούν πώς θα μπορέσουν να αποκτήσουν τα βιβλία των μηνιαίων εκδόσεων του «Μπουκέτου», τα οποία δεν έφθασαν να προμηθευθούν. Τους απαντώνται ότι αρκεί να μας στείλουν 8 δραχμές εις γραμματόσημα δι' έκαστον βιβλίον και να τους τα στείλωμεν ταχυδρομικώς ή να δώσουν παραγγελίαν εις το Υποπρωτοκτορέιον των επαρχιών «Σπύρος Γαγγάρης» του τόπου των και έτσι θα τα αποκτήσουν άφωρα.

ΔΙΟΣΚΟΥΡΟΝ.— Έκ των ποιημάτων σας δημοσιεύθη ένα στην οικεία στήλη. Πώς δεν το είδατε; Τα υπόλοιπα όχι απόλυτως καλά. Έν τούτοις το «Βραδυάσει» θα μπορούσε να διορθωθεί και να γίνει τέλειον.

ΔΗΜ. ΖΗΚΟΝ, Βουκουρέστι.— Το ποιήμα σας με τον τίτλο «Κάτι που έινε εαθεία», όχι απόλυτως επιτυχές. Το τεύχος που ζητάτε, πρέπει ν' αναθεωρεί να σ' το αγοράσει από τα γραφεία μας και να σ' το ταχυδρομήσει κανένας των εν Αθήναις φίλων σας.

ΦΡΑΓΚΕΣΤΑ-Ι.Ν.— Ένταύθα.— Το ποιήμα σας για την Άποκρή όχι τόσο επιτυχές. Πάντως ίδού αυτό:

ΒΡΑΔΥΕΣ ΑΠΟΚΡΗΣ

“Έλα στο γλέντι μιάς θραυιάς
θεότρελλη μικρούλα
τέτοιες θραυιές αποκρηάς
κρυφά σε μιά ακρούλα,

θα νοιώσης χάδια και φιλά
σ' ενός πιερότου αγγαλιά
και θα μεθύσης πιδ τρελλά
κι' από τη κολομπία.

“Αγάπης χάδια πιδ γλυκά
κι' απ' τα γλυκύτερα πιωτά
θα νοιώσης τόσο απαλά
σάν από σεραπντίνα.

“Έλα, μη φοβήθης γι' αυτό
το απαιτεί η μέρα
και είναι όλα μιά ψευτιά,
τά σόυν η Δευτέρα.

Π. ΚΟΚΟΤΟΝ, Ένταύθα.—
Μας γράφετε στην έπιστολή σας:

“Σας αποστέλλω δύο
ποιήματά μου υπό την αυ-
στηράν κρίσιν σας και πα-
ρακαλείσθαι εάν τα θρί-
σκεται καλά τα δημοσιεύε-
ται.

Μεθ' έκτιμήσεως

Δυστυχώς όμως τα ποιήματά σας
δεν είναι καλά. Και ίδού το ένα
εξ αυτών:

«ΜΠΟΥΚΕΤΟ»

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ‘Οδός Γερμανού Παλαιών Πατρών 5 β’
(Τηλέφωνον: 26-135)

Ίδρυτής: ΚΩΝΣΤ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ

Διευθυντής: ΝΙΚ. ΚΑΜΑΡΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

‘Οροι συνδρομών ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ:

Εσωτερικού δι' εν έτος	Δραχ. 200	Εξωτερικού Δολλάρια 6
Εξαμηνος	100	Αμερικής 7

και δι' όλην την Αφρικην και Βελγικόν Κογκά έτησια συνδρομή σελλί-
νια 30. Αι έπιστολαί και τα χρηματικά έμβάσματα δέον ν' απευθύνονται
προς τον διευθυντήν του «Μπουκέτου» κ. ΝΙΚ. ΚΑΜΑΡΙΝΟΠΟΥΛΟΝ.

‘Οδός Γερμανού Παλαιών Πατρών 5 β’.

Τιμή έκαστου φύλλου Δραχ. 4.

Έν Αμερικη, διά την έγγραφην συνδρομητών και διά την κατά φύ-
λλον πώλησιν, η Έταιρία New York News Agency General P. O.
Box 497, New York City, εκπροσωπούμενη παρά του κ. Κ. Καλφο-
πούλου.

Ο ΧΡΟΝΟΣ

Πάει ο Γενάρης, με τη νύχτα τη μεγάλη
Νά! και το Κουτσοφλέβαρο το σημειωμένο
Νά! κι' ο Μάρτης πρωτοπόρος, άγναντεύει
Νά! κι' Απρίλης με την άνοιξη προβάλλει
Μέσ' το πλάι του το Μαί, λουλουδάκια φορτωμένο
Νά! κι' ο Φεριστής, με της κάψης μάς παιδεύει.

Στο λιοπύρι, ο Άλωνάρης άρχινάει να λωνίζει
Ξαγναντάει ο Αύγουστικός με σταφύλια και άπιδια
Φθάνει και ο Τρυητής και Νά! της συννεφιάς ο πάρος
Μάυρος πλάκωσε ο Όκτώβρης άρχινάει μπουμπουνίζει
Με κατακλυσμούς γεμάτος ο Νοέμβρης μας τα ίδια
Νά! κι' ο Άντριάς μας με τα χιόνια, πάει πειά ο γιος.

Πάν τα χίλια ένεακόσια τριάντα έφτά
Άλλος χρόνος άρχινάει, πάντοτε αυτά.

Αν σ' άρέσει λοιπόν η ποιήσις, διαβάσετε τους καλούς μας ποιητάς
μη γράφετε στίχους, επί του παρόντος τουλάχιστον.

ΚΥΡ. ΖΕΡΒΟΥΔΑΚΗΝ, Καντάρα (Αιγύπτου).— Μας γράφετε
τρως και ευθύμως:

“Απάντησιν καμίας δεν έλαβον ακόμη
και άπορώ μεγάλως πώς είνε δυνατόν
να μη ληφθή υπ' όψιν η μακρά μου κόμη
ή κορυφή των νέων μεγάλων ποιητών;...

Σ' ες άπαντοίμε κι' έμεις αναλόγως:

Κύριε ποιητά, πολλά τα έτη!
Έλάβαμεν υπ' όψιν την μακράν σας χαιτή
Κι' ότι είσατε ποιητικός συγχρόνως πάντος
και σ' ες άπαντήσαμε δέοντως
Εις το προηγούμενον «Μπουκέτο»
ήγουν άνοιξε το και ιδέ το.

ΣΤ. Θ.— Το ποιήμα σας... αξιοθρήνητον και... θαλά!

Η ΔΟΡΑ

Πολλάκις όταν σκέπτομαι
Τ' ες παρελθούσας ώρας,
Με χάριν αποδέχομαι
Έν φίλημα της Δόρας!

Εις σύμπλεγμα περικαλλέ
Έκ ρόδων άνενίζω,
Το έαρ το συνεχές
Θάλπος αναγνωρίζω!

Σ' της Δόρας το άπαιτό

Μετά χαράς προσπίπτω
Σ' το θέϊον της παραπνοίας
Τα θέλματά μου ρίπτω!

Ένίοτε με χαιρετά
Έπιχαρίς ως κόρη,
Σ' τους όφθαλμούς μου!

Τό θέλημα της ως δόρα

Γ. ΧΟΡΜΟΒΑΝ, Θεσσαλονίκη.— Το διήγημά σας όχι απόλυ-
τως καλό. Μην απέλπιστε πάλι
στόσο. Έχετε αρκετά προσο-
χώς, ύπομονη και προση-
χράζεται. Και θα γράψετε
λα πεζογραφήματα μιά ή δυο.

Ο ΜΑΥΡΟΣ ΠΑΝΘΗΡ

(Συνέχεια από τη σελίδα 28)

τιό σου.

“Η Ροζίτα ύπάκουσε.

Σ' όλο αυτό το διάστημα, κανένας από τους πελάτες δεν
έδειξε έκπληξη ή ταραχή, γιατί αυτού του είδους ή σκηνές
είνε πολύ συνηθισμένες στα μέρη εκείνα.

“Επειτα όμως από μερικές στιγμές άκούστηκε από το δω-
μάτιο της Ροζίτας ένα άπαισιο ούρλιασμα, συνοδευόμενο
από σπαραχτικές κραυγές!

Μερικοί από τους πελάτες του μπάρ τράβηξαν τα περι-
στροφά τους κι' έτρεξαν να δουν τί συμβαίνει.

Την άλλη μέρα έφτασε στη Σιγκαπούρη το πλοίο από
την Εύρώπη κι' ο γέρο πλοίαρχος έτρεξε να δι' τί γινόταν
ή προστατευομένη του.

“Ο ιδιοκτήτης του μπάρ, χωρίς να πη λέξει, τον ώδήγησε
στο άπάνω πάτωμα, στο δωμάτιο της Ροζίτας.

“Όταν ο πλοίαρχος μπήκε σ' αυτό, είδε πλάι στο πτώμα
ένος μαύρου πάνθηρος τη Ροζίτα νεκρή, ακίνητη, σκεπα-
σμένη μ' ένα λευκό σεντόνι.

— Κάποιος είχε κρύψει μέσα στο δωμάτιό της το θηρίο,
του έξηγησε ο καταστηματάρχης. “Ίσως κάποιος ψηλός άν-
θρωπος που θρισκόταν κάτω στη σάλα, γιατί μόλις τον άν-
τίκρυσε ή Ροζίτα τρόμαξε άπερίγραπτα. “Όταν άκούσαμε
τις φωνές της, τρέξαμε στο δωμάτιό της και σκοτώσαμε τον
πάνθηρα... Μά ήταν άργα πειά, γιατί στο μεταξύ την είχε
κατασπαράξει...
Π. ΝΤΑΡΙΓΚΟ

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΤΕΧΝΑΣΜΑΤΑ

(Συνέχεια από τη σελίδα 5)

θευτικό).

Η ΚΥΡΙΑ (μ' ένα πονηρό χαμόγελο).— Πι-
στεύεις λοιπόν ότι μιά γυναίκα μπορεί να χάσει τόσο ευ-
κολα ένα μπλιεττάκι!... “Αν σκόρπιζα τόσο άπρόσεχτα δε-
ξιά κι' αριστερά τα γραμματά μου, σίγουρα ο άνδρας μου
θα μ' είχε χάσει!...

Ο ΚΥΡΙΟΣ.— Πώς... Το μπλιεττάκι εκείνο το έχασες έ-
πιπδες;

Η ΚΥΡΙΑ.— Να!

Ο ΚΥΡΙΟΣ (ταραγμένος).— Για ποιο λόγο;

Η ΚΥΡΙΑ.— Για να γνωρίσης τον άνδρα μου και ν' άρχί-
σουν τα αισθήματά σου να χαλαρώνονται ως δτου να ψυ-
χραθούν έντελώς... Γιατί...

Ο ΚΥΡΙΟΣ.— Γιατί;

Η ΚΥΡΙΑ.— Γιατί είχα πάψει να αισθάνωμαι τον πρώτον
έρωτα για σένα. “Επειδή λοιπόν ήθελα ν' αποφύγω τις δρα-
ματικές στιγμές του χωρισμού, έχασα το μπλιεττάκι... “Ε-
τσι έπαυσα να ενδιαφέρεσαι και συ για μένα και τώρα χω-
ρίζουμε ήσυχως...

Ο ΚΥΡΙΟΣ (καταπληκτικός).— “Ωστε ήθελες να
διακόμης τις σχέσεις σου μαζί μου από τότε;

Η ΚΥΡΙΑ.— Να!, γιατί είχα κιόλας δώσει τη φωτογραφία
του κυρίου από το Λονδίνο σε κάποιον άλλο... Χαίρε... για
πάντα.

(Φεύγει διακριτικά αφήνοντας το συνομιλητή της σάν στήλη έλατος).
ΦΡΑΝΤΣ ΜΟΛΝΑΡ.

Ο ΔΙΑΒΟΛΟΓΙΑΤΡΟΣ

(Συνέχεια από τη σελίδα 38)

λα. Κι' ενώ τώρα εκείνος κυνηγάει άλλες περιπέτειες, έχω
ο δύστυχος ύφισταμαι τα θασσανιστήρια αυτού του διαβο-
λογιατρού. Θά έλεγε κανείς πως κατάλαβε το παίγνιό που
του έπαίξα και θέλησε να μ' έκδικηθή, να με τιμωρήσει...

“Ο νεαρός Ραούλ έξέπασε σ' ένα ήχηρό γέλιο.

—Την έπαφες, θείε μου! φώναξα στον Άνσέλμ Μπυμπάς.

“Εγώ, αν ήμουν στη θέσι σου, ξέρεις τί θα έκανα; Θά έστελ-
να στην όργη του Θεού τον διαβολογιατρό και τα φάρμακά
του και θα έεξακολουθούσα να ζω ήμερινα, όπως πρώτα!...

“Ο Άνσέλμ Μπυμπάς τινάχτηκε από την πολυθρόνα του.
— Μά εσύ, παιδί μου, είσαι τρελλός! του φώναξε. Θέλεις
πως είμαι κατά φαντασίαν άσθενης; “Ε, όχι, φίλε μου! Είμαι
άρρωστος!... “Άρρωστος!... Πήγα να γελάσω το γιατρό
και την έπαθα. “Οποιος σκάβει το λάκκο του άλλου, πέφτει
ο ίδιος μέσα. Αυτό έπαθα κι' εγώ ο κακοροϊζικός. “Επασα
στο λάκκο! Χάθηκα! Είμαι άρρωστος, πεθαίνω... πε-
θαίνω!...
ΤΡΙΣΤΑΝ ΜΠΕΡΝΑΡ.

ΤΖΩΡΤΖ ΡΑΦΤ: “Ο ΕΦΤΑΨΥΧΟΣ.”

(Συνέχεια από τη σελίδα 42)

δσο κανείς άνθρωπος από τα διάφορα άτυχήματα της ζωής
μου.

Αυτή η συνεχής άπειλή του θανάτου εξακολούθησε να
τασάκιζε τη ζωή μου. Τρία χρόνια άργότερα από κείνη την
παράδοση έπίσκεψί μου στο... νοσοκομείο του Λονδίνου και
άκριβώς όταν διέσχίζα τον Άτλαντικό για να πάω στη Νέα
Υόρκη, είχα ακόμη μιά δραματική περιπέτεια. “Ένα βράδυ
που θαύμαζα το φεγγάρι που χρύσωνε τ' άφρισμένα κύμα-
τα του άκεανού, ένοιωσα κάποιον να με πιάνει από τη μέ-
ση, να με σηκώνει με τα δυνατά χέρια του και να με ρίχνει
στη θάλασσα. “Επειτα το υπερωκεάνειο σταμάτησε, μιά
ερωσίσιος λέμβος έσπευσε σε βοήθειά μου και το πλήρωμά
της μέ... ψάρεψε και με μετέφερε στην καμπίνα μου. “Όπως
έμαθα άργότερα, ο «δολοφόνος» μου ήταν ένας μεθυμένος
Αμερικανός, ο όποιος είχε βάλει στοίχημα δέκα χιλιάδες
δολάρια να με πετάξει στη θάλασσα. “Εκέρδισε φυσικά το
στοίχημα, αλλά είχε την πρόνοια να ειδοποιήση τον πλοί-
αρχο και να φροντίσει κι' ο ίδιος για τη διάσωσί μου. Κι'
αυτή η... «ευγένειά» του τόσο με σκλάβωσε ώστε δεν τόν
κατήγγειλα και δεν επέμεινα στην ποινική του δίωξι!...

“Από αυτά λοιπόν που σ' ες διηγήθηκα, μπορείτε να κατα-
λάβετε αν έχω ή δεν έχω δίκιο να φοβάμαι το θάνατο, α-
διάφορο αν όλοι οι φίλοι μου με λένε «εφτάψυχος» και με
θεωρούν άληθινά φαινόμενο τυχερού ανθρώπου σ' αυτό τον
κόσμο.

“Εσείς τί λέτε για όλες αυτές τις περιπέτειες του Τζώρτζ
Ράφτ;
ΑΝΤΡΕ ΜΩΖΕ

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΣΤΙΓΜΑΤΙΣΜΟΥ

(Συνέχεια από τη σελίδα 11)

πέρασε ύπερόχα. “Ένα πρωί όμως, στην άμμουδιά του Ματ-
άμι έκανε την εμφάνισή της μιά γοητευτική «βεντέτα» των
νυχτερινών κέντρων του Μπροντγουάι. “Όλοι οι λούμενοι
θαύμαζαν την πλαστικότητα του σώματός της, μα προπάν-
των το πλήθος των άνδρικών σκίτσων, τα οποία είχε ζω-
γραφισμένα στα πόδια της. Κ' η γυναίκα φυσικά του βιο-
μηχάνου έρριξε μιά ματιά σ' αυτά τα σκίτσα για να ίκα-
νοποιήση την περιέργειά της. Μά δεν άργησε να τιμωρηθή
γι' αυτό. Μεταξύ όλων αυτών των σκίτσων είχε ανακαλύ-
ψει και το σκίτσο του άντρός της! “Ο βιομήχανος σφυου-
ράριζε κεί πέρα μ' ένα χαμόγελο μακαριότητος και το
σκίτσο του μάλιστα τον έδειχνε πολύ ευχαριστημένο!

Τό τί επακολούθησε είνε εύκολο να το φαντασθής. “Η
γυναίκα του βιομηχάνου ζήτησε άμέσως διαζύγιο κι' έστει-
λε περίπατο και το μήνα του μέλιτος κι' όλη την εύτυχία
της. “Ωστόσο, καθώς απέδειχθη, ο αυχός της είχε γνω-
ριση πρό του γάμου του μ' αυτή τη χορεύτρια. Μά η γυ-
ναίκα του ήταν άμετάπειστη και δήλωσε ότι ή έπρεπε να
κοπή το πόδι της χορεύτριας στο όποιο άπεικονίζταν ο σύ-
ζυγός της ή έπρεπε να πάρουν διαζύγιο. Και φυσικά ο βιο-
μηχανος προτίμησε το δεύτερο.

“Ο μόνος έντονος στιγματισμός που χρησιμοεί σε κάτι
είνε ο στιγματισμός των εγκληματιών. Από αυτό το «τα-
τουάρισμα» ανακαλύπτονται συχνά μυστηριώδεις και σκο-
τεινές υποθέσεις. Γι' αυτό το λόγο οι αστυνομικοί μόλις
συλλάβουν ένα κακοποιό των αναγκάζουν να τους άποκα-
λύψη τί συμβολίζουν οι στιγματισμοί του.

— Πάντως το «τατουάρισμα» είνε μιά τρομακτική μόδα για
τι σου... κεντάει στο δέρμα σου μιά ανάμνησι ή ένα τρα-
σωπο που έχεις δέχσαι ή έχεις αλλάξει γνώμη γι' αυτό
κι' ίσως το μισείς κιόλας. “Ο στιγματισμός είνε μιά διαβο-
λική εφεύρεσι κι' ένα ακόμη μαρτύριο για τους ανθρώπους.

ΜΠΡΟΣ ΣΤΗΝ ΠΕΘΑΜΕΝΗ

(Συνέχεια από τη σελίδα 50)

— Βέβαια...

— Τη Δευτέρα έχουμε το παζάρι. Ν' αφήσω το πράμα μου

να βρωμήσει;

— Βέβαια...

— Μεγάλη δυσκολία αυτό το πράμα.

— Και είνε που δε βαστάει, βλέπεις, το λείψανο. Θά βρω-

μήσι κι' αυτή...

— Σωστά, τί να κάνω δεν μου λές;

“Ο Πιπέρης έσέκφθη μιά στιγμή και είπε:

— Δεν παίρνουμε ακόμα μιά μοτοκύκλι. Και βλέπουμε...

ΟΚΤΑΒΙΟΣ ΜΠΕΡΜΠ

Ο ΧΡΥΣΟΣ ΣΤΑΥΡΟΣ

(Συνέχεια από τη σελίδα 14)

ρος. "Εσκυψα προς το νήπιο που κοιμόταν και που έμοιαζε με αγγελοῦδι.

— Τι ὄμορφο πού εἶναι! Εἶπα γιὰ νὰ διακόψω τὴ σιωπὴ. Ἡ ὁμήγυρις μὲ κύτταζε πάντα ζωηρά καὶ δὲν φάνηκε ἱκανοποιημένη ἀπ' αὐτὸ τὸ κοινὸ κομπλιμέντο. Ὁταν φανερό πὼς περίμενε νὰ πῶ κάτι ἄλλο. Μὰ τί; Θὰ ἔδινά τὰ πάντα γιὰ νὰ τὸ κάνω αὐτὸ καὶ νὰ μὴν ἀπογοητεύσω τοὺς ἀγαθούς ἐκείνους ἀνθρώπους.

Δὲν ἔξερω πὼς ἡ ἰδέα ἑνὸς δώρου πρὸς τὸ νήπιο μοῦ πέρασε ἀπὸ τὸ μυαλό. Κι' ἀμέσως σχημάτισα τὴν πεποίθησι ὅτι αὐτὸ ἔλπιζαν ὅλοι ἀπὸ μένα. Μὲ εἶδαν νὰ φτάνω ἔξω ἀπὸ μακρυὰ καὶ ποῖος ἔχει, μὲ φανταζόντουσαν γιὰ κάποιο πνεῦμα, γιὰ κάποια καλὴ μοῖρα, πού ἔρχεται στὴν κατάλληλη στιγμή.

Περίμεναν... Μὰ δὲν εἶχα τίποτε ἀπάνω μου, δὲν εἶχα τίποτε ἄλλο ἐκτὸς ἀπὸ τὸν χρυσὸ σταυρὸ μου.

Τότε, χωρὶς νὰ διστάσω καθόλου, τὸν ξεκρέμασα καὶ τὸν πέρασα στὸ λαιμουδάκι τοῦ μαροῦ, ψιθυρίζοντας:

— Ὁ Θεὸς νὰ δώσῃ νὰ ζήσης χρόνια πολλὰ κι' εὐτυχισμένα!

Ἀμέσως τὰ πρόσωπα τῶν ἀνδρῶν καὶ τῶν γυναικῶν ἀναγάλιασαν κι' ἔγιναν γελαστά. Ἐπειτα ξανάρχισαν νὰ κουβεντιάζουν. Τὰ φαγιά καὶ τὰ κρασιά ἦσαν ἀκόμα στὸ τραπέζι. Μὰ κανένας δὲν συλλογίστηκε ἂν πεινοῦσα ἢ διψοῦσα. Πεινάει ἢ διψάει ποτέ ἡ Μοῖρα;

Γι' αὐτὸ, μὴ θέλοντας νὰ καταστρέψω τὴ χαρὰ τους, ξανάφυγα σὲ λίγο χωρὶς κἄν νὰ τοὺς ρωτήσω ποῖο δρόμο ἔπρεπε νὰ πάρω...

Συχνά, μοῦ συμβαίνει ἀκόμα νὰ φέρνω τὸ χέρι μου στὸ λαιμὸ μου καὶ μὴ βρίσκοντας ἐκεῖ τὸ σταυρὸ μου, ἀρχίζω νὰ συλλογίζωμαι αὐτὴ τὴν παρὰ ἐξοχὴ περιπέτεια. Ἐπειτα, μὲ τὴ φαντασία μου βλέπω τὴ μητέρα νὰ διηγῆται στὸ παιδί της: «Φαντάσου τὴν ἡμέρα πού σὲ βαφτίσαμε, τὸ χιόνι εἶχε φτάσει σὲ ὕψος δυὸ ποδιῶν. Ὡστόσο, μιά ξένη ἦρθε κατ' εὐθείαν στὸ σπίτι μας. Κανένας δὲν ἔμαθε ποῖα ποιά ἦταν, οὐτ' ἀπὸ τοὺς ἐρχομένους. Φοροῦσε μιά κουκούλα σὰν τὸν Ἅγιο Βασίλη καὶ φαίνονταν μυστηριώδης. Σοῦ ἔφηγε τὸ χρυσὸ σταυρὸ της καὶ σοῦ εὐχέθηκε νὰ εἶσαι εὐτυχισμένος. Ἐτσι θὰ ἔχῃς πάντα τύχη, μικρὸ ζαχαρένιο μου λουλούδι...»

Τὸ παιδί πού ἔχει μεγάλα κι' ἀθῶα γαλιανά μάτια, τὴν ἀκούει μὲ σθεναρότητα.

Κι' ἐλπίζω ὅτι, ἔξροντας πὼς κάποιος τοῦ εὐχήθηκε νὰ ζήσει εὐτυχισμένο ὅταν ἦρθε στὸν κόσμο, θὰ βρῇ περισσότερες χαρὲς στὸ δρόμο τῆς ζωῆς του.

ΚΛΑΡΑ ΣΑΙΝΤ — ΣΟΛΙΝ

Ο ΑΡΧΩΝ ΤΩΝ ΗΛΙΘΙΩΝ

(Συνέχεια από τη σελίδα 43)

σκάνδαλο! Στὰ μπάρ τῶν κοσμικῶν ξενοδοχείων οἱ διάφοροι προικηθῆραι «διερρήγνυνον τὰ ἱμάτιά των» καὶ κατηγοροῦσαν τὴ Νάνου ὡς θεοτρελλή. Ἀλλωστε τί εἶχε ζηλέψει ἀπὸ αὐτὸν τὸ «βασιλεῖα τῶν ἡλιθίων» γιὰ νὰ τὸν παντρευτῇ; Κανείς συνεπῶς δὲν λυπήθηκε ὅταν μετὰ εἰκόσι μέρη ἡ Νάνου Σμιθ, καθὼς εἶχε βγῇ στ' ἀνοιχτὰ παραθαλάσσια ὁδοὶ τοῦ κολύμπι μὲ τὸν Κλόουζον, εἶχε πνιγῇ χωρὶς νὰ προλάβῃ ὁ Ἀμερικανὸς τραπεζίτης νὰ τὴν βοηθήσῃ. Οἱ μόνοι πού ἦσαν ἀπαρηγόρητοι τὴν ὥρα ἦσαν ὁ Κλόουζον καὶ ὁ σὲρ Οὐίλλιαμ. Κι' αὐτὴ ἡ μεγάλη λύπη, τοὺς ἔκανε νὰ ξεχάσουν τὸ μῖσος πού εἶχε ὁ ἕνας γιὰ τὸν ἄλλο καὶ νὰ γίνουν στενοὶ φίλοι!...

Μιά μέρα, τέλος, μιά θαυμασία «Ρόρλς - ρόρς» τοῦ σὲρ Οὐίλλιαμ Χόλντινγκ, τὴν ὁποία ὠδηγοῦσε ἕνας σωφὲρ μὲ μεταξωτὴ λιθρέα, τοὺς πῆρε ἀπὸ τὴς Κάννες γιὰ νὰ τοὺς ὠδηγήσῃ στὸ Παρίσι, μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι ἐκεῖ θὰ ξεχνοῦσαν τὴ μεγάλη λύπη τους.

Φαντάζεσθε ὅμως τὴν κατάπληξι μᾶς ὅταν ἀργότερα μάθαμε ὅτι οἱ δυὸ αὐτοὶ τζέντλεμεν εἶχαν συλληφθῇ ἀπὸ τὰ λαγωνικά τῆς ἀστυνομίας καὶ ὅτι ἦσαν οἱ φοβεροὶ κακοποιοὶ πού εἶχαν διαπράξει ὅλες τὶς λωποδυσίες καὶ τὰ ἐγκλήματα στὴς Κάννες καὶ ὅτι αὐτοὶ εἶχαν πνίξει τὴν ὁμορφὴ Νάνου γιὰ νὰ τὴν κληρονομήσουν! Ὅσο γιὰ μᾶς; Ἐμεῖς εἴμαστε οἱ «ἡλιθιοὶ» πού αὐτὸς ὁ σὲρ Οὐίλλιαμ, ὁ «βασιλεῖς» τῶν κακοποιῶν καὶ ὁ συνεργάτης του, ὁ ψευδοτραπεζίτης Κλόουζον, μᾶς εἶχαν κυριολεκτικῶς γδύσει!

ROMAIN KOOLY

ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΟΥ ΓΟΥΪΛΝΤΕΡ

(Συνέχεια από τη σελίδα 24)

στὴν πόρτα.

Ἡ νέα γυναίκα ἔγειρε βαρειά στὸ μπράτσο τοῦ ἀστυνομικοῦ. Ἀναγκάστηκε νὰ τὴν ἀνεβάσῃ στὸ αὐτοκίνητο, ὃ που σωριάστηκε στὸ πίσω κάθισμα. Ὁ Γουίλντερ, καθισμένος μπρὸς στὸ βολάν, ἔβλεπε τὴ μηχανὴ μπροστά.

Ἐξαφνα ὅμως τὸ φῶς ἑνὸς ηλεκτρικοῦ φαναριοῦ, φάνηκε τὸ μισοσκόταδο τῆς αὐλῆς. Ξαφνιασμένος, ὁ Γουίλντερ πῆδησε ἔξω καὶ εἶδε τὸν ἀστυνομικὸ γονατισμένο νὰ κυτᾶ κατὰ ἀπ' τὸ ἀμάξι.

— Τί κάνετε; τὸν ρώτησε.

— Ὁ ἀστυνομικὸς σηκώθηκε.

— Κύριε Γουίλντερ, εἶπε γαλήνια κυτᾶζοντάς τον μὲ στα μάτια, ἡ βροχὴ ἔπαψε πρὸ μιᾶς ὥρας... Κι' ἔθερε ἐπὶ τρία τέταρτα περίπου.

— Λοιπὸν; ρώτησε ὁ Γουίλντερ.

— Λοιπὸν, ἐξακολούθησε μὲ τὸν ἴδιο τόνο ὁ ἀστυνομικὸς δὲν ἔχει περάσει περισσότερο ἀπὸ μιᾶ ὥρα ἀπὸ τὴ στιγμή πού ἦρθατε καὶ μὲ βρήκατε.

— Λοιπὸν; ξανάπε ὁ Γουίλντερ μὲ φῶς αὐτὴ τὴ φορά.

— Λοιπὸν, κύριε Γουίλντερ, τὸ ἔδαφος κατὰ ἀπ' τὸ ἀμάξι σας εἶν' ἐντελὸς στεγνόν. Πράγμα πού ἀποδεικνύει ὅτι ἔχετε ἀφήσει τὸ ἀμάξι σας ἐδῶ πρὶν ἀπ' τὴ πόρτα κι' ὅτι σ' αὐτὸ τὸ σπίτι, εἴχατε μείνει τουλάχιστον μιὰ ὥρα κι' ἐνὰ τέταρτο. Θὰ ἦταν πολὺ ἐνδιαφέρον νὰ μάθουμε τί κάνατε ἐδῶ σ' αὐτὸ τὸ διάστημα.

Ὁ Γουίλντερ κύτταξε τὸν ἀστυνομικὸ μὲ μάτια πλημμυρισμένα ἑξαφνικὰ ἀπὸ τρόμο. Τὸ μέτωπό του εἶχε γεμίσει ἀπὸ ἰδρώτα. Προσπάθησε νὰ μιλήσῃ μὰ τὰ λόγια του πῆγαν στὸ λαρυγγί του.

Ὁ ἀστυνομικὸς εἶχε τὴν ἀπόδειξι τοῦ ἐγκλήματός του! Τὴ μόνη τὴν ὁποία ὁ ἴδιος δὲν εἶχε συλλογισθῇ!... Τὴ μαναδική!...

— Ἦξερα πὼς αὐτὴ ἡ γυναίκα ἔλεγε τὴν ἀλήθεια, εἶπε ὁ ἐπιθεωρητὴς πού δὲν εἶχε ἀφήσει τὸν Γουίλντερ ἀπ' τὰ μάτια του.

Καὶ κάνοντας ἕνα βῆμα πρὸς αὐτὸν, τὸν ἔραψε μὲ τὸ σιδερένιο του δάχτυλο ἀπὸ τὸν καρπὸ τοῦ χεριοῦ...

ΜΠΡΑΝΤΟΝ ΦΛΕΜΙΝΓΚ

ΕΝΑΣ ΤΡΑΓΙΚΟΣ ΔΟΥΣ ΤΗΣ ΥΟΡΚΗΣ

(Συνέχεια από τη σελίδα 25)

κε πολλοὺς ὁπαδούς καὶ, ἐπικεφαλῆς τους, βάδισε ἐναντίον τοῦ Ἑξέτερ.

Αὐτὸ ὅμως ἦταν καθαρὴ τρέλλα. Τὸ Ἑξέτερ προσπαθῶν ἀπὸ ὀχυρὰ τεῖχη καὶ πύργους καὶ ὁ Ριχάρδος δὲν εἶχε οὐτ' ἕνα κανόνι!...

Συγχρόνως ὁ Ἑρρίκος 7ος ἦταν ἀποφασισμένος νὰ ἐμπεδίσῃ μιά γιὰ πάντα μαζί του. Ὁρμησε ἐναντίον τῶν πολιορκητῶν, τοὺς νίκησε καὶ τοὺς κατεδίωξε μὲ τὸση μανία, ὥστε ὁ ἀρχηγός τους ἔχασε πειὰ ὅλη του τὴν ψυχράμια: ἐγκατέλειψε τὰ στρατεύματά του καὶ κατέφυγε σὲ μιά ἐκκλησίαν, ἐπικαλούμενος τὸ δικαίωμα τοῦ ἀσύλου.

Ὁ Ἑρρίκος 7ος εἶχε κερδίσει τὸν παιγνίδι. Περικύκλωσε τὴν ἐκκλησίαν κ' ὑποσχέθηκε στὸν ἀντίπαλό του ὅτι θὰ τοῦ χάριζε τὴ ζωὴ ἂν παραδινόταν ἐκουσίως.

Τότε ὁ Ριχάρδος, πού εἶχε χάσει πειὰ τὸ ἥθικό του, παραδόθηκε πράγματι στὸ νικητὴ του καὶ φυλακίστηκε στὸν πύργο τοῦ Λονδίνου, τὸν ὁποῖο, ὅπως ἔλεγε, ἤξερε καλὰ ἀπὸ τὴν προηγούμενη φυλάκισί του σ' αὐτόν.

Μὰ οὔτε αὐτὴ τὴ φορά εἶχε χάσει τὸ θάρρος. Κατὰρρασε νὰ δραπέτευσῃ, μὰ συνελήφθη σὲ λίγες μέρες καὶ φυλακίστηκε πάλι. Τότε συνώμωσε μ' ἕναν ἄλλο φυλακισμένο, τὸν Βάρθουικ, πού ἀναφέραμε πρὶν πάντων, νὰ σκοτώσουν τὸ δικηγόρο τοῦ πύργου καὶ νὰ δραπέτευσουν. Μὰ οἱ ἴδιοι οἱ φρουροὶ, οἱ ὁποῖοι τοὺς εἶχαν ὑποσχεθῇ νὰ τοὺς βοηθήσουν στὴν ἀπόπειρά τους, τοὺς πρόδωσαν.

Τότε ὁ Ἑρρίκος 7ος θεώρησε τὸν ἑαυτὸ του λυμμένο ἀπὸ τὴν ὑπόσχεσι πού εἶχε δώσει στὸν Ἐδουάρδο καὶ παρέδωσε τοὺς δυὸ φυλακισμένους στὸ δῆμιο. Μὰ ὡς τὸ τέλος θέλησε νὰ δείξῃ ὅτι ὁ Ριχάρδος δὲν ἦταν ἄλλο ἀπὸ ἕνα κοινὸ ἀπατεῶν. Γι' αὐτὸ, ἐνῶ ὁ Βάρθουικ θανατώθηκε μὲ τοκετοῦ, τὸ Ριχάρδο τὸν τιμώρησε μὲ τὸ θάνατο τῶν κοινῶν ἐγκληματιῶν, τὴν κρεμάλα!

Ἡ ἐκπληκτικὴ ἀνακαίλυσις
ἐνὸς ἱατροῦ

Ἐπαναδίδει

τὴν νεότητα

σὲ μιὰ ἐπιδερμίδα

μαραμένη καὶ ρυτιδωμένη



Μία ἱατρικὴ ἐφημερίδα τῆς Βιέννης ἀναγγέλλει τὸν τελευταῖον θρίαμβον τῆς ἐπιστήμης πού θὰ ἐκπλήξῃ τὸν κόσμον. Ὅχι μόνον εὐρε τὴν ἀφορμὴν τῶν ρυτίδων, ἀλλὰ ἐπίσης τὸ μέσον νὰ τις ἀφαιροῦν. Μητέρες ἀκόμη καὶ γυναικίδες δυνάσκει νὰ ξαναῤῥοῦν τὸ φρέσκο καὶ καθαρὸ χρῶμα τῆς νεότητός των. Γυναίκες 50 χρόνων καὶ πλέον μποροῦν νὰ ξαναῤῥοῦν τὴν θεοταῖ ἐπιδερμίδα καὶ χωρὶς ρυτίδες τῆς νεότητός των.

Αἱ ρυτίδες προέρχονται διότι ἐνῶ γηράσκουμε ἡ ἐπιδερμὶς χάνει μερικὰ ζωτικὰ καὶ θρεπτικὰ συστατικά. Αὐτὰ τὰ συστατικά τώρα προέρχονται ἀπὸ νέα ζῶα. Ὅταν τὰ ἐπαναδίδει τὴν ἀνθρώπινην ἐπιδερμίδα τὴν καθιστοῦν ἐκ νέου φρέσκην καὶ νέαν. Αὐτὰ τὰ ἐκπληκτικὰ ἀποτελέσματα τῶν δοκιμῶν τῶν γεννημένων εἰς τὸ Πανεπιστήμιον τῆς Βιέννης ὅπου τὴν νιευθύνει τοῦ κατὰ τὴν Δρ. Stéjkal. Τὰ ἀποκλειστικὰ δικαιώματα ἐκμεταλλεύσεως τῆς ἀποκαλύψεως τοῦ ἐν λόγω καθηγητοῦ ἤγον ἁρμόσως παρὰ τῆς Tokalon

ἀντὶ μυθώδους ποσοῦ. Τὸ ἐκλείλισμα τῶν ζωντανῶν δερματικῶν κυττάρων, ὀνομαζομένων «Biosels» δὲν εὐρίσκεται παρὰ ἐντὸς τῆς κρέμας Tokalon (χρώματος ρόζ). Κατὰ τὰς γενομένας δοκιμὰς εἰς Νοσοκομεῖα ἐπὶ γυναικῶν 60 ἐτῶν, αἱ ρυτίδες ἀφαιρέθησαν ἐντὸς 6 ἡμέρας (βλέπε τὴν σχετικὴν ἐκθεσιν εἰς τὴν ἱατρικὴν Ἐφημερίδα τῆς Βιέννης).

Μεταχειρίζεσθε τὴν κρέμαν Tokalon, τροφὴν διὰ τὴν ἐπιδερμίδα, χρώματος ρόζ, κάθε θράδου προτοῦ πλαγιάσετε. Τρέφετε καὶ ξαναγεννῶναι τὴν ἐπιδερμίδα σας κατὰ τὸν ὕπνον σας. Αἱ ρυτίδες ἐξαφανίζονται ταχέως. Ἐντὸς μερικῶν ἡμερῶν θὰ φαίνεσθε αρκετὰ χρόνια νεώτερα. Τὴν ἡμέραν μεταχειρίζεσθε τὴν Κρέμα Tokalon χρώματος λευκοῦ μὴ λιπαρά.) Διαλύετε τὰ μαύρα στιγμάτια, ξανασφίγγετε τοὺς διεσταλμένους πόρους, καθιστὰ λευκὴν, γλυκεῖαν καὶ βελούτῃ τὴν πλεον σκοτεινὴν ἐπιδερμίδα, ἐγγυώμεθα ἐπιτυχὴ ἀποτελέσματα, ἄλλως τὰ χρήματα ἐπιστρέφονται.

Κ. ΚΟΛΙΤΣΙΔΑΣ

ΠΑΘΟΛΟΓΟΣ — ΠΑΙΔΙΑΤΡΟΣ

ΑΧΑΡΝΩΝ 182 ΤΗΛ. 80-789

ΠΩΛΕΙΤΑΙ ραπτομηχανὴ «Σίγγερ» πολυτελείας (κεντήματος - ραπτικής) εἰς τιμὴν εὐκαιρίας. Πληροφορίαι: Ὁδὸς Γερμανοῦ Παλαιῶν Πατρῶν ἀριθ. 3, τυπογραφεῖα «Μπουκέτου» (Πλατεία Κλαυθμῶνος).

ΓΙΑ ΚΑΘΕ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

Ὅπως πάντοτε, σὲ κάθε ἐποχὴ, τὸ Κατάστημα ΑΚΡΟΠΟΛΙ οἰκὸς παρουσιάζει τὰ καλύτερα καὶ μοντέρνα ὑφάσματα, ἔτσι καὶ διὰ τὴν χειμερινὴν οἰκὸν παρέλασε μεγάλας ποσότητας καὶ πωλεῖ μὲ μεγάλας ἐκπτώσεις, ἦτοι:

ΜΑΛΛΙΝΑ ΦΟΡΕΜΑΤΩΝ

Φορέματα	Σκατωέζικα		Δρ. 40
»	Μπλαζέ		50
»	Μπουκλέ		60
»	Κλοκέ κλπ.		70

ΜΑΛΛΙΝΑ ΕΠΑΝΩΦΟΡΙΩΝ

Παλτά	Σπόρ διπλόφραδα	... Δρ. 70
»	» μπλανζέ	... 100
»	» σκατωέζικα	... 120
»	» Χιονέ	... 130
»	» Ἐξτρα	... 150

ΠΑΛΤΑ ΤΟΥΑΛΕΤΤΑΣ

Παλτά	τουαλέτας σκέτα	... Δρ. 140
»	» μπουκλέ	... 160
»	» κλοκέ	... 180
»	» καμηλό	... 200
»	» ντρά	... 160

Παρελήφθησαν Μοντέρνα Μεταξωτά εἰς πλουσίαν συλλογὴν καθὼς καὶ μεγάλην ποικίλιαν εἰς λευκὰ διὰ νυφικὰς τουαλέττας.

ΤΜΗΜΑ ΚΑΛΤΣΩΝ (Τιμὰ ἐργοστασίου): Κάλτσα μεταξωτὴ ἀπὸ δρχ. 58, 65, 80, 90, 100, 125.

Ἰδιαίτερως οἰκὸς συνιστῶμεν τὴν λεπτήν καὶ στερεάν μεταξωτὴν κάλτσαν ALMA καὶ LE BIJOU τῶν 195 μὲ δρχ. 150, τῆς ὁποίας εἰμεθα Γενικοί Ἀντιπρόσωποι.

Ἐπίσης κάλτσες βαμβακερὲς ἀπὸ δρ. 20, 25, 50 κλπ. Πρὸς τὸ συμφέρον σας, ἐπισκεφθῆτε τὴν Ἐκθεσὶν μας. Προσοχή, ἀκριβὴ διεύθυνσιν μας θάλετε Κατάστημα ΑΚΡΟΠΟΛΙ, Ἑρμοῦ 18 α'.

ΚΑΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΣΧΟΛΗ

ΠΕΡ. Α. ΛΥΤΡΑ

Μαθήματα Ζωγραφικῆς καὶ Διακοσμητικῆς. Ἐναρξίς ἀπὸ 1ης Ὀκτωβρίου.

Ὁδὸς Καλλιτομιῶν 14

ΛΟΓΙΣΤΗΣ

πεπειραμένος, διαθέτων ὥρας ἀναλαμβάνει τὴν τήρησιν διδασκῶν. Πληροφορία: Γερμανοῦ Παλαιῶν Πατρῶν 5β' Κήπος Κλαυθμῶνος

Υφάσματα πλεκτά διὰ ΤΑ-ΓΙΕΡ Ζέρσεϋ ΑΓΚΟΡΑ καὶ ΜΠΑΡΟΛΕ σὲ ΜΟΔΕΡΝΟΥΣ χρωματισμούς. ΤΑΓΙΕΡ τὰ ΠΛΕΟΝ ΜΟΔΕΡΝΑ, ἔτοιμα καὶ ἐπὶ παραγγελίᾳ ὡς καὶ ΑΠΑΝΤΑ ΤΑ ΠΛΕΚΤΑ—ΚΑΖΕΣ κλπ.

Κολοκοτρώνη 45

SKIN FOOD GEORGE

Χρησιμοποιήσατε αντι σάπωνος την κρέμα νυκτός SKIN FOOD και θα επιτύχετε αισθητήν βελτίωσιν της επιδερμίδος σας εντός ολίγων ημερών.

Χάρης εις τὰς θεραπευτικὰς ιδιότη-
τας της ενδείκνυται διὰ τὰ στεγνά,
ἐρεθισμένα, κουρασμένα και ὀντιδω-
μένα δέρματα.

Συντελεῖ εις τὴν κανόνικὴν κυκλο-
φορίαν τοῦ αἵματος, καθαρίζει τοὺς
πόρους και ἀφαιρεῖ τὴ σκόνην και τὰ
μακιγιάζ.

Τιμὴ βάζου Δρχ. 50
" σωληναρίου " 25

ΓΕΝΙΚΟΣ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ **Α. ΣΑΡΟΓΛΟΥ**
ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ 5-ΤΗΛ. 20-918

COINIE



ΠΟΥΔΡΑ
AROMA

Habanita



MOLINARD. PARIS.

Δοκιμάζοντας μόνον μίαν φοράν τὴν πούδραν **HABANITA** θὰ πεισθῇτε
ὅτι ὑπερέχει ὅλων, διότι εἶναι παρασκευασμένη, συμφώνως πρὸς τὰς
τελευταίας ἀντιλήψεις τῶν κορυφαίων Γάλλων ἐπιστημόνων, ἀποκλει-
στικῶς καὶ **ΜΟΝΟΝ** με φυτικὰς οὐσίας καὶ ὡς ἐκ τούτου εἶναι ἰδεώδης
τροφή τῆς ἐπιδερμίδος. Η πούδρα **HABANITA** εἶναι ἀρωματισμένη με
τὸ περίφημον ἄρωμα **HABANITA**.

Ἀντιπροσωπεῖται: ΑΘΗΝΩΝ—Θ. ΥΠΕΡΜΑΧΟΣ, Πετράκη 9

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ—ΑΛ. ΠΑΠΑΖΟΓΛΟΥ 36 Αἰγύπτου



KHASANA

ΚΡΑΓΙΟΝ ΧΕΙΜΕΡΟΝ

δίδει εἰς τὰ χεῖλη φρεσίναν καὶ
γοητεία καὶ ὁμορφαινὶ τὸ
μα. Εἶνε τελείως ἀνέξλητον
ὑπέροχα ἀρωματισμένο. Μετα-
τὼν ἐξ χρωματισμῶν, καὶ
ῤα ἀσφαλῶς θὰ εὐρήσῃ τὸ
μα πού τῆς ταιριάζει.

KHASANA
SUPERB-CREAM

εἶνε ἡ κρέμα καλλυντικῆς ἀπο-
τήτῃ διὰ κάθε κυρίαν. Διὰ
τὸ πρόσωπόν σας ὁραία, φρε-
καὶ ὕγια χρώματα, χαρὶς
φαίνεσθε θαμμένη. Ἀντὶ τού-
των ἰδρώτα. Χιλιάδες γυναῖκες
θὰ ἐμεταχειρίζοντο τὴν
KHASANA, ἐάν ἤξευραν τὴν
πλεονεκτημὰ τῆς. Ζήτησα
τοὺς νέους χρωματισμοὺς
RAIL καὶ **CARMIN**. Δοκι-
σατε ἐπίσης καὶ τὴν πούδ-
KHASANA, ἡ ὁποία ἐξο-
ζει τὴν γυαλὸν τοῦ προσώ-
καὶ εἶνε ὑπέροχα ἀρωματι-
νη. Δείγμα πούδρας ἀποστέ-
ται ἐναντὶ 3 δραχ. εἰς γρα-
τόσημα.

Γεν. Ἀντιπρόσωπος:

Ι. ΣΥΜΕΩΝΟΓΛΟΥ

Ἐμμ. Μπενάκη 8, Ἀθήναι

ΣΠΥΡΟΣ ΛΙΝΔΙΑΚΟΣ

Χειρουργὸς — Οὐρο-
ρινολαρυγγολόγος
EX-ASSISTANT TON
ΘΗΓΗΤΩΝ LEMAITRE
HALPHEN
Ἐμμ. Μπενάκη—Μα-
ροκορδάτου 6. Μέγα-
ρονΜαλαμάου ΑΘΗΝΑΙ
Τηλ. 29-562

Συνιστῶμεν τὴν ΟΘΕΑΛ-
ΛΟΓΙΚΗΝ ΚΛΙΝΙΚΗΝ τῶν
ΣΠΗΛΙΟΥ ΧΑΡΑΜΗ ὡς
τοῦ τῆς Ὀφθαλμολογίας
Πανεπιστημίου, Μενάνδρου
Ἀθῆναι. Τηλ. 1.60.

Τὰ φορέματά σας
τε, μόνον με βαφὰς

ΟΙΚΟΣ ΚΟΠΤΙΚΗΣ & ΡΑΠΤΙΚΗΣ ΜΑΡΙΚΑΣ Η. ΓΟΥΔΑ

ΙΔΡΥΘΕΙΣ ΤΩ 1915

Εν Αθήναις, ὁδὸς Βύσσης καὶ Ἀγάθωνος 10

Ἐν Χαλανδρίῳ ὁδὸς Ἀγίου Γεωργίου 19.
Ἐν Νέᾳ Κοκκινίᾳ ὁδὸς Π. Τσαλδάρη 150 καὶ
Λαοδικείας (γωνία), ἐναντὶ φαρμακείου Μαυ-
ρομμάτη.

Αἱ ἐγγραφαὶ ἤρχισαν.
Εἰς ὅλα τὰ μαθήματα ἐφαρμόζεται νέα μέθοδος
τῆς Μεγάλης Γαλλικῆς Ἀκαδημίας.
Αποτελέσματα θετικώτατα καὶ ἡγυυημένα.

Εἰς τὸ Κεντρικὸν Ἀθηνῶν λειτουργεῖ τμήμα διὰ
Μοντελλίστας. Τμήμα διὰ πρακτικὰς Μοδίστας.
Τμήμα διὰ Κυρίας

Τὸ ΑΤΕΛΛΙΕΡ γυναικείων φορεμάτων λειτουργεῖ
ὡς πάντοτε, μετὰ τὰ Μοντέλλα τῶν Οἰκῶν τῶν
Παρισίων **RAU** καὶ **GENU**. Τμήμα Μοντέλλων διὰ
Μοδίστας.

Τὸ οἰκοτροφεῖον λειτουργεῖ, ὡς πάντοτε, μόνον
εἰς τὸ Κεντρικὸν Ἀθηνῶν, ὑπὸ τοὺς καλυτέρους
παιδαγωγικοὺς ὁρους.

Ἐφαρ. ἐγγραφῶν 9—12 π. μ. καὶ 3—5 μ. μ. καθ
ἐκάστην.

ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΤΑΙΡΙΑ

Καταστήματα περιφέρειας Ἀθηνῶν— Πειραιῶς πρὸς
εὐκαλίαν τοῦ κοινοῦ:

ΚΕΝΤΡΙΚΟΝ ὁδὸς Σοφοκλέους 11 ΑΘΗΝΑΙ
ΠΑΡΑΡΤΗΜΑΤΑ

ΠΑΤΗΣΙΩΝ, ὁδὸς Πατησίων ἀριθ. 165.
ΚΥΨΕΛΗΣ, ὁδὸς Κυψέλης ἀριθ. 86.
ΚΑΛΙΘΕΑΣ, Λεωφόρος Θεσφῶς ἀριθ. 110
ΠΑΓΚΡΑΤΙΟΥ, ὁδὸς Εὐτυχίδου.
ΝΕΑΠΟΛΕΩΣ, Γωνία Μαυρομυχαλὴ καὶ Καλλιδρομίου
ΠΛΑΚΑΣ, ὁδὸς Καπνικαρέας ἀριθ. 37.
ΚΟΛΩΝΟΥ, ὁδ. Συρακου πλυσίων σταθ. ΣΠΑΠ—ΣΕΚ
ΚΕΡΑΜΕΙΚΟΥ ὁδ. Πειραιῶς 79, πλυσίων Λαχαναγορᾶς
Βαθῆς ὁδὸς Ἀριστοτέλους 15α
ΠΛ. ΗΡΩΩΝ ὁδὸς Καραϊσκάκη 31
ΑΧΑΡΝΩΝ ὁδὸς Ἀχαρνῶν 114

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Ὁδὸς Ὀμήρου 16, παρὰ τὴν Ἀγίαν Τριάδα
ΠΑΡΑΡΤΗΜΑΤΑ ΠΕΙΡΑΙΩΣ
Μ. ΣΤΟΑΣ, Λεωφόρος Μακρᾶς Στοᾶς ἀριθ. 55
ΑΓΙΟΥ ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ ὁδὸς Ἀγ. Διονυσίου καὶ Ψαρῶν.
ΝΕΑΣ ΚΟΚΚΙΝΙΑΣ, Ἀντιοχείας 2,

ΑΠΑΣΑΙ ΑΙ ΤΡΑΠΕΖΙΤΙΚΑΙ ΕΡΓΑΣΙΑΙ

Συναλλασόμενοι μετὰ πληροτέστον συνοικισκὸν παρήντημά
μας ἀποφενγετε τὰ ἔξοδα καὶ τὴν ἀργοποιίαν τῆς μεταβάσεως
εἰς τὸ κέντρον.

Τὰ φορέματά σας μόνον ἂν τὰ βάψετε μετὰ **ARTI**
θὰ ξεβάβουν ποτέ.

ΚΑΜΕΤΕ ΝΑ ΛΑΜΠΟΥΝ ΤΑ ΔΟΝΤΙΑ ΣΑΣ
ΣΑΝ ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ



ΚΗΛΙΔΕΣ ΚΑΙ ΑΠΟΧΡΩΜΑΤΙΣΜΟΣ ΤΑΧΕΩΣ ΕΞΑΛΕΙΦΟΝΤΑΙ

Χρησιμοποιήσατε τὴν **ΚΟΛΥ-
ΝΟΣ**. Διαφέρει ἀπὸ κάθε
ἄλλην ὀδοντόκρεμα. Ἡ ἐνέρ-
γεια τῆς εἶναι διαφορετικὴ. Ἡ
σύνθεσίς τῆς μοναδική. Εἶναι
οἰκονομική. Διαρκεῖ δύο φορές
περισσότερον ἀπὸ τὴς ΚΟΙΝΕΣ

ὀδοντόκρεμες, διότι χρησιμο-
ποιεῖτε τὸ ἥμισυ τῆς ποσότη-
τος ἀπὸ οἰανδήποτε ἄλλην. Μὴ
λησμονεῖτε ὅτι, ἐν καὶ ἥμισυ
ἐκατοστόμετρον **ΚΟΛΥΝΟΣ**,
ἐπὶ ξηρὰς φήκτρας ἀρκεῖ

Ἐτιμήθη εἰς τὴν Χ καὶ ΧΙ Διεθνή Ἐκθεσὶν Θεσ-
σαλονίκης μετὰ Μέγα Βραβεῖον ἐκτὸς Συνταγωνισμοῦ.

Με **ΚΟΛΥΝΟΣ** καὶ σεῖς θὰ
ἀποκτήσετε λαμπρὸ
χαμόγελο.



ΜΩΡΙΣ ΦΑΓΑΤΖΗ ΚΕ, ΟΔΟΣ ΣΚΟΛΕΝΙΟΥ 3 - ΑΘΗΝΑΙ



Μαθήματα διὰ Κυρίας καὶ Δεσποινίδας πού
θέλουν νὰ πλουτίσουν τὰς γνώσεις τῶν μετ' ὀλίγα
μόνον μαθημάτων.

ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΕΞΑΚΟΛΟΥΘΟΥΝ

Ὁδὸς Σίνα Βησαρίωνος 8
Τηλ. 31.339

ΚΥΡΙΕΣ ΜΟΥ,

Ποτέ κανένα 'Ινστιτούτον καλλονῆς στὰς 'Αθήνας
δὲν ἐφήρμοσε τὴν μέθοδόν μας.

ΕΙΛΙΚΡΙΝΕΙΑ

Αὐτὸ εἶνε τὸ ἅπαντόν μας. Ἐὰν μπορῇ νὰ διορθωθῇ
τὸ δέρμα σας θὰ σᾶς τὸ ποῦμε εἰλικρινῶς, ποτέ δὲν
θὰ σᾶς γελάσωμε, ποτέ δὲ θὰ σᾶς ποῦμε ψέματα.

Ἐπισκεφθῆτε μας καὶ θὰ πεισθῆτε διὰ τὴν εἰλικρί-
νειά μας.

"Αν ἦσθε στὴν ἐπαρχία γράψτε μας καὶ θὰ ἔχετε
αὐθημερόν ἀπάντησιν.

INSTITUT SCIENTIFIQUE DE BEAUTÉ
(Ἐντὸς τοῦ Κομμωτηρίου Χαμαράκη)
ΣΤΑΔΙΟΥ 37 (ΣΤΟΑ ΔΗΜ. ΥΠΑΛΛΗΛΩΝ)

ΤΑ ΜΕΓΑΛΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ Δ. Μ. ΘΕΟΛΟΓΙΤΗΣ & Σ^{ΙΑ} Α.Ε.

7 ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΡΙΑΣ 7

Ἀριθμός Τηλεφώνου 21-400

21 ΕΡΜΟΥ 21

Ἀριθμός Τηλεφώνου 23-861

ΠΑΡΕΛΑΒΟΝ

ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΜΕΤΑΞΩΤΑ,
ΔΙΑ ΒΡΑΔΥΝΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ
ΤΑ ΚΑΛΛΙΤΕΡΑ ΛΑΜΕ
ΕΙΣ ΠΛΟΥΣΙΑΝ ΣΥΛΛΟΓΗΝ





Κυρίες μου!

ἔχομεν τὴν τιμὴν νὰ φέρωμεν εἰς γνῶσιν
ὑμῶν ὅτι ἔρχιοεν λειτουργοῦν τὸ
Institut Scientifique de Beauté
καὶ ὅς δηλοῦμεν ὅτι οὐδέποτε εἰς τὰς Ἀθῆ-
νας ἐλεγκτοῦργησε παρόμοιον Ἰνστιτούτον
Τὰ καλλυντικά τοῦ Ἰνστιτούτου μας δὲ καὶ καταπλήξουσιν

ΣΤΑΔΙΟΥ 37

Ἐντὸς τοῦ Κομνητηρίου ΧΑΜΑΡΑΚΗ